

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ

FABVLAE AESOPICAE

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ

FABVLAE AESOPICAE

QVALES ANTE PLANVDEM FEREBANTVR

EX DIVERSIS AVCTORIBVS PARTIM COLLECTAE

PARTIM EX MSS. CODD.

NVNC PRIMVM DEPROMPTAE

LATINA VERSIONE NOTISQVE EXORNATAE

CVRA AC STVDIO

FRANCISCI DE FVRIA

BIBLIOTH. LAVRENTIANAE AC MARVCELLIANAE PRAEFECTI

ET GRAECARVM LITTERARVM PVBL. PROF.

PARS II.

FLORENTIAE

TYPIS CARLIANIS

M. DCCC. IX.

LECTORI BENEVOLO

ΕΥΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Graecarum Fabularum, quotquot ad nos usque pervenere, absolutam qua fieri potuit Collectionem editurus, operae pretium facturum putavi, si post expletam earum impressionem, quae in Florentino Casinensi Codice servantur, ceterarum quoque, quae in aliis Collectionibus iam vulgatis, nec non in Graecis Scriptoribus sparsim reperiuntur, delectum illis adiungerem. Quum vero in hisce Collectionibus permultae Fabulae occurrant, quae licet verbis aliquantisper inter se differant, eiusdem tamen sunt argumenti, eademque semper enarrant, proinde, ne toties repetita fastidium legenti ferant, heic eas tantum adiectas esse volui, quarum narrationes cum antecedentibus iam excusis minime convenirent. Huiusmodi autem delectum, ut aliqua temporum ratio haberetur, ab Aphthonio primum exorsus sum, quod Planudem XII. fere saeculis antecesserit. Is enim post Aristidis et Hermogenis aetatem floruit, cuius Progymnasmata, sive Rhetoricas Praeexercitationes, in duos libros distributas, duobus additis auxit, sive potius duo in quatuor dispescendo, distin-

ctius proposuit, et exemplis illustravit. Ex quadraginta igitur Fabulis, quas ille nimirum in tyronum usum et utilitatem, Aesopo materiam praebente, concinnavit, tres et viginti tantum selegi, quod hae solum cum editis ex Casinensi Codice non convenirent; ceterarum enim argumenta cum hisce non modo, sed cum iis etiam quae in Planudea, aliisque Collectionibus leguntur, omnino concordant.

Post Aphthonii Fabulas nonnullae ex iis excerptae sequuntur, quas Planudes Monachus Constantinopolitanus, XIV. Aerae Christianae saeculo in unum collegisse narratur, ac deinde quamplurimae, ex Neveletana Collectione depromptae, eae siquidem quarum argumenta nostro in Codice, nec non in Aphthonio, atque Planude desiderantur. His annectuntur Fabulae quaedam ex iis, quas primum Chr. Fr. Matthei Lipsiae edidit anno 1781. ex MSS. Codd. Mosquensibus erutas, in quibus Syntipae, Persae Philosopho, tribuuntur, et a Michaele Andreopulo Grammatico in Graecum sermonem versae perhibentur. Eas tamen Syntipae opus non esse affirmarim, sed potius ab inepto et inerudito librario ei adscriptas fuisse crediderim, quod nimirum in vetustiori aliquo Codice, post Graecam versionem ab eodem Grammatico concinnatam celebris illius Syntipae Fabulae de Cyro Persarum rege, eiusque filio, pellice, et septem philosophis aulicis, huiusmodi Fabulae invenirentur. Librarii enim solebant, ut maiori precio libros suos ignaris et imperitis venderent, complura in illis congerere, eaque veterum auctorum nomine exornare. Et certe ad Aesopum potius, vel Grae

cum aliquem eius imitatorem, has Fabulas esse referendas nullus dubito, tum quia permultae cum Aesopicis iam editis quoad argumenta conveniunt, ut ex. gr. 17. de Vulpe et Leone, quae est imitatio Aesopicae de Hoedo et Lupo n. LXXV. tum quia nonnullae ex Graecis Scriptoribus omnino excerptae videntur, ut ex. gr. Fabula de Borea et Vento n. 55. quae in Plutarchi Libro de Coniugal. Praecept. legitur, et Fab. XXXII. de Homine et Olitore, quae etiam in apocrypha Graeca Aesopi Vita narratur.

Vberrimam autem et nunquam editam Fabularum seriem Bibliothecae Vaticanae Codd. suppeditarunt, quarum exemplar Vir doctiss. Caietanus Marinius, illius Bibliothecae Custos Primus, et Hieronymus Amatus, amicissime transmiserunt. Dolendum tamen horum Codd. scriptorem adeo imperitum atque rudem fuisse, ut fere nulla in iis verba mendis careant, ut ex fidelissimo Amati apographo apparet. Codd. itaque Vaticanorum lectionem sarcire saepissime necesse fuit; opus mehercle plenum aleae periculosae: in quo, licet omnis cura atque diligentia adhibita fuerit, non tamen ad unguem perfectum, et castigatum dici potest. Et re quidem vera, nonnulla prius licet emendata quum iterum acriori studio recognovissem, ea melius emendari posse animadverti, ut ex. gr. illa Fabulae CCCLXXX. verba ... *ἔχουσι φροντίδα· οὐκέτι ἐγὼ κ. τ. λ.* ita interpungenda et vertenda esse intellexi ... *ἔχουσι φροντίδα οὐκέτι· ἐγὼ κ. τ. λ.* idest *nil ventos, aut immensam molem aquarum curantes: Se contra* etc. et quae in Fab. CCCLX. versa sunt, *verum omni mente carens hac laude con-*

tentus non fuit; suis enim etc. melius reddi possent, *At demens ille nullam ob hoc laudem reportavit; quapropter* etc. Adeo depravatos libros bene interpretari difficile est.

Postremo autem loco eas Fabulas ponendas duxi, quae sparsim apud veteres Graecos Scriptores reperiuntur, eo vel maxime fretus, quod earum nonnullae ab iisdem Aesopo adscribuntur, ceterae vero quum nec inficetae nec absurdae viderentur, inter Aesopicas quasi quodam suo iure collocari posse merebant. Hoc, ne nescius esses, monitum te, Lector, volebam. Vale.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ

FABVLAE AESOPICAE

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΦΘΟΝΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Μῦθος σ'. Χὴν καὶ Κύκνος.

Ἀνὴρ εὐπορῶν χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἄμφω τρέφειν ἐβούλετο· ἔτρεφε δὲ οὐκ ἐφ' ὁμοίοις βουλεύμασι· τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἐκέκτητο χάριν. Ὡς δὲ ἔδει τὸν χῆνα ἀποθανεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ διαγνώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. Ὁ κύκνος δὲ ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾠδῇ σημαίνει τὴν φύσιν, καὶ τὴν τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Οὕτως ἡ μουσικὴ τὴν [1] ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

Μῦθος σα'. Ἰκτῖνοι καὶ Κύκνοι.

Ὁσίαν τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ᾠδὴν, τοσαύτην ἰκτίνοις παρέσχετο πρότερον. Ἵππων δὲ χρεμετιζόντων ἀκούσαντες, εἰς ἔρωτα ἧκον τῆς ἐκείνων φωνῆς.

1. ἀναβολὴν. Intercidisse videtur τῆς τελευτῆς, quae verba leguntur in Planudea LXXIV. quae cum hac omnino concordat. Ceterum huiusce rei permulta exstant exempla. Boethius enim *De Musica* Lib. I. cap. 1. narrat, Terpandrum atque Arionem, Lesbios et Iones gravissimis morbis cantus praesidio eripuisse; qua de

FABVLAE AESOPICAE

EX APHTHONIO SOPHISTA.

* Fab. CC. 2. Anser et Cycnus,

Vir dives Anserem simul alebat et Olorem: alebat autem non eodem fine; siquidem hunc canendi gratia, illum mensae. Vt vero mori oportuit Anserem, ad quam rem altus erat, quum quidem nox esset, nec tempus alterum altero dignosci pateretur, Cycnus pro Ansere sublatus, cantu significat naturam, et ita mortem effugit suavitate canendi.

Sic musica mortis dilationem parit.

Fab. CCI. 3. Milvi et Cycni.

Qualem Cycnis natura cantum, talem antea quoque Milvis dederat. Sed quum equos hinnientes audirent, et hinnitus amore capti, conaren-

re plura videri possunt in *Historia Musices* a Martinio conscripta Vol. II. pag. 284. *Bonon.* 1770. 4.

* Prior numerus, ordinem Fabularum cum superioribus huiusce Collectionis congruentem notat, secundus vero, earumdem ordinem exhibet, quo apud ipsum Aphthonium ceterosque, quos deinceps afferemus, digestae sunt.

Καὶ μιμεῖσθαι πειρώμενοι, συναποβάλλουσιν ἃ εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον· χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ᾄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν στέρησιν ἡ τοῦ μὴ προσήκοντος μίμησις.

Μῦθος σβ'. Ἰξευτὴς καὶ Τέττιξ.

Ἰξευτὴς τέττιγος ἀκούσας, μέγα τι θηράσειν ἐδόκει· μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ᾠδῆς παρερχόμενος. Ὡς δὲ τὴν τέχνην κινήσας εἶχε τὸ θήραμα, ᾠδῆς μὲν πλέον οὐδὲν ἐκομίσατο. Κατητιᾶτο δὲ τὴν δόξαν, ὡς ψευδῆ τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον ἤπερ γεγόνασι.

Μῦθος σγ'. Αἶξ καὶ Αἰπόλος.

Αἶγα ἀποστᾶσαν ἀγέλης, ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπειρᾶτο πρὸς τὰς λοιπάς. Ὡς δὲ, φωναῖς καὶ συριγμοῖς χρώμενος, οὐδὲν μᾶλλον ἤνυεν, λίθον ἀφεὶς, καὶ τοῦ κέρως τυχὼν, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ κατειπεῖν. Ἡ δὲ, ἀνούτατε, εἶπεν, αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράξεται, κἂν ἐγὼ σιωπήσωμαι.

Οὕτως λίαν εὐήθεις, οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν ἐθέλοντες.

tur imitari, et quae habebant cum iis amisere, quae studebant discere. Ita nec hinnire didicerunt, et canere sunt obliti.

Praesentium est privatio, eorum, quae non decent, imitatio.

Fab. CCII. 4. Auceps et Cicada.

Auceps audita Cicada, magnam aliquam praedam capturum se speravit, quam, quum forte praeteriret, aestimabat ex cantu. Sed quum arte adhibita cepisset, nihil quidem praeter Cicadae cantum reportavit. Tunc itaque opinionem incusavit, quod mendax multis in rebus ferret iudicium.

Sic improbi, peiores esse videntur, quam revera sint.

Fab. CCIII. 5. Capra et Caprarius.

Capram aberrantem a grege longius, congregare rursus volebat Caprarius. Vt vero, vocibus et fistulae sonitu usus, nihil profecit, misso lapide, et cornu forte percusso, rogabat, ne apud dominum se deferret. At illa, Amentissime, inquit, Caprarie; cornu sonabit, etiam si ego taceam.

Sic stulti nimis sunt, qui manifesta occultata volunt.

Μῦθος σδʹ. Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· [1] καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβάλλειν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ [2] τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὸ πρότερον.

Μῦθος σεʹ. Καρκῖνος καὶ Μήτηρ.

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρκῖνον· [3] τί δὲ λοξὴν, ἣν, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδὸν, ὀρθὴν εἶναι προσῆκον; Ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· ἡγοῦ τῆς ὁδοῦ, ὦ μῆτερ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειράσομαι. Τῆς δὲ βαδίζειν ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

Ῥᾷον [4] παραβαίνειν ἃ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον.

1. καὶ τὸ μὲν χρῶμα. Hinc adagium illud *Aethiopem dealbas*, quod ita elegantissime Lucianus reddidit *Epigramm.* XIX.

> Εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης·
> Οὐ δύνασαι δνοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι.

Fab. CCIV. 6. Aethiops.

Aethiopem emit aliquis, persuasus eum ex negligentia eius qui prius habuerat, contractum esse colorem. Quum vero domum duxisset, omnia quidem ei adhibuit purgamenta, omnimodisque lotionibus conatus est ad pristinum, ut putabat, nitorem reducere. Sed quum colorem transmutare non posset, morbum novo labore attulit.

Manet semper natura primigenia.

Fab. CCV. 11. Cancer et Mater.

Mater ad Cancrum, Quid vero obliqua est, inquit, fili, qua incedis, via, quum debeat esse recta? Respondet ille, Praei, Mater, viam, et eam ut sequar, annitar. Sed quum recta Mater progredi non posset, dementiam eius elusit filius.

Facilius est monere, quae factu non sunt possibilia.

2. τῷ πονῶν. Planudea LXXV. quae eiusdem est argumenti, habet τὸ πονῶν.

3. τί δέ. Hanc Fabulam ob oculos habuisse videtur Basilius in Epist. ad Calligraphum, dum ait: μηδὲ βιάζου τὸν κάλαμον λοξὰ βαδίζειν, ὥσπερ τὸν παρ' Αἰσώπῳ καρκῖνον.

4. παραβαίνειν. Lego potius παραινῶν.

Μῦθος σϛ'. Ἵππος καὶ Μυλωρός.

Ἵππον ἐλύπει τὸ γῆρας, καὶ μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν.[1] Ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκάζετο, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητο, ἐμοὶ, λέγων, ὦ μυλωρὲ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον, κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο σώματι, καὶ θεραπεύων[2] παρηκολούθει τοῖς ἀνθρώποις· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀντιλαμβάνω τὸν μύλωνα τῆς μάχης. Ὁ[3] μυλωρὸς πρὸς αὐτόν· ἐπίσχες, ἔφη, τὰ παλαιὰ θρυλλῶν.

Ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἑκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.

Μῦθος σζ'. Ταῦροι καὶ Λέων.

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν δίαιταν ἐπεποίηντο. Λέων δέ τις αὐτοῖς παρηκολούθει θηράσαι βουλόμενος, καὶ συνόντας μὲν, ἑλεῖν οὐκ ἐδύνατο,

1. Ὡς δὲ ἀλήθειν. Ex Aesopica Fabula derivatum proverbium ἵππου γῆρας, *equi senecta*, quod videre est apud Erasmum *Chil.* II. *Cent.* I. de iis nempe, qui praeclaris rebus in iuventa gestis, senes ad curas sordidissimas se se abiiciunt; allegoria sumpta a generosis equis, qui licet Olympia saepe vicissent, demum in pistrinum aut currum detrudebantur. Qua de re elegantissimum est Epigramma Leontei *Anth.* Lib. I. 33. 25.

Fab. CCVI. 13. Equus et Pistrinarius.

Equus senectute depressus, molam pro bello elegit. Vbi quum molere belligerandi loco cogeretur, praesentem lugens fortunam, prioris non immemor, Mei quidem, inquit, o Pistrinarie, ante in bello erat usus, ornatusque circum circa, opera mea hominibus locata, eos sequebar. At nunc, nescio quid passus, pistrinum capesso pro pugna. Cui Pistrinarius, Cessa, inquit, memorare pristina.

Fortuna utramque in partem hominum res mutare novit.

Fab. CCVII. 16. Tauri et Leo.

Tres Tauri vivebant simul. Leo vero semper eos insequebatur ut caperet, et concordes quidem nunquam potuit, discordes vero constituit

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ὦ 'νερ, ὁ τὸ πρὶν
Δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλίης παρ' ὕδωρ,
Ὁ πρὶν ἐγὼ Νεμέῃ βεβοημένος, ὁ πρὶν ἐπ' Ἰσθμῷ
Πῶλος, ὁ πρὶν πνοιαῖς ἶσα δραμὼν ἀνέμοις·
Νῦν ὅπε γηραιός, γυροδρόμον, ἤνιδε πέζον
Δινεύω, στεφάνων ὕβριν ἐλαυνόμενος.

2. παρηκολούθει. Legendum videtur παρηκολούθουν.

3. μυλωρός. Mallem ubique cum Etym. et Suid. μυλωθρός.

διαςάντας δὲ προηρεῖτο χειρώσασθαι. Καὶ συγκρούσας ἀλλήλοις, ἐν μέρει διαστήσας, ἀπέκτεινε, ϗ καθ' ἕκαςον προχειρότερον ἔφθειρεν, ὃς κοινῇ ςυιιόντας ἠπόρει χειρώσασθαι.

Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

Μῦθος σή. Ἔλαφος ϗ Μήτηρ.

Ἔλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα· κέρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας, μεγέθει δὲ διενήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν ἀποδιδράσκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας. Ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν δρόμος ἠκούετο πόῤῥωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ παιδὶ παραινέσασα, αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἕτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον.

Μῦθος σθ'. Ἔλαφος ἐπὶ νάματος.

Ἔλαφον τὸ θέρος ἐπὶ ναμάτων ἐκόμιζε χρεία. Ἀφικόμενος δὲ, παραςὰς ἑαυτὸν ἐθεᾶτο τοῖς νάμασι, καὶ τὸ μὲν κέρας τῆς πλοκῆς ἀπεθαύμαζε, κατεγιᾶτο δὲ τῶν ποδῶν τὴν ἀσθένειαν. Καὶ τὴν φύσιν κατ' ἄμφω τιμῶντος ὁμοῦ, ϗ κακίζοντος, οἱ θηρῶντες προσήεσαν. Ὁ δὲ τοῖς μὲν κατηγορουμέ-

1. Non absimilis est Fabula, quam superius attulimus num. CXX.

subigere: ac ita quum ad mutuam omnes pugnam instigasset, dissidentes, et separatim singulos facillime occidit, quos, quum concordes essent, in suam potestatem redigere non poterat.

Sic concordia, iis, qui eam exercent, salutaris est.

Fab. CCVIII. 17. Cervus et Mater.

Cervum his admonuit Mater. Cornu, fili, a natura habes, corpus vero magnum; et nescio quanam de caussa evitas adhuc adorientes canes. Haec ait; quum procul canum auditur strepitus, et ipsa, quae filium stare iusserat, se prima coniicit in fugam.

Monere in promptu est, quae difficillima sunt factu.

Fab. CCIX. 18. Cervus ad fontem.

Propter aestum ad aquam ibat Cervus: ubi quum venisset, dum adstaret aquae, in ea se vidit, et cornuum quidem nexum miratus, accusavit pedum infirmitatem. Dumque simul utrinque naturam partim laudaret, partim vituperaret, venatores supervenere. At ille accusatis quidem

νοις διαφεύγει ποσὶ, τοῖς δὲ ἐπαινουμένοις ἁλίσκεται κέρασιν.

Μῦθος σί. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτε προσχήματι· καὶ ἡ μὲν ἄγρας ἐμήνυεν, ὁ δὲ ἐμπίπτων ἐλάμβανε. Ἑκατέρῳ τοίνυν πρὸς τὴν ἀξίαν διῃρεῖτο μερίς. Ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα, θηρᾶν ἀντὶ τοῦ μηνύειν ᾕρεῖτο· καὶ πειρωμένη ποίμνης τι λαβεῖν, κατέστη πρώτη τοῖς θηρῶσιν εἰς θήραμα.

Ἄρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλερῶς.

Μῦθος σιά. Λύκοι καὶ Πρόβατα.

[1] Οἱ λύκοι πρὸς τὰ πρόβατα· τί δὲ ἡμῖν ἄσπονδος ἀεὶ καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος; αἴτιοι δὲ οἱ κάκιστα ἀπολούμενοι κύνες, οἳ προσιόντας δὲ ἡμᾶς ὑλακτοῦσιν, οὐδὲν δὲ ἠδικηκότας συγκρούουσιν· ἀλλ' εἰ πῶς ἐκ ποδῶν καταστήσετε, σπονδαὶ ἐνθένδε καὶ διαλλαγαὶ καταστήσονται, εἶπον εἰς ἀπά-

1. Demosthenes, summus ille apud Graecos Orator, Philippo Macedone Oratores sibi ab Atheniensibus dedi postulante, quod negaret aliter quam his remotis se cum ipsis foedus facturum, dissuasit deditionem, utens

aufugit cruribus, laudatis vero capitur cornibus.

Fab. CCX. 20. Vulpes et Leo.

Vulpecula adparitoris instar operam suam locabat Leoni, ita ut haec praedam indicaret, ille aggressus caperet. Quare et utrique, pro dignitate qua erat, pars obtingebat. Sed Vulpes quum Leoni partem invideret maiorem, venari potius ipsa voluit, quam indicare: et aliquid e grege ovium conata rapere, primum ipsa praeda facta est venantibus.

Servire tuto melius est, quam cum periculo dominari.

Fab. CCXI. 21. Lupi et Oves.

Lupi ad Oves: Quid vero tam durum et implacabile semper cum nobis bellum geritur? In caussa equidem sunt pessime feriati isti canes, qui nos quum supervenimus, allatrant, et quum nihil intulerimus mali, invadunt: sed si illos removeatis, foedus inde nobis et induciae sancien-

ad id consilium huiusmodi Aesopio Apologo. Ita veteres Fabulae ad graves deliberationes saepe accommodantur.

τλω. Τὰ δὲ ῥαδίως ὑπήγετο· καὶ οἱ μὲν κύνες ἐλήλαντο· αὐτὰ δὲ ἔρημα φυλακῆς διεφθείρετο.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποστήσῃ τὸν κίνδυνον.

Μῦθος σιβ΄. Ἐλαία καὶ Συκῆ.

Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα πρὸς ἅπασαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλούσης ταῖς ὥραις· αἷς καταῤῥυεῖσα χιὼν, τὴν μὲν ἐλαίαν κομῶσαν εὑροῦσα, τοῖς θαλλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλλει καθάπαξ ταύτην διέφθειρεν· τὴν δὲ φύλλων εὑροῦσα γυμνὴν οὐδὲν ἠδίκει πρὸς γῆν ὑποῤῥέουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν τοῖς κεκτημένοις, καθέστηκεν ὄνειδος.

Μῦθος σιγ΄. Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὁ βάτραχος τῆς τῶν ἰατρῶν κατηλαζονεύετο τέχνης, πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος, πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγείαν ἀρκέσειν. Καὶ παρεστῶσα τοῖς λόγοις ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχεν· τί δῆτα, λέγουσα, νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς, νόσου δὲ φέρεις ἐπὶ τῆς ὄψεως σύμβολον;

Ἀλαζονεία τὸν ἔλεγχον οἴκοθεν εὕρατο.

1. Parum differt haec Fab. a superius allata n. CLIV.

tur, dixerunt ut fallerent: at illae, obedientes statim, et canes pepulere, et ipsae, quum custodia orbatae forent, sunt occisae.

Auscultans hostibus, periculum subibis.

Fab. CCXII. 22. Oliva et Ficus.

Ficum irridebat Oliva, quasi ipsa quidem omni tempore florida, Ficus vero cum tempore mutaret florem. Quo quum aliquando nix caderet, comantem deprehendens Olivam, ramisque insidens, una cum pulcritudine et ipsam simul corrupit: at huic, quum nudam destitutamque foliis inveniret, in terram defluens non obfuit.

Pulcritudo nescia sibi temperare, habentibus est vituperio.

Fab. CCXIII. 24. Rana et Vulpes.

Rana quaedam superbe valde medicam iactabat artem, omnia se quidem quae in terra sunt remedia nosse professa, se solam omnibus, ut revalescant, opitulaturam. Quae quum diceret, adstans forte Vulpes, falsitatem e colore vultus arguit; Quid igitur alios, inquiens, a morbo quidem liberas, tu vero ipsa in facie praefers morbi indicia?

Iactantia refutat seipsam.

Μῦθος σιδ'. Μέλισσαι ϗ Ποιμήν.

Ἐν κοίλῃ δρυΐ μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι. Ποιμὴν δέ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχὼν, ἀφελέσθαι προῃρεῖτο τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ [1] ἄλλ' ὃ ἦν ἄλλως περιιπτάμεναι, αὐτὸν ὤθουν τοῖς κέντροις. Καὶ τελευταῖον ὁ ποιμήν· ἄπειμι, ἔφη, μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δεῖ μελίσσαις περιτυχεῖν.

Τὰ καλὰ κέρδη, τοῖς διώκουσι κίνδυνος.

Μῦθος σιέ. Δράκων, Ἀετὸς, ϗ Ποιμήν.

Δράκων ϗ ἀετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν ἀετὸν συλλαβών. Γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτόνομον ἀφῆκε τὸν ἀετόν. Χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ δράκων, ἰὸν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι. Πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος, ὁ ἀετὸς καταπτὰς, ἐκ τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

1. ἄλλ' ὃ ἦν ἄλλως. Sic in Editionibus. Rectius tamen esset ἄλλοθεν ἄλλως.

Fab. CCXIV. 27. Apes et Pastor.

In cava quercu mel faciebant Apes. Pastor vero quidam in eas, tum quum facerent, forte incidens, mel furari voluit. Eae vero hinc et illinc circumvolantes, illum aculeis pupugere. Tandem Pastor, Abeo, inquit, mellis non opus habens, si oporteat in apes incidere.

Turpe lucrum periculosum est illis, qui id sequuntur.

Fab. CCXV. 28. Draco, Aquila, et Pastor.

Draco et Aquila convoluti inter se pugnabant. Et quidem Draco, quum ligatam detineret Aquilam, videns id Rusticus, soluta Draconis spira, liberam dimisit Aquilam. Quare iratus Draco, venenum immisit in servantis potum. Hausturo vero, quod ignoraret, Rustico, advolans Aquila, ex eius manibus calicem decussit.

Eos qui bene alicui faciunt, manent gratiae.

2. Eamdem hanc Fab., sed prolixius narratam, habet etiam Ael: *De propr. an.* Lib. 17. c. 37. et Tzetzes in *Chil.* IV.

Μῦθος σιϛʹ. Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ.

Τῷ κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ φέρων ἐκάθητο. Ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ, ἀπάτῃ περιενόει τὸν κόρακα· τί ταῦτα, λέγουσα, μετριότητι μὲν ὁ κόραξ διενήνοχεν σώματος, χροιὰς δὲ [1] φέρεις, τῇ τῶν ὀρνίθων [2] ἡγεμονίᾳ προὔχουσαν; εἰ δὲ φωνὴ παρῆν, ἅπασαν εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν· ταῦτα δὲ εἶπεν πρὸς ἀπάτην. Ὁ δὲ ὑπαχθεὶς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαίρεσιν ποιῶν τοῦ θηράματος. Ἡ δὲ λαβοῦσα, φωνὴ μὲν, ὦ κόραξ, εἶπεν, προσῆν, ὁ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.

[3] Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποστήσῃ τὴν βλάβην.

Μῦθος σιζʹ. Κολοιὸς καὶ Γλαύξ.

Κάλλους ἦν ἀγὼν, καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων. Ἑρμοῦ τὴν κυρίαν ὁρίζοντος, ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν φαῦλα τῶν πτερῶν ἀποβάλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φαιδρύνοντες. Κολοιὸς δὲ οὐδὲν εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἃ τῶν ἀλ-

1. φέρεις. Legit Kimedoncius ἔχει καὶ φέρει, quod mihi nequaquam displicet. Tum enim illa efferret Vulpes non velut alloquens Corvum, sed apud se veluti mirabunda, artificio plane vulpino. *Neveletus*.

2. ἡγεμονίᾳ προὔχουσαν. Mallem τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ

Fab. CCXVI. 29. Corvus et Vulpes.

Corvus praedam habebat caseum, et in altum deferens residebat; quod videns Vulpecula, hac fraude Corvum circumvenit. Quam pulcro, inquit, Corvus et decoro corpore est! Colore vero inter aves praestantissimo: quod si vox adesset, omnem inter aves teneret principatum. Ea vero ut falleret loquuta est. At ille persuasus, abiecto caseo, clamorem quam maximum edidit, ita ut dum ostendit vocem amitteret caseum; quem ea praeripiens, Vocem quidem, inquit, Corve, habes, sed mentem non habes.

Hostibus credens damnum accipies.

Fab. CCXVII. 31. Graculus et Noctua.

Pulcritudinis erat inter aves certamen, et ad Iovem ut disceptaretur haec controversia, omnes iverunt. Mercurio itaque diem praefiniente, fluviosque et lacus omnes petiere, deformibusque pennis abiectis, elegantiores nitidabant. At quum a natura decoris nihil haberet Graculus, quae

προσηκοῦσαν, ut diceret Vulpes, *Colore vero es avium imperio conveniente*. *Idem*. Est et in Tzetze *Chil.* X. 352.

3. Ἐχθροῖς πειθαρχῶν. Idem prorsus Epimythion superius effert Fab. 21.

4. Huiusmodi fabellam refert et Tzetzes *Chil.* VIII. 205.

λων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον συνέθηκε κόσμον. Γλαὺξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφῃρεῖτο τὸν κολοιὸν, καὶ τὰ ἄλλα πράττειν ἀνέπειθεν. Ἀφαιρεθεὶς δὲ τὰ παρὰ πάντων, ὁ κολοιὸς γυμνὸς εἰς τὴν Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Νόμος ἐπείσακτος, αἰσχύνη τοῖς ἔχουσι.

Μῦθος σιή. Τοξότης ϗ Ἀετός.

[1] Τοξότης ἀετοῦ κατεστοχάζετο, ϗ βέλος ἀφεὶς, εἷλε τὸν ἀετόν. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἀετὸς, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον τοῖς [2] οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη· τὰ παρ' αὐτοῦ, τοῖς πολλοῖς πραγμάτων οἰκείων ἐπιβουλή.

Μῦθος σιθ'. Κύων ϗ εἴδωλον αὐτοῦ.

Κρέας ἁρπάσας τις κύων, παρ' αὐτὴν διῄει τὴν ὄχθην τινὸς ποταμοῦ, ϗ θεωρῶν [3] τὴν σκιὰν

1. Confer hanc Fabulam cum Planudea CXXXIII. Mentio huius Apologi fit apud Suidam.

Ὅδ' ἐστι μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος.
Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἐτὸν
Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος,
Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς
Ἁλισκόμεσθα.

Quemadmodum et apud Tzetzem *Chiliad. Hist.* IX. 260.

Ὁ μυθογράφος Αἴσωπος τοῖς μύθοις αὐτοῦ πλάττει,
Ὡς ἀετὸς πετόμενος ἐφ' ὕψους ἐτοξεύθη.
Ἰδὼν τὰ βέλους δὲ πτερὰ τῶν ἀετείων ὄντα,

reliquis exciderant, inde se illis exornavit. Sola tamen Noctua, quum nosset id quod suum erat, a Graculo auferebat, ac ut reliquae idem facerent persuasit. His autem ab omnibus ita exutus Graculus, nudus omnino venit ad iudicium Iovis.

Lex adscititia, pudori tandem est habentibus.

Fab. CCXVIII. 32. Sagittarius et Aquila.

Sagittarius in Aquilam collimabat, et missa sagitta, confixit Aquilam. Quumque conversa ad sagittam Aquila, eam quoque pennatam suis videret esse pennis, Multis, inquit, suae propriae facultates et res, insidias et periculum creant.

Fab. CCXIX. 35. Canis et eius imago.

Quum carnem rapuisset Canis, in ripa ibat forte fluminis; quumque videret umbram in aquis

Ἐμοῖς πτεροῖς, ἐβόησεν, ἐγὼ νῦν κατεβλήθην.

2. οἰκείοις πτεροῖς. Aquilarum pennis revera ut plurimum utebantur ad sagittas conficiendas. Testis Hesiod. in *Scut. Herculis* v. 133.

αὐτὰρ ὄπισθεν
Μόρφνοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἦσαν.

3. τὴν σκιὰν διπλασίαν. Id sane natura contigit; quisquis enim se spectat in undis, imaginem sui maiorem videt; cuius rei caussam apud Optices scriptores vide.

διπλασίαν τοῖς νάμασιν, ὃ μὲν εἶχεν ἀφῆκε· πειρώμενος δὲ λαβεῖν τὸ μεῖζον, συνδιαμαρτάνει μετὰ τοῦ μέτρου τοῦ πλείονος.

Μῦθος σκ΄. Ἄμπελος καὶ Τράγος.

[1] Ἄμπελος ἐκόμα βότρυσι, παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. Τράγος δέ τις ὕβρει χρώμενος, [2] πλείονι τῆς ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνετο προσιὼν τοῖς βλαστήμασιν. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· μένει σοι τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ μὲν γὰρ οὐ μικρὸν ὕστερον [3] ἱερεῖον τοῖς θύμασιν· ἐγὼ δὲ παρ' ἐμαυτῆς ἀντιπαρείσω τὸν οἶνον.

Ἃ δρᾷ τις, καὶ πείσεται.

Μῦθος σκά. Γεωργὸς καὶ Ἀλώπηξ.

[4] Γεωργῷ πονηρῷ φθόνον ἐμποίει τὸ τοῦ γείτονος αὐξανόμενον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου

1. Ex hoc Apologo facile duo illa Epigrammata processerunt, quae in *Antholog.* Lib. I. c. 6. occurrunt, quorum primum ita se habet,

Κἢν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

2. πλείονι. Legit Kimedoncius πλείονα. *Neveletus*.

3. ἱερεῖον. Bene interserit Kimedoncius ἔσῃ. *Idem*.

4. Haud affirmare ausim, an haec Fabula ab Aesopi ingenio profecta sit. Ceterum quod in ea narratur valde cum iis *concordat, quae de Ludorum *Equiriorum*

maiorem duplo, quod quidem habebat, reliquit; maius vero attentans apprehendere, nec maioris istius fructum cepit.

Fab. CCXX. 37. Vitis et Caper.

Vitis uvis onusta stabat, et iam florebant prope fructus, quum Caper ecce quidam iniuriosus, plurimum ambedit vitem, et corrupit florem. Ad quem tum illa, Manet, inquit, te illatae iniuriae poena. Non enim multo post tu sacrificaberis inter victimas: ego vero contra ad eam rem libabo de vino meo.

Qualia quis facit, etiam patietur.

Fab. CCXXI. 38. Agricola et Vulpes.

Agricola improbus quum invideret proximo foeturam segetis, quaereretque quo pacto corrum-

origine Ovidius memorat Lib. IV. *Fastorum*. Olim enim Romae XVIII. Kal. Maias, in Circo Maximo *Equiria* celebrabantur, eademque die Vulpium fugientium combustio fiebat. Huius Vulpium combustionis originem ait Ovidius a Carseolano territorio dimanasse, quod frumenti feracissimum, maturis messibus olim a Vulpe adustum fuit. Nam quidam adolescens, ut Vulpis cuiusdam iniuriam ulcisceretur, quae propriis gallinis insidiabatur, illam apprehensam paleis et arido foeno involvit. Sed illa, admoto igne, tenentis pueri manus

πόνους ἐζήτει. Καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλὸν, πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήϊον. Ἡ δὲ καθ᾽ ἧς ἀφεῖτο μὴ παριεῖσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος, τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησεν λήϊον.

Πονηροὶ γείτονες, πρῶτοι τῆς ἑτέρων μετέχουσι βλάβης.

Μῦθος σκβ΄. Κόραξ καὶ Κύκνος.

Ἑωρακὼς τὸν κύκνον ὁ κόραξ, ἐζήλου τοῦ χρώματος. Οἰηθεὶς δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπὼν, ὅθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε· καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων, οὐκ ἤμειβε, τροφῆς δὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἡ δίαιτα.

effugit, lateque per agros messibus vestitos currens, omnes fruges penitus combussit. Hinc lege Carseolana statutum, ut Vulpis tali tempore combureretur. Notissima vero sunt, quae in Sacris Bibliis de Samsonis

pere posset eius labores, captam Vulpem, alligata face, in vicini segetem dimittit. At illa, non qua missa erat excurrens, volente sic Deo, eius qui dimiserat, combussit segetem.

Mali vicini, primi vicinorum malum sentiunt.

Fab. CCXXII. 40. Corvus et Cycnus.

Quum Cycnum vidisset Corvus, aemulari colorem voluit. Sed arbitratus e lavacris eum provenire, relictis aris, unde nutriebatur, ad lacus et flumina vitam egit, et quum lavaret quidem corpus, non mutavit, pastu vero destitutus mortuus est.

Naturam non potest transmutare vivendi genus.

trecentis Vulpibus leguntur, quibus ille, facibus earum caudis alligatis, Philistaeorum segetes combussit. De quo Interpretes adi.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥΔΟΥ.

Μῦθος σκγ'. Ἀετὸς ϗ Κάνθαρος.

[1] Λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. Ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ [2] μεγίστου Διὸς, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. Ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν, ϗ δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. Τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. Ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία, [3] τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν

1. Aristophanes in εἰρήνῃ v. 126.

> Παι. Τίς δ' ἡ 'πίνοιά σου 'στιν, ὥστε κάνθαρον
> Ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία;
>
> Τρ. Ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη,
> Μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.

Poetam hanc fabulam innuere, indicat Scholiastes hisce verbis. Φέρεται γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῦ (Αἰσώπου) μύθοις, ἐχθρεῦσαι ἀετὸν ϗ κάνθαρον, ἑκάτερον αὐτῶν θατέρου τὰ ὠὰ διαπτᾷν κ. τ. λ. Huc faciunt et ista Luciani in *Icaromenippo*: Καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος ἀετοῖς ϗ κανθάροις, ἐνίοτε ϗ κα-

E MAXIMO PLANVDE.

Fab. CCXXIII. 2. Aquila et Scarabeus.

Lepus, Aquila insectante, in lustrum Scarabei profugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat Aquilam, ne occideret supplicem, ipsam per maximum Iovem obtestans, ne eius contemneret parvitatem. Illa vero irata, Scarabeum ala percussit, et Leporem arreptum devoravit. At Scarabeus cum Aquila et ipse volavit, ut nidum eius disceret, in quem ingressus, ova eius devoluta disrupit. Illa autem quum grave existimasset, si quis hoc iterum ausus fuisset, et proinde in altiore loco secundo nidificasset, et illic rursus Scarabeus eodem damno ipsam affecit. Sed Aquila penitus consilii inops, ascendit ad Iovem, in eius enim tutela esse dicitur, et in ipsius genibus tertiam

μήλοις, βάσιμον ἀποφαίνει τὸν οὐρανόν. Huds.

2. *μεγίστου Διός*. Iuppiter enim hospitiis praeesse credebatur: Cic. pro *Deiot.* c. 6. II. ad *Q. Frat.* ep. II; unde *φίλιος, ἑταιρεῖος, ξένιος* dicitur, post Homerum et alios, a Luciano *Timon.* pr. Virgil. I. *Aen.* 735.

Iuppiter, hospitibus nam te dare iura loquuntur.

Vide ad eum locum, praeter alios interpretes, Cerdam, et Stuckii *Antiq. conviv.* lib. I. c. 27. *Heusing.*

3. *τούτου γὰρ ἱερός*. Haec parenthesis Christiani fortasse est scriptoris. *Idem.*

ὠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. Ὁ κάνθαρος δὲ [1] κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου Διὸς ταύτην καθῆκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὸν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. Μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, [2] οὐ γὰρ δὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν [3] ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. Μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος [4] εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι.

[5] Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζο-

1. κόπρου σφαῖραν. Plin. lib. XI. cap. 28. *Aliud rursus Scarabeorum genus, qui e fimo ingentes pilas aversi pedibus volutant, parvosque in iis contra rigorem hiemis vermiculos fetus sui nidulantur. Heusing.*

2. οὐ γὰρ δή. Restitui veram lectionem e vita Aesopi, quam Planudes scripsit, qua extrema totidem verbis haec fabula legitur. Male vulgati omnes, οὐ γὰρ μή, etiam Hudsonus: qui tamen hanc emendationem probasse videtur in emendandis ad calcem libri. *Idem.*

3. ἠσέβησε. Iovis enim numen violaverat, supplices iniuria afficiens. *Idem.*

4. εἰς καιρὸν ἕτερον. Alio, atque hodie, tempore olim

foeturam ovorum posuit, Deo ipsa commendans, et supplicans ut custodiret. Scarabeus autem, e stercore pilula facta, illuc ascendit, eamque in sinum Iovis demisit. Iuppiter vero quum surrexisset ut fimum excuteret, ova quoque proiecit oblitus, quae et contrita sunt deiecta. Edoctus autem a Scarabeo, quod is haec fecisset, ut Aquilam ulcisceretur, ipsa enim non modo Scarabeum iniuria affecit, sed et in Iovem ipsum impia fuit; reversae Aquilae ait Iuppiter, Scarabeum esse, qui moestitiae caussa fuerit, et certe iure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarescere, consuluit Scarabeo, ut Aquilae conciliaretur. Sed quum ille parere nequaquam vellet, Iuppiter in aliud tempus Aquilarum transtulit partum, quo nimirum Scarabei non apparent.

Fabula significat, nullum contemnendum,

peperisse fingitur aquila. Parit autem incubatque primo vere, cum in pilulis suis adhuc latent scarabei isti pilularii, in singulos nasci annos soliti, nec prius lucem visuri, quam satis iam ver tepuerit. Tacent heic, qui avium historiam ex instituto scripserunt, veteres et recentiores, Gesnerus, Aldrovandus, aliique: et tamen Aldrovandus huius fabulae in vasto illo opere suo bis meminit. Vid. R. Bentlei ad Horat. Lib. IV. *Od.* 4. pr. *Idem*.

5 'Ο μῦθος δηλοῖ. Haec verba, ut saepe in epimythiis absunt, heic etiam abesse possunt. Καταφρονεῖν imperativi locum obtinet, idque vulgo notum. *Idem*.

μένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

Μῦθος σκδʹ. Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν.

[1] Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. Τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν· οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου [2] ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. Τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις, ἔφη· [3] ὦ βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ [4] ἀνάγκης τὰς [5] βοηθείας παρέχειν.

1. Ἰατρός. Apposite ad hanc fabulam Demosthenes in Oratione *De Corona*. Ὥσπερ ἂν εἴ τις ἰατρὸς, ἀσθενοῦσι μὲν τοῖς κάμνουσιν εἰσιὼν, μὴ λέγοι, μηδὲ δεικνύοι, δι' ὧν ἀποφεύξονται τὴν νόσον, ἐπειδὴ δὲ τελευτήσειέ τις αὐτῶν, καὶ τὰ νομιζόμενα αὐτῷ φέροιτο, ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνῆμα, διεξίοι, εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσί, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. Quae sane ex Aesopo mutuatus videtur, uti olim Duportus observavit ad Theophrastum c. 12. *Hudson*.

2. ἀπέχετο. *Hudson*. ἀπείχετο, et paullo post ἐχρήσατο. *Heusing*.

3. ὦ βέλτιστε. Ex Huds. additum est ὦ, ceteris omissum. *Idem*.

4. ἀνάγκης. Hudsonus post hanc vocem inserit ὠφελεῖν,

praesertim quum non sit quisquam, qui lacessitus se ulcisci non queat.

Fab. CCXXIV. 31. Medicus et Aegrotus.

Medicus Aegrotum curabat. Quum hic autem obiisset, ille ad efferentes dicebat; Vir iste, si vino abstinuisset, clysteribusque usus esset, profecto minime interiisset. Tum quidam ex iis, qui aderant, protinus respondens, Haud nunc, ait, o praeclare, oportebat ista te dicere, quum iuvare nihil possunt, sed tunc Aegrotum de his admonere debebas, quum uti poterat.

Fabula significat, tum esse ab amicis auxilium ferendum, quum necessitas instat.

καὶ, quae verba respuere videtur Heusingerus, sic enim annotat: „ Duas has voces non agnoscunt antiquiores, nec habet cod. Goth. inculcavit vero Hudsonus, ex ingenio, an ex scripto aliquo libro? Offensus est scilicet inusitata συντάξει hac, τοὺς φίλους παρέχειν, pro τοῖς φίλοις. Sed et ita Graecos loqui, observat Vrsin. *Grammat. Graec.* p. 403. extr. „ Epimythii huius syntaxis recte omnino procedit sine duabus illis vocibus, et nihil heic ad rem animadversio Heusingeri ab Vrsino petita.

5. *βοηθείας παρέχειν*. Nonnulli addunt *καὶ μὴ μετὰ τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν κατειρωνεύεσθαι*. *Hudson*. Atque haec clausula haeret etiam Goth. et Gall. MSS. *Heusing*.

Μῦθος σκέ. Ἰξευτὴς καὶ Ἔχις.

Ἰξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους,[1] πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. Ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους[2] ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν συλλαβεῖν βουλόμενος[3] ἐφεώρα. Καὶ δὴ λαθὼν ἔχιν κοιμωμένην[4] ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. Τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε· δύστηνος ἐγώ· ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

Μῦθος σκϛ'. Κάστωρ.

Ὁ κάστωρ ζῶόν ἐστι τετράπουν,[5] ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον, οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. Οὗτος οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν

1. πρός ἄγραν. Goth. εἰς. *Heusing.*

2. ἀλλήλοις. Idem ἐπ' ἀλλήλοις. *Idem.*

3. ἐφεώρα. Idem ἑώρα. *Idem.*

4. ὑπὸ πόδας. Id. ὑπὸ τοὺς πόδας. Sed articulus abesse potest. *Idem*

5. ἐν λίμναις. Dioscorides lib. II. c. 26. *de fibro:* Ζῶόν

Fab. CCXXV. 32. Venator et Vipera.

Venator quidam sumpto visco, et arundinibus, venatum exiit. Quum autem turdum procera in arbore considentem vidisset, calamis inter se in longitudinem iunctis, oculos ad eum levabat, ipsum capere exoptans. Interim vero contigit, ut Viperam sub pedibus iacentem nescius premeret: quae quum exasperata ipsum momordisset, iam iam ille deficiens, Me miserum, inquit, qui quum alium venari vellem, ab alio ad mortem raptus sum.

Haec fabula docet, quod qui amicis insidias parant, saepe ab aliis inopinato insidiis opprimuntur.

Fab. CCXXVI. 33. Castor.

Castor quadrupes animal est, in paludibus ut plurimum degens, cuius testiculos magno a medicis in usu haberi ferunt. Hic igitur a venatoribus exagitatus, ubi se captum iri vidit, cuius

ἐστιν ἀμφίβιον, τὸ πλεῖστον ἐν ὕδασι σὺν ἰχθύσι καὶ καρκίνοις τρεφόμενον. In Ponto maxime capiebatur: unde *καστόριον ποντικὸν* Galen. lib. II. *περὶ ἀντιδότ.* p. 441. et Virgil. I. *Georg.* v. 58. *virosaque Pontus Castorea.* Ad quem locum Servius, *canem* ideo *Ponticum* vocari observat. *Idem.*

διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Μῦθος σκζ'. Κύων καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. Ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν· ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπουπερ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν [1] δέδωκας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Μῦθος σκή. Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν· οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ· οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινὸς, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίων· κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὐξένησεν.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

1. δέδωκας. Lectio cod. Goth. editi ἔδωκας. *Idem*.

gratia petatur noscens, ipse sibi pudenda resecat, iisque persequentibus proiectis, hoc modo incolumis evadit.

Fabula indicat, ita quoque prudentes homines, salutis assequendae caussa, nullam fortunarum suarum rationem habere.

Fab. CCXXVII. 34. Canis, et Coquus.

Canis in culinam ingressus, quum Coquus occupatus esset, rapto corde diffugit. Coquus vero conversus, ut ipsum fugientem vidit, Heus tu, inquit, scias velim, quod ubicumque fueris, a te me cavebo; non enim mihi cor surripuisti, sed potius indidisti.

Fabula monet, saepe adversa hominibus documento esse.

Fab. CCXXVIII. 55. Galerita.

Galerita quum laqueo capta esset, Heu me miseram, plorans aiebat, atque infelicissimam volucrem! Aurum nemini, nec argentum, nec quidquam aliud preciosum surripui: atqui parvum tritici granum mortis mihi caussa fuit.

Haec in illos est fabula, qui vile ob lucrum magna pericula subeunt.

Μῦθος σκθ'. Κηπωρὸς καὶ Κύων.

Κηπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. Ὁ δὲ κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν[1] ἀναγαγεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. Οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγίγονε[2] καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν στραφεὶς ἔδακεν. Ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαιά, φησι, πέπονθα· τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ὁ μυθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Μῦθος σλ'. Σῦς καὶ Κύων.

Σῦς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. Καὶ ἡ μὲν σῦς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναῤῥήξειν τὴν κύνα. Ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε· καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις· δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἣ τὸν τῶν σῶν[3] ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. Καὶ ἡ σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με. Τὸν γὰρ κτείνοντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον, παντάπασιν ἀποστρέφεται· σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων

1. ἀναγαγεῖν. Expressi lectionem Goth. et Huds. Vulgo ἀνενεγκεῖν. *Heusing.*

2. καταδῦσαι. Ita meliores libri: ceteri καταδῦναι. *Idem.*

Fab. CCXXIX. 67. Olitor et Canis.

Olitoris canis in puteum decidit. Olitor igitur eum inde extracturus, quum in puteum ipse quoque descendisset, ratus Canis id eo fecisse, ut se in imo magis deprimeret, conversus eum acriter momordit. Is itaque cum dolore reversus, Merita patior, inquit; cur nam enim, qui se perdere decreverat, servare studui?

Haec de iniustis, ingratisque fabula narratur.

Fab. CCXXX. 68. Sus et Canis.

Sus et Canis se mutuis conviciis insectabantur. Ac Sus quidem per Venerem iurabat, suis se dentibus Canem dilaceraturam. Ad haec Canis ironice dixit: Bene per Venerem nobis iuras; significas enim, te ab illa vehementer amari, quae lege vetavit, ne suum ingredi templum auderet, qui impuras tuas carnes degustasset. Cui Sus, Ita, respondit, suum erga me amorem Dea magis declarat, dum qui me necat, aut quovis modo laedit, omnino aversatur. Tu vero et viva, et mortua, male semper oles.

Fabula ostendit, prudentes oratores, quae ab

3. ἀκαθάρτων σαρκῶν. Sus plerisque diis gratissima putabatur victima; soli Veneri vero, cui ob necem Adonidis invisa dicebatur, non immolabatur. Festus p. 455.

τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

Μῦθος σλα΄. Ὄφις καὶ Καρκῖνος.

Ὄφις καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. Ὁ μὲν οὖν καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. Τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

inter auctores L. L. Gothofredi; *Suillum genus invisum Veneri prodiderunt poetae, ob interfectum ab apro Adonim, quem diligebat Dea: quidam autem, quod immundissimi sint sues ex omni mansueto pecore, et ardentissimae libidinis.* Artemidor. V 81. Argivi tamen, *praeter instituta moresque aliorum*, sues etiam Veneri mactabant, ut ex Strabonis Lib. IX. tradit Alexander ab Alexandro Lib. III. cap. 12. et pluribus locis Athenaeus. Vulgatum est proverbium de eo, qui parum gratum offert munus, *ὗν ἀφροδίτῃ τέθυκας, Veneri suem immolasti*,

adversariis obiiciuntur, artificiose in laudem convertere.

Fab. CCXXXI. 70. Serpens et Cancer.

Serpens una cum Cancro societate iuncta vivebat. Porro Cancer quum simplex moribus esset, Serpentem, ut is quoque astutiam suam exueret, admonebat. At ille minime obsequebatur. Cancer itaque quum dormientem vidisset, quanta vi poterat compressum chelis occidit. Serpens ita necatus, quum humi porrectus iaceret, Hoc modo, Cancer ait, et rectum et simplicem antea te esse oportebat; non enim hanc poenam dedisses.

Docet haec fabula, quod qui amicos dolis circumveniunt, sibi potius, quam illis, detrimentum afferunt.

de quo Erasmus in *Adagiis*, et A. Schottus *Stromat.* v. 407. Adde P. Castellani *De esu carnium* Lib. II. c. 4. extr. *Heusing.*

1. ὑπνοῦντα. Hudsonus addit in ceteris omnibus omissa haec, καὶ τῶ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος, καὶ ὅσον οἷόν τε. *Et gulam chelis prehendens.* Ceterum ad hanc Fabulam respexisse videtur Alcaeus, ut videre est in fragmentis, dum ait:

Ὁ δὲ καρκῖνος ὧδ' ἔφη, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών,
Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Μῦθος σλβ'. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὑρὼν, καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δ' [1] ηὐξύνθη, εἴ ποτε λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν [2] ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα δὴ λύκος συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν· εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν [3] ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

Μῦθος σλγ'. Λέων, Λύκος, καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. Παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα, πλὴν ἀλώπεκος, τἄλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐ-

1. ηὐξύνθη. Al. ηὐξήθη. *Huds.* Vide Ind. Aesopicum Heusing. in v. αὐξάνω.

2. ἔσθ' ὅτε. Goth. τῶν δὲ κυνῶν μὴ δυναμένων ἔσθ' ὅτε κα-

Fab. CCXXXII. 71. Pastor et Lupus.

Pastor quum Lupi catulum recens natum invenisset, sublatum una cum canibus nutrivit. Postquam autem adolevit, si lupus aliquis forte rapuisset ovem, eum ille quoque cum ceteris canibus insequebatur. At si quando canes eum insequi non valerent, et defessi redirent, ipse tamen pergebat, donec illum assequutus, secum, utpote Lupus, praedae particeps esset, atque deinde revertebatur. Sin autem lupus nullus in gregem insiliens ovem abripuisset, tum ipse furtim necabat, et una cum canibus comedebat; donec Pastor, re cognita, eum arbori suspensum occidit.

Fabula ostendit, quod prava natura bonos non alit mores.

Fab. CCXXXIII. 72. Leo, Lupus, et Vulpes.

Leo senio correptus, aeger in antro iacebat. Animalia itaque regem suum visitatura, excepta Vulpe, omnia se eo contulerunt. Quapropter Lupus opportunitatem nactus, eam apud Leonem accusabat, quod ipsa summum imperatorem nullo in honore haberet, ac propterea ne ad eum qui-

πλαβῶν. *Heusing.*

3. ἁρπάσεις. Goth. ἁρπάσῃ. *Idem.*

πίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν πλησίων ἠκροάσατο τῶ λύκȣ ῥημάτων. Ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. Ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σȣ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; Τοῦ δὲ λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν· εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. [1] Καὶ τȣ λύκȣ αὐτίκα νεκροῦ κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν· οὕτως ȣ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν [2] παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ [3] καθ' ἑτέρου μηχανώμενος, καθ' ἑαυτȣ [4] τὴν πάγην περιτρέπει.

Μῦθος σλδ'. Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. [5] Τȣ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, [6] τοιόνδε τι σοφίζε-

1. καὶ τȣ λύκȣ. Huds. καὶ τȣ λύκȣ αὐτίκα νεκρȣ κειμένου. Sed nihil opus est adscititio panno. Κείμενος enim per se est *iacens*, *interfectus*, *et extentus* Exempla plura dabit index. Pervulgatum est illud Homeri *Iliad.* Σ. v. 20. κεῖται Πάτροκλος. Plura ad Vechneri *Hellenolex.* Lib. II. c. 5. p. 488. a me adnotata sunt. *Heusing.*

2. παρακινεῖν. Hudsonum sequor: vulgo κινεῖν. *Idem.*

3. καθ' ἑτέρȣ. Et hoc Hudsono acceptum refero, quum

dem visendum se ferret. Dum ita inter se loquebantur, Vulpes supervenit, ac forte postrema Lupi verba audivit. Leo igitur in eam aestuare ac fremere coepit: sed Vulpecula tempus ad se purgandam expostulans, Ecquis, inquit, eorum, qui te convenerunt, tantum tibi profuit, quantum ego, quae omnia loca peragrans, medicamentum pro te a medico quaesivi, et illud iam didici? Tum Leo quum protinus imperasset, ut medicamentum indicaret, Valebis, Vulpes inquit, si, Lupo vivo excoriato, calidam eius pellem indueris. Deinde ad Lupum statim interfectum conversa, Ita, subridens ait, non ad iram, sed ad benevolentiam excitare dominum decet.

Haec fabula ostendit, quod qui dolos contra alios molitur, in seipsum denique laqueum vertit.

Fab. CCXXXIV. 73. Mulier et Vir ebrius.

Quum Mulier quaedam ebriosum Virum haberet, eumque ab hoc morbo liberare omnimode

alibi invenissem καθ' ἑκάστην. *Idem*.

4. *τὴν πάγην*. Al. *τὴν μηχανήν*. *Huds.*

5. Τῷδε. Vulgo *τῷ δέ*, duabus vocibus: sed manifestum est, ita, ut edidi, legendum esse, cum hoc significetur, *hoc vitio quum eum liberare vellet*. *Heusing.* Defendi tamen potest etiam lectio vulg.

6. *ποιόνδε τι*. Ald. Frob. Hervag. Paris. ceteri, *ποῖον δέ τι*. *Idem*.

ται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν. Ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. Ἐκείνου δὲ φήσαντος, τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο· ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὼ πάρειμι. Κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε· λυπεῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. Ἡ δὲ τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ, φησίν· [1] οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα· σὺ γὰρ, ἄνερ, οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος [2] ἐπιτίθεται.

Μῦθος σλέ. Βούταλις.

[3] Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. Νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν

1. οὐδὲ γάρ. Sic omnes, non οὐδὲν γάρ, quod quis possit suspicari. Atticis enim moris est, geminare hanc particulam. Vid. Ind. voc. οὐδὲ, et H. Steph. *Thes. Graec.* Tom. II. p. 1537. *Heusing.*

vellet, huiusmodi astutiam excogitavit. Vt somno eum ex ebrietate correptum, sensusque expertem mortui ad instar aspexit, sublatum in humeros ad sepulcretum extulit, ibique deposito discessit. Quum vero eum expergefactum, nec vino amplius gravem coniecit, ad sepulcretum reversa, fores eius pulsavit. Vir illico, quis eas percuteret, rogat; sed Vxor, Mortuis cibaria ferens, en adsum ego, respondit. Cui ille, Non mihi cibum, sed potum, o bone, potius affer; tristem enim me reddis, dum cibi, non potus, mentionem facis. Tunc Coniunx sibi manibus pectus percutiens, Heu me miseram, inquit, quae ne hoc astu quidem nihil profui tibi! nam tu, non modo emendatus non es, sed peior quoque temetipso evasisti, quandoquidem talem morbum tibi iam in habitum induxisti.

Fabula monet, pravis in operibus non esse immorandum; nam et nolentem quandoque hominem consuetudo capit.

Fab. CCXXXV. 77. Noctua.

Noctua e quadam fenestra cavea inclusa quum penderet, accedens ad eam Vespertilio, caussam

2. ἐπιτίθεισι. Raphel. ἐπιτίθεασι, puta, κακαὶ πράξεις, *actiones malae consuetudinem inducunt, afferunt, invehunt*. Non reprehendo. *Heusing.*

3. Βούπαλις. Forsan pro ἰύπαλις. *Huds.*

ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. Τῆς δὲ μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερὶς εἶπεν· ἀλλ' οὐ [1] νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν [2] ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

Μῦθος σκϛ'. Κοχλίαι.

Γεωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐτῶν τρυζόντων, ἔφη· ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

Μῦθος σλζ'. Ὁδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ τ' αὐτὸν ὡδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπο-

1. νῦν σε. Al. νῦν γε. Huds.

rogabat, quare die quidem sileret, nocte vero cantaret. Cui illa, non temere id a se fieri respondit; olim enim quum interdiu id faceret, se captam fuisse aiebat, ac proinde iam tempore ab illo magis prudentem evasisse. At non tibi, Vespertilio ait, nunc est cavendum, quum nulla utilitas inest, sed antequam capereris prudens esse debebas.

Fabula innuit, in infortunia lapsis inutile esse poenitere.

Fab. CCXXXVI. 78. Cochleae.

Rustici quidam filius Cochleas assabat. Has autem stridere audiens, O pessimae, inquit, animantes! itane canitis domibus vestris incensis?

Fabula docet, quod omne intempestive factum est illaudabile.

Fab. CCXXXVII. 83. Viatores.

Duo quidam una iter agebant; quorum alter quum securim reperisset, monebatur ab altero ne *Inveni* diceret, sed *Invenimus*. At paullo post qui securim amiserant quum eos essent adsequuti, qui eam habebat, dum reddere cogitur, comiti suo, En periimus, ait. Hic vero, *Perii*, dic,

2. ἀνόητως. Al. ἀνόηως. *Idem*.

λώλαμεν. Ὁ δ' εἶπεν· ἀπόλωλα λέγε, ἐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυ εὗρες, εὕρηκα ἔλεγες, ἐχ εὑρήκαμεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, ἐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Μῦθος σλη'. Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. Ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεία κ) πόῤῥω τῆς ὁδε λίμνη, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος ἐκ ἐπείθετο, λέγων, δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τε τόπε συνηθείας, ἕως ἐ συνέβη, ἅμαξαν παρελθέσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κ) τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

Μῦθος σλθ'. Μελιττυργός.

Εἰς μελιττυργεῖόν τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκεσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς

amice, non *Periimus*. Nam etiam quum securim invenisti, *Inveni*, dicebas, non *Invenimus*.

Fabula significat, quod qui amicorum felicitatis participes non fuere, in rebus adversis constantes non sunt.

Fab. CCXXXVIII. 84. Ranae.

Duae Ranae in proximo degebant, quarum altera in profunda palude procul a via, altera vero ipsa in via, parum aquae habens, pascebatur. Quum autem paludis accola alteram, ut ad se migraret, hortaretur, eo nempe, ut tute magis largiore cibo frui posset, haec minime est obsequuta, aiens, loci consuetudine firmissime se teneri. Sed tandem contigit, ut a praetereunte curru confringeretur.

Fabula declarat, homines quoque qui prava aggrediuntur, citius mori, quam in melius mutentur.

Fab. CCXXXIX. 85. Apiarius.

In mellarium, absente domino, quidam ingressus, inde omnes apicularum favos abstulit. Reversus ille, ut vacua alvearia vidit, extemplo restitit, quid illis evenisset inspecturus. Apes interea a pastu redeuntes, deprehensum ibi dominum a-

κέντροις ἔπαιον, καὶ [1] τὰ χείριστα διετίθουν. Ὁ δὲ πρὸς αὐτάς· [2] κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους [3] ἀπωθοῦνται.

Μῦθος σμ'. Ἀλκυών.

[4] Ἀλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. Ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη [5] τὴν θάλασσαν, ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. Ἡ δ' ἐπανελθοῦσα, καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε· δειλαία ἔγωγε, ἥ τις τὴν γῆν ὡς ἐ-

1. *τὰ χείριστα*. Goth. articulum omittit. *Heusing.*
2. *κάκιστα ζῶα*. Goth. addit *ἔφη*. *Idem.*
3 *ἀπωθοῦνται*. Goth. *λυποῦσι*. *Idem.*
4. *Ἀλκυών*. Plin. Lib. X. c. 32. *Alcyonem videre rarissimum est, nec nisi Vergiliarum* occasu (i. e. ineunte Novembri) *et circa solstitia brumamque, nave aliquando circumvolata, statim in latebras abeuntem*. Cetera ipse legas ibi, et apud Aristot. Lib. VIII. *Hist. anim.* cap. 3.

culeis undique ferire, pessimeque afficere coeperunt. Tum ille ad eas conversus, O scelestissima animalia, inquit; ita ne, qui vestros favos surripuit incolumem dimisistis, me vero, qui vobis usque deservio, sic plectitis?

Fabula declarat, quod ita quoque nonnulli homines ob ignorantiam sibi ab inimicis non cavent, amicos vero ut insidiatores repellunt.

Fab. CCXL. 86. Alcedo.

Alcedo avis est solitudinis amans, semperque in mari degere solet. Hanc vulgo ferunt, ut venatores effugiat, in maritimis scopulis nidificare. Illa igitur aliquando paritura pro more nidum fecit. Quum autem ad cibum quaerendum egressa esset, contigit, ut maris undae magno ventorum impetu excitatae, supra nidum attollerentur, eoque summerso, pulli perirent. Quod ut ipsa reversa vidit, Heu me miseram, inquit, quae terram vitans, utpote insidiis plenam, ad

Lib. IX. c. 14. Aelian. Lib. IX. *Hist. anim.* c. 17. Adde Dial. *De Alcyone* tom. I. Operum Luciani p. 168. Ovid. XI. *Met.* a vers. 410. *Heusing.*

5. *τὴν θάλατταν ὑπεραρθῆναι.* Fabulosa enim sunt celebrata poetarum et philosophorum vocibus *Alcyonia* illa: quum raro bruma tempestatibus careat, et mare illo etiam tempore turbulentum esse soleat. *Idem.*

πίβυλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιςοτέρα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὰς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Μῦθος σμά. Ἁλιεύς.

[1] Ἁλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. Διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν, [2] ἑκατέρωθεν καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. Καὶ ὃς ἀπεκρίνατο· ἀλλ᾽ εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιςα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας [3] εἰς ςάσιν περιάγωσιν.

1. Ἁλιεύς. Ad hanc fabulam alludit Aristophanes in *Equitib.* v. 860.

Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας,
Ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταςῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν.
Ἐὰν δ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,

mare confugi, quod nunc infidum magis experior.

Fabula significat, nonnullos etiam homines, dum sibi ab inimicis cavent, in amicos hisce peiores imprudentes incidere.

Fab. CCXLI. 87. Piscator.

Piscator in fluvio quodam pisces captabat. Is igitur extensis retibus, et contra aquae decursum expositis, lapidem funiculo utrimque alligavit, et undas verberare coepit, eo nimirum consilio, ut pisces dum fugerent, incaute in retia deciderent. Id ubi fieri quidam loci incola vidit, statim eum increpare, quod fluvium turbaret, et limpidam eius aquam bibere non sineret. Cui Piscator, At nisi, inquit, flumen ita turbetur, me fame enectum mori oportebit.

Haec fabula docet, urbium quoque rectores tunc maxime ditescere, quum eas in seditionem induxerint.

Αἴρουσι. Hudson.
Vid. adag. ἐγχέλεις θηρᾶσθαι, *anguillas captare. Heusing.*
2. ἐκαπήρωθω. Refer ad ἔτυπτεν. *Idem.*
3. εἰς στάσιν. Goth. εἰς στάσεις. *Idem.*

Μῦθος σμβʹ. Πίθηκος ϗ Δελφίς.

Ἔθȣς ὄντος τοῖς πλέουσι Μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκȣς ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τȣ̃ πλοῦ, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, συνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. [1] Δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ϗ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν [2] Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τȣ̃ πιθήκȣ, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. Τȣ̃ δὲ εἰπόντος, ϗ λαμπρῶν ἐνταῦ-

1. Δελφίς. Quod Simio accidit in hac Fabula, ut Piraeeum hominis nomen esse putaret, id multis huius fabulae lectoribus accidisse video, quibus *δελφίς* non piscis, sed *civis Delphicus* est. Iam Tzetzes in hoc errore fuit, qui homini tribuit, quae *Delphini* sunt: eumque sequutus est Alsopus, qui inscriptionem fabulae fecit, *Simius*, et *Delphus*. Faernus quoque Fab. 3.

Et simio
Natante, quidam Delphus accurrens, eum
Hominem ratus, manu ex propinquo praebita,
Vndis levatum, an civis esset Atticus,
Rogavit.

Neque hoc mirum, quum is, qui omnium scriptorum erratis notandis vitam suam impendit, Petrus Bailius, *Ep.* XVI. quae inter eius selectas legitur, his verbis fabulae argumentum ordiatur: *Vn homme demande à un*

Fab. CCXLII. 88. Simius et Delphinus.

Quum sit mos navigantibus Melitenses catulos, et Simios, ad solamen navigationis adducere, quidam maritimum iter aggressus, Simium et ipse secum assumpsit. Quum autem ad Sunium, Atticae promontorium, pervenissent, tempestas ingens oborta est. Cuius impetu navi diffracta, natantibus omnibus, Simius quoque natabat. Delphinus quidam interim eum conspicatus, et hominem ratus esse, protinus accedens, suum supra dorsum excepit, ut salvum ad terram portaret. Ast ubi prope Piraeeum, Atheniensium navale, fuit, Delphinus Simium rogare coepit, an genere

singe, s'il est d'Athenes. Sed hoc ignoscemus aliis qui et ipsi saepe fallimur in rebus fortasse gravioribus. Perit autem omnis fabulae gratia, nisi *Delphinus* intelligatur, qui longius adhuc a terra natanti simio succurrit, dorsum supposuit, et innatam generi suo φιλανθρωπίαν praestitit, quam tot scriptorum testimoniis celebrari videmus. Legatur Aelian. Lib. VI. *Hist. anim.* c. 15. Plin. Lib. IX. *Histor. natur.* c. 8. Plin. Iun. Lib. IX. *Ep.* 33. Gell. Lib. XVI. c. 19. Spanhem. *De usu et praest. num. ant.* Diss. IV. pag. 224. *Heusing.*

2. Πειραιᾶ. Hinc aiunt manifestum esse, Aesopum non esse auctorem harum fabularum. Eum enim Delphis periisse Olympiade LIV. Piraeeum vero a Themistocle constitutum Olympiade, quae multo post sequuta est, LXXVI. Vide Vavass. *De dictione ludicra* cap. 1. His autem legenda sunt, quae Meursius *in Piraeeo* c. 1.

θαι [1] τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη. Καὶ ὁ δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων, αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾷν νομίζουσιν.

Μῦθος σμγʹ. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν [2] εἰς ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἠρώτα, πόσου τίς αὐτὸ πρίασθαι δύναται. Τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῆς, γελάσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας ἔφη. Εἰπόντος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ [3] κερδῷος, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ.

scripsit: ubi ostendit, ita iam ante Themistoclis aetatem dictam fuisse insulam, quae portum effecit, eamque qualemcumque navibus stationem prius etiam praebuisse, quam hominum opera continenti fuerit iuncta. *Idem*.

1. τετυχηκέναι. Ita prius editi. Edit. Heusing. τετυχέναι. Ceterum eandem hanc Fabulam Tzetzes quoque retulit *Hist. Chil.* IV. 10. 11. his versibus:

πίθηκον ναυαγίῳ

esset Atheniensis. Id illo affirmante, ac praeterea se claros apud illos habuisse parentes, eum rursus, an etiam Piraeeum nosceret, interrogavit. Tum Simius, ipsum de homine loqui arbitratus, se maxima familiaritate cum eo iunctum esse respondit. At Delphinus tanto mendacio indignatus, excussum humeris Simium in undis demersit.

Haec eos fabula carpit, qui veritatis ignari, alios decipere posse arbitrantur.

Fab. CCXLIII. 90. Mercurius et Statuarius.

Mercurius scire volens, quanto in pretio apud homines esset, forma hominis induta, in Statuarii officinam se contulit, in qua statuam Iovis conspicatus, eum, quanti ipsa veniret, interrogavit. Cui quum Statuarius, drachma dixisset, risit Mercurius, Et quanti, inquit, hoc Iunonis simulacrum? Pluris illo dicente, Mercurius sua quoque statua ibi visa, maximam de se ratus, utpote nuncio Deorum, lucrique praeside, apud homi-

Ἰδὼν τις ἀπολλύμενον, κ. τ. λ.

2. εἰς ἀγαλματοποιοῦ. Supple ἐργαστήριον. Erant autem, qui non ex metallo, marmore, ebore tantum, sed e luto etiam cerave deorum simulacra fingebant. Hos κοροπλάθας et κοροπλάστας alii vocant, itemque κηροπλάστας. Vid. Spanhem. ad Iulian. Caesares p. 133. ex mea editione, in Amstelod. Gallica p. 107. Plin. Lib. VII. ep. IX. n. 11. *Heusing.*

3. κερδῷος. Vide quae adnotavimus ad Fab. CXXVIII.

Ὁ δ' ἀγαλματοποιὸς ἔφη· ἐὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοι δίδωμι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

Μῦθος σμδ'. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν[1] Τειρεσίου μαντικὴν εἰ ἀληθής ἐστι γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἧκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. Τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρῄνει φράζειν αὐτῷ, ὅν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. Ὁ δὲ Ἑρμῆς[2] τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος αἰετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διιπτάμενον, ἔφρασε. Τοῦ δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν· ἀλλ' αὕτηγε ἡ κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

1. **Τειρεσίου.** Tiresias, Everis filius, vates Thebanus, omnium veracissimus habitus, poetarum fabulis nobilitatus. Vid. Ovid. III. *Met.* v. 318. seqq. Hygin. *Fab.* LXVII. et LXIX. Inducitur autem heic non ipse auspicia observans, sed Mercurio hoc dans negotium, quia

nes rationem haberi, quanti eam venderet ab artifice petiit. Tum Statuarius, Si illas emeris, inquit, hanc tibi auctarium dabo.

Hominem inanis gloriae studio captum, fabula respicit, qui nullo in pretio est apud ceteros.

Fab. CCXLIV. 91. Mercurius et Tiresias.

Mercurius scire volens, an Tiresiae vaticinandi ars vera esset, ruri boves eius furatus, et urbem, formam hominis gerens, ingressus, apud illum hospitii caussa divertit. Quum interim amissos fuisse boves Tiresiae nunciatum esset, ipse statim aliquod de fure augurium capturus Mercurio comite domo egreditur, eumque simul rogat, ut si quam avem praetervolantem videret, admoneat. Mercurius igitur aquilam primum a sinistra ad dexteram devolantem observasse se ait; sed Tiresias nihil eam sua interesse respondit. Deinde Mercurius cornicem in arbore insidentem adspexit, quae oculos modo in coelum elevabat, modo humi vertebat, idque simul vati indicavit. Qui statim respondens, Mehercle ista cornix, ait, per coelum terramque iurans affirmat, quod si tu velis, amissos boves recepero.

a Iunone excaecatus fuisse creditur. *Heusing.*

2. *τὸ μὲν πρῶτον.* Melior haec veterum librorum lectio, quam Hudsoni, Neveleti, et aliorum quorundam, *τὸν μὲν πρῶτον.* Respondet nostrae, quod sequitur, *ἐκ δευτέρου.* *Idem.*

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Μῦθος σμέ. Κύνες.

Ἔχων τις δύο κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν· καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, ' εἴγε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε· μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

Μῦθος σμς'. Ἀνὴρ καὶ Γυνή.

Ἔχων τις γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ

1. εἴγε. Hic particulae usus minus vulgatus est, quum pro *quod*, *quoniam* ponitur, nec tamen parum Atticus. Εἰ ita usurpari, observant Budaeus *Comment.* Stephanus et Viger. *De idiot.* p. 391. Sed et εἴγε eam significationem recipit. Aelian. Lib. III. *Var. hist.* c. 17. pag. 241. Gron. Ἐγὼ δὲ πολιτείαν φαίην καὶ τὸ Περσαῖε, εἴγε Ἀντίγονον ἐπαίδευσε.... *quod*, *quoniam Antigonum instituit*. Proxime enim inde ἐπεὶ huius loco adhibet. Id. Lib. XII. c. 25. Ἵνα δέ μοι καὶ τῶν ἐμοὶ προσηκόντων, οὐδὲν ἧττω, ἥπερ καὶ οἱ Ἕλληνες προσήκουσι, μεμνήσωμαι· διαφέρει δέ μοι καὶ τούτων,

Hac fabula in furem uti possumus.

Fab. CCXLV. 92. Canes.

Habens quidam duos Canes, alterum venari, alterum domum custodire docuit. Ceterum si quando venaticus aliquid caperet, domesticus quoque eiusdem praedae particeps erat. Quod quum ille aegre ferret, eique exprobraret, quod se quotidie laborante, ille suis laboribus iners frueretur, Non ego sum, domesticus inquit, sed herus noster culpandus, qui non me laborare, sed alieno sudore parta comedere docuit.

Fabula monet, illiteratos adolescentes minime esse reprehendendos, si vitio parentum tales fuerint.

Fab. CCXLVI. 93. Maritus et Vxor.

Vir quidam uxorem habens in domesticos omnes morosam,. scire tandem desideravit,

εἴγε Ῥωμαῖός εἰμι· καὶ Λούκυλλος κ. τ. λ. *Vt vero eos quoque commemorem, qui non minus ad me pertinent quam Graeci; mea vero interest, etiam hos*, Romanos intellige, *commemorare, quoniam Romanus sum; Lucullus etc.* Ita locus ille, male ab interpretibus habitus omnibus, et a criticis misere vexatus, facillime intelligitur. Fortasse haec significatio quibusdam etiam Paulli Apostoli dictis non male conveniret, quod Theologis considerandum relinquo. *Heusing.*

πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκειται. Διὸ δὴ καὶ μετ᾽ εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. Μετὰ δ᾽ ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. Τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη· ἀλλ᾽ ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

Μῦθος σμζʹ. Καρκῖνος καὶ Ἀλώπηξ.

[1] Καρκῖνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη· ἀλλ᾽ ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὤν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

1. Καρκῖνος ἀπὸ θαλάσσης. Maiores fluviatilibus sunt marini cancri, et implendo vulpis ventri haud impa-

an eodem quoque modo erga patris sui domesticos se se ferret. Quocirca per speciem rei cuiusdam gerendae, eam ad patrem misit. Quum vero paucis post diebus reversa esset, eam quomodo apud ipsum excepta fuisset, Maritus interrogavit. Ea vero dicente, Bubulci, et pastores me torvis oculis adspiciebant, Mehercle, ille respondit, si illis etiam invisa fuisti, qui mane greges educunt, ac sero redeunt, quid de iis sperandum, quibuscum toto die conversaris?

Fabula innuit, ita saepe ex parvis magna, et ex manifestis incerta cognosci.

Fab. CCXLVII. 95. Cancer et Vulpes.

Cancer egressus e mari, quodam in loco pascebatur. Vulpes esuriens eum conspicata, accedens arripuit. Tum is quum devorandus iam esset, Merito, inquit, haec patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Fabula significat, ita etiam eos homines, qui propriis relictis institutis, non sibi consentanea aggrediuntur, merito infortunatos esse.

res. Vid. Aelian. Lib. XVII. *Hist. anim.* cap. 1. Ionstanum *De exsanguib. aquatil.* pag. 21. *Idem*.

Μῦθος σμή. Κιθαρῳδός.

[1] Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ [2] κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχήσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι. Καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν [3] καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. Ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, [4] λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες [5] ἀπήλασαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσιν.

1. **Κιθαρῳδός.** Κιθαρῳδὸς est, qui non modo chordas pulsat, (hic enim κιθαριστὴς potius dicendus) sed qui ad chordarum a se tactarum sonum cantat, et Latinis *fidicen* appellatur. Vtrumque coniungit Nepos *Epam.* c. 2. *Nam et citharizare, et cantare ad chordarum sonum doctus est a Dionysio.* Hinc Alcibiades apud Plutarch. *Alcib.* p. 192. ait, τὴν λύραν τῷ χρωμένῳ συμφθέγγεσθαι καὶ συνᾴδειν· τὸν τε αὐλὸν ἐπιστομίζειν καὶ ἀποφράττειν ἑκάστου τήν τε φωνὴν, καὶ τὸν λόγον ἀφαιρούμενον. E quibus apparet, cur sibi εὔφωνος videatur hic citharoedus, exigatur vero, quod spectatoribus videtur κακῶς ᾄδων, non tam chordis, quam voce. *Heusing.*

2. κεκονιαμένῳ. Parietum obiectu augetur chordarum sonus, magisque etiam, si levigati illi fuerint et politi, quales sunt, si tectorio inducuntur. Eadem enim est sonorum ratio, quae lucis. Haec vero non reper-

Fab. CCXLVIII. 96. Citharoedus.

Citharoedus quidam non satis eruditus, in cubiculo, ut solebat, canens, sua inibi voce resonante, valde se canorum esse putabat. Quapropter animo elatus, theatro iam se committere voluit. Sed ubi in conspectum prodiit, quum pessime cantasset, eum spectatores lapidibus iactis e scena abegerunt.

Fabula ostendit, ita quoque nonnullos rhetorum, qui in scholis aliquid esse videntur, quum ad res publicas agendas se conferunt, nullius pretii esse.

cutitur, nisi in superficiem incidat omni asperitate carentem. *Idem*.

3. ἐπὶ θεάτρῳ. Aptissimus hic cuique ostendendae artis suae locus erat, in quo et rhetores, ac poetae, et ceteri artifices, populo ingenium vocemque probare solebant, quod δεικνύναι, ἐνδεικνύναι dicebatur. Vid. Casaub. ad Athenaei Lib. III. c. 29 Cresoll. *Theatr. Rhetor.* Lib. III. c. 5 seqq. Aelian. Lib. II. *Var. hist.* c. 27. Lib. IX. 4 c. 36 Lib. XIII. c. 11. *Idem*.

4. λίθοις. More Graecorum postea a Romanis recepto, qui minus probatos artifices ita exigere et perturbare solebant. De hac lapidatione theatrali legendus Casaub. ad Athen. Lib. VI. c. 11. p. 431. et interpretes Arbitri c. 90. *Idem*.

5. ἀπήλασαν. Al. ἀπώλεσαν. *Huds.*

Μῦθος σμθ'. Κλέπται.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ὐδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῄεσαν. Ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὰς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τῦτό σε μᾶλλον θύομεν, ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστιν εὐεργετήματα.

Μῦθος σν'. Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, [1] ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τῦτο μαρτυρουμένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρȣς παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον, καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. Τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη· ἀπίωμεν, ὦ ὗτοι, κορώνη γάρ ἐστιν ἥτις κέκραγε, [2] κὶ οἰωνισμὸν ὐκ ἔχει.

1. ἐπὶ τῷ. Retraxi hoc ex Ald. et illi proximis: vulgo τῷ ἐπὶ legitur. *Heusing.*

2. κὶ οἰωνισμὸν ὐκ ἔχει. Ipse tamen Planudes cornici

Fab. CCXLIX. 97. Fures.

Fures domum quamdam ingressi, nihil in ea nisi gallum invenerunt: quapropter eo capto abiere. Is autem quum iam iam ab iis esset occidendus, ut se dimitterent obsecrabat, quippe qui hominibus, noctu eos ad opera excitando, valde prodesset. Cui illi, Hinc magis ergo te iure necamus, quod illos expergefaciens, nos furari non sinis.

Fabula indicat, ea maxime improbis contraria esse, quae utilia sunt bonis.

Fab. CCL. 98. Cornix et Corvus.

Cornix invidens Corvo, quod is per auguria hominibus vaticinaretur, ideoque tamquam futuri praescius vulgo haberetur, nonnullos viatores praetereuntes conspicata, super arborem quamdam ascendit, in eaque residens valde crocitavit. Tum illis ad vocem conversis, atque admiratione perculsis, quidam, re cognita, Incoeptum, inquit, sequamur iter, amici; est enim Cornix, quae crocitavit, atque ea quidem omni prorsus augurio caret.

augurium tribuit in vita Aesopi pag. 51. Nevelet. ad Fab. XCI. Broukh. ad Tibullum pag. 234. Nec ignotum illud Phaedri Lib. III. fab. 18. *Augurium corvo, laeva*

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕπω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Μῦθος σνά. Κορώνη καὶ Κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίασιν ἐκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις;[1] ἡ γὰρ Θεὸς οὕτω σε μισεῖ,[2] ὡς καὶ τῶν συντρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν. Καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτόν· διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

cornici omina. Vid. Aelian. Lib. III. *Hist. anim.* cap. 9. Cerda ad Virgil *Ecl.* IX. 15. Heic vero ex persona hominis Atheniensis loqui videtur, qui invisam Minervae avem, singulari plane religione aversatur. Vide quae dicentur ad Fabulam seq. *Idem*. Ceterum cornicem modo auspicatam modo inauspicatam habitam fuisse, satis testatur Plinius Lib. X. c. 12. aiens; *Ipsa ales est inauspicatae garrulitatis, a quibusdam tamen laudata*.

1. ἡ γὰρ Θεός. Cornix avis ex virgine facta, quae *Coronis* vel *Corone* dicta fuit, Coronei filia. Haec quum in tutela et comitatu Minervae esset, quae tacuisse debuerat, divulgavit, eaque re iratam sibi deam reddidit. Hinc procul ab illa abesse iussa, et littorum solitudines persequuta, insidiante eius pudicitiae Neptuno, in avem mutata est, Minervae invisam, et ad illius templa, quae Athenis fuerunt, nunquam accedere visam. Praeter mythologos, Ovid. II. *Metam.* 551. Hygin. *Fab.* CLXVI. Lactant. Placid. *Fab.* VIII. legendus est Plinius Lib. X.

Fabula indicat, ita quoque eos homines, qui cum praestantioribus contendere audent, non modo paria non assequi, sed fieri quoque deridiculos.

Fab. CCLI. 99. Cornix et Canis.

Quum Cornix Minervae sacrificaret, Canem ad epulum invitavit. At ille, Quid frustra, inquit, haec in sacrificium absumis? Dea enim adeo te odit, ut tibi uni, ex tui generis avibus, augurii fidem detraxerit. Cui Cornix, Idcirco, ait, magis illi sacrifico, ut mihi tandem reconcilietur.

Fabula significat, quod plerique lucri sui caussa, inimicos beneficiis prosequi non verentur.

c. 12. et Lambin. ad Lucret. Lib. VI. v. 749. *Idem.*

2. ὡς καὶ τῶν συντρόφων σοι οἰωνῶν. Auctoris mentem non percepit interpres vulgatus, quem Aldum esse scio, quum vertit: *ut ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem sustulerit.* Nec melius Faernus:

Abiecit illa te, et peculiaribus
Omnem fidem abrogavit auguriis tuis.

Rectius Camerarius: *ut ex omnibus tui generis animantibus uni tibi fidem augurii detraxerit.* Mallem tamen: *ut uni tibi omnium avium, quibuscum communis tibi victus est, fidem dempserit.* Nam οἰωνός heic non *augurium*, sed *avem* significat. Aristoph. Ὀρν. v. 1091. εὔδαιμον φῦλον πτηνῶν οἰωνῶν dicit, i. e. *beatum genus volucrium avium*: item v. 692. φύσιν οἰωνῶν, *naturam avium*. Σύντροφοι vero οἰωνοί dicuntur, *aves*, *quae eodem*, *quo cornix*, *victu utuntur*, idest, *carnivorae*, a quibus fere auspicia capiebantur. Ad πεμπέλων subintellige σοῦ, quem casum id verbum postulat. *Idem.*

Μῦθος σνβ'. Κόραξ καὶ Ὄφις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος, καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε· δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἕρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

Μῦθος σνγ'. Κολοιὸς καὶ Περιστεραί.

[1] Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. Αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο· ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίσασαι, καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. Κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

1. Κολοιός. Vide sis Suidam in v. ἐς κόρακας, Apostolium p. 106. et Stephanum ad Erasmi *Adagia* in *Chil.* III. *Cent.* 6. *Huds.* Non *graculum*, sed *monedu-*

Fab. CCLII. 100. Corvus et Serpens.

Quum cibo Corvus egeret, Serpentem in aprico quodam loco dormientem conspicatus, eum devolans rapuit. Is vero conversus, repente Corvum momordit: qui morti iam proximus, Heu me miserum, inquit, qui tale lucrum reperi, quo perirem!

Fabula eum respicit, qui ob inventos thesauros in discrimine vitae versatur.

Fab. CCLIII. 101. Graculus et Columbae.

Graculus Columbas bene nutritas in columbario quodam intuitus, ad eas dealbatum se contulit, ut ipse quoque eiusdem cibi particeps esse posset. Ac illae quidem, donec ipse conticuit, columbam esse ratae, apud se recipere non recusarunt. Sed quum demum vocem sui oblitus emisisset, ac proinde quis esset nosceretur, Columbae eum inter verbera expulerunt. Tum ipse spe earum cibi obtinendi frustratus, ad Graculos rediit; sed et illi, ob mutatum colorem eum minime agnoscentes, suo e consortio abegerunt, atque ita contigit, ut duorum appetens, neutro potiretur.

lam, esse κολοιόν, Gallis *chouette*, nobis *Dole* dictam, docent ii, quos Hudsonus consuli voluit, et nos in Indice. *Heusing.*

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτοῖς ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ [1] προσόντα πολλάκις.

Μῦθος σνδ΄. Κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβών, καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί. Ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας τὴν μετ᾽ ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. Περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη· δείλαιος ἔγωγε, ὃς τὴν παρ᾽ ἀνθρώποις [2] μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ᾽ ὅτε μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

Μῦθος σνέ. Ἑρμῆς.

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχέαι. Ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεε. Ἐπεὶ δὲ, μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρ-

1. προσόντα. Quidam προσήκοντα errore, ut videtur, typographico. *Idem*.
2. μὴ ὑπομείνας. Goth. οὐχ ὑπομ. *Heusing.*

Fabula monet, nostris contentos nos esse debere, illud animo considerantes, quod avaritia non solum nihil prodest, sed saepe etiam, quae possidemus, surripit.

Fab. CCLIV. 102. Graculus.

Graculum quum quidam cepisset, eiusque pedem filo religasset, filio suo ludicrum dedit. Ille vero apud homines vivere aegre ferens, ubi paullulum libertatis est nactus, in fugam se ab illo proripuit, suoque se in nido recepit. At ramis filo, quo erat alligatus, circumvoluto, quum nulla evolandi vis daretur, Heu me miserum, secum aiebat, qui hominibus servire recusans, incaute mea me vita privavi.

Fabula innuit, quod nonnulli, dum parva pericula effugere conantur, in maiora persaepe incidunt.

Fab. CCLV. 103. Mercurius.

Iuppiter Mercurio imperavit, ut artificibus omnibus mendacii potionem conficeret. Ipse singulis quae ad id opus erant pistillo contusis, atque mensura pro ratione miscendi confecta, universis

3. Ἐπιμύθιον in Goth. hoc est: ὅτι τινὲς, ὅτι (fort. ἴσθ' ὅτι) μετρίων κινδύνων ἑαυτὰς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζονας περιπίπτουσι. *Idem.*

μακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ· κἀκ τούτου συνέβη, τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Μῦθος σνϛʹ. Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη.

Ζεὺς, πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ᾽ ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπελάθετο. Διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. Ἐπεὶ δὲ σφόδρα [1] αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη· ἀλλ᾽ ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ· ἂν δ᾽ εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. Ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη, πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ᾽ ἔρωτος κατεχομένους, ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

Μῦθος σνζʹ. Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ [2] κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρό-

1. αὐτῇ ἐνέκειτο, Subintellige, Ζεὺς. *Idem*.
2. κακῶς πάσχων ἐβέβλητο. Videtur loqui cum Matthaeo,

aequalem potum praebuit. Quum vero sutore solo relicto, multum adhuc ex potione superesset, Mercurius, mortario arrepto, totum illi bibendum dedit; atque contigit inde, ut artifices omnes mendaces sint, maxime vero omnium sutores.

Mendaces artifices haec fabula carpit.

Fab. CCLVI. 104. Iuppiter et Pudor.

Iuppiter, creatis ex luto hominibus, quum omnes illis affectus indidisset, Pudorem tamen indere oblitus est. Quapropter undenam ipsum introduceret non habens, per popularem turbam ingredi imperavit. Pudor autem, indigna se passurum sentiens, primo quidem Iovis iussa peragere recusabat; sed quum ille eum vehementius urgeret, His sane, Pudor inquit, pactis ingredior, ut procul hinc amor absistat; ceteroquin, si ille ingreditur, ipse statim exibo. Hinc itaque contigit, ut scorta omnia verecundia prorsus careant.

Fabula significat, quod amantes inverecundi esse solent.

Fab. CCLVII. 106. Lupus et Ovis.

Lupus quidam a canibus morsus, quum aegre se haberet, humi proiectus iacebat. Quum vero

qui c. VIII. 6. ὁ παῖς μου βέβληται δεινῶς βασανιζόμενος: et c. XVII. 15. σεληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει. *Idem*.

βατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. Εἰ γάρ σύ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. Τὸ δὲ ὑποτυχὸν, ἔφη· ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

Μῦθος σνη'. Ὁδοιπόροι.

Ὁδοιπόροι, κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν. Κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. Διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν· ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

Μῦθος σνθ'. Κώνωψ καὶ Λέων.

[1] Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν· οὐδὲ φοβοῦμαί σε, οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ· [2] εἰ δὲ μὴ, τί

1. Κώνωψ. Hanc Fabulam innuit Nicetas Choniates in *Annalibus* pag. 317. ubi dicit. Ἀεὶ γὰρ τοῦ προβαίνειν ταφώμενος, καὶ μηδένα τοῦ δοξοθηρᾶν εἰδὼς κόρον, ἔλαθεν ὡς ὁ

cibo indigeret, visa Ove, eam, ut potum sibi ex amne praeterfluente afferret, rogabat: Si enim, aiebat, tu mihi dederis potum, cibum ego mihi ipsi comparabo. Tum illa respondens, At si ego, inquit, potum praebuero tibi, tu me in cibum sumes.

Fabula maleficum respicit, qui per simulationem insidias parat.

Fab. CCLVIII. 110. Viatores.

Viatores quidam iuxta maris litus iter agentes, quum in editum quemdam locum pervenissent, ex eoque sarmenta procul natantia vidissent, navem magnam esse arbitrati, restiterunt, ut tandem appelleret exspectantes. At sarmenta a vento acta quum propius accederent, haud navem amplius, sed scapham aspicere existimabant. Illa vero ad litus denique delata, ubi sarmenta esse cognovere, Oh quam frustra, alter alteri aiebat, quod nihil erat exspectabamus!

Fabula declarat, nonnullos homines, qui improviso terribiles esse videntur, quum periculum feceris, nullius esse pretii.

Fab. CCLIX. 149. Culex et Leo.

Culex ad Leonem accedens, nec timeo te, inquit, nec fortior me es: sin minus, quale nam,

μυθικὸς κώνωψ, ὃς λέοντι συμπλακάς, ἀραχνίῳ λεπτῷ συλληφθάς, καὶ πᾶσαν ἀπαναλύσας δόξαν δι' ἀτιμίας. *Hudson.*

2. εἰ δὲ μή. Attica formula, quae post negationem

σοί ἐςιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σοῦ ἰσχυρότερος. Εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον· καὶ [1] σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυσεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. Ὁ κώνωψ δὲ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίςοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου, τῆς ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

significat, *sin minus ita se res habet, ut dixi*. Vid. Devar. *De Graec. Linguae part*. p. 117. Perizon. ad Aelian. Lib XIII. *Var. Hist*. c. 42. Hanc interpretationem suadent, quae sequuntur. Ait enim: *si hoc non concedis, te plus me non valere, dic mihi*, τι σοί ἐςιν ἡ δύναμις, *quid tibi cum robore, vi, virtute sit, quid cum ea tibi intercedat, vel, qua ratione ea tibi conveniat?* Hoc enim sibi volunt Graeca verba Aristoph. Ἐκκλησ. vers. 516. *Τί δ', ὦ μέλε, σοὶ τοῦτο*; *quid hoc ad te pertinet?* Idem

dic, quaeso, tuum robur est? An quod laceres unguibus, et dentibus mordeas? Hoc facit et foemina cum viro depugnans. Ast ego longe meis te viribus antecello. Quinimmo, si lubet, in pugnam descendamus. Nec mora, Culex sua tuba signum canit, eiusque malas pilis carentes invadit, ac haerens iuxta nares aculeo acriter ferit. Tum Leo propriis se unguibus ad rabiem usque dilaceravit. Ita Culex Leone devicto, quum tuba sonuisset, et victoriae carmen cantasset, inde volatu se substulit. Sed quum casu in araneae telam deinde incidisset, ab eaque devoraretur, valde Culex querebatur, quod quae maximas feras pugnando devicerit, a tam vili animante occideretur.

Fabula in eos quadrat, qui magnos profligantes, a parvis postea profligantur.

Θεσμοφόρ. vers. 505. ἡμῖν τί τοῦτ' ἐστιν; *quid hoc ad nos?* Vid. Lamb. Bos *De ellips. Graec.* pag. 263. Similis fere loquendi ratio est *τί ἐμοὶ καὶ σοί*, de qua Erasm. Schmidius ad Matth. VIII 29. et Io. Henr. Maius *Observat. Sacr.* lib. I. pag. 23. *Heusing.*

3. σαλπίσας. *Classicum canens*, si parvis licet magna componere. Repetit deinde hoc σαλπίσας, ubi *finitae pugnae signum est. Idem.*

ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟ ΝΕΒΕΛΗΤΟΥ ΕΚΔΟΘΕΝΤΩΝ.

Μῦθος σξ΄. Ἀηδὼν ϰ Χελιδών.

[1]Ἀηδόνι συνεβούλευε χελιδὼν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόροφον,[2] καὶ σύνοικον, ὡς αὐτή. Ἡ δὲ εἶπεν· οὐ θέλω τὴν λύπην τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνῆσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκῶ. Ἡ μὲν χελιδὼν τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπων παρεικάζεται, ἡ δὲ ἀηδὼν τοῖς φιλερήμοις κατὰ τὸν θεὸν[3] μοναχοῖς,[4] οἵ τινες τὰς ἐν τῷ κόσμῳ ἔφυγον.

Ὅτι τὸν λυπηθέντα ἔκ τινος τύχης,[5] καὶ τὸν τόπον φεύγειν θέλει, ἔνθα ἡ λύπη συνέβη.

1. Ἀηδόνι. Haud absimilis, immo forsan ab Aesopico derivatus est ille de Hirundinibus et Oloribus Apologus, quo Gregor. Nazianz. utitur in Epistola ad Celeusium Praesidem, quae incipit: Ἐπειδή μοι τὴν σιωπὴν ἐγκαλεῖς, κ. τ. λ.

2 καὶ σύνοικον ὡς αὐτή. In omni regione Hirundinum copia est. Si tamen Plinio habenda fides, non ubivis locorum hirundo σύνοικος est hominibus. *Thebanorum*, enim, *tecta subire negantur*, ut ille ait, *quoniam urbs illa saepe capta sit. Nec Biziae in Thracia propter scelera Terei*. Lib. X. c. 24. Sed hoc ut ad fabulam Prognes ac Philomelae alludit, ita quoque prorsus fabulosum existit.

3. μοναχοῖς. Haud haec tanti sunt, ut argumento esse possint, harum fabellarum nonnullas ab antiquis mo-

EX EDITIS A NEVELETO.

Fab. CCLX. 152. Luscinia et Hirundo.

Lusciniae consiliabatur Hirundo, ut hominibus fieret contubernalis, cumque iis ut ipsa habitaret. At illa, Nolo, inquit, veterum calamitatum memoriam refricare; ideo deserta colo. Hirundo hominibus, qui in mundo sunt, assimilatur; Luscinia vero, solitudinem amantibus monachis secundum Deum, qui mundum effugere.

Qui tristi aliquo casu laesus est, locum etiam ipsum fugere studet, ubi accidit.

nachis esse conscriptas, ut Neveletus putavit. Fabula quidem desinit in verbis τὰς ἐρήμους οἰκῶ. Cetera quae sequuntur monachus aliquis in vetustioris Codicis margine posuit, atque postea Librarius indoctus in textum induxit.

4. Οἵτινες. Erat in Palatinis membranis, ut Neveletus edidit, Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ. Ipse tamen τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ restituendum docuit.

5. καὶ τὸν τόπον. Huiusmodi sententiam expressit etiam Amphides Comicus his versibus.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

Cui non absimile est illud Phaedri fab. 18. Lib. I.

Nemo libenter recolit, qui laesit locum.

Μῦθος σξά. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἶγες.

Ἐν σπηλαίῳ ἀοικήτῳ αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἶγας ἤγαγεν. Εὗρεν δὲ ἐκεῖ ἀγρίας αἶγας καὶ τράγους, πλείονας ὧν εἶχεν αὐτὸς, καὶ μείζους. Τὰς ἰδίας δὲ ἀφεὶς ἐπὶ ταῖς ἀγρίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. Ὅτε δὲ εὐδία γέγονε, τὰς μὲν ἰδίας εὗρε τεθνεώσας ἐκ τοῦ λιμοῦ· αἱ δὲ ἄγριαι πρὸς τὸ ὄρος ἔφυγον. [1] Ὁ δὲ αἰπόλος γελάσας, εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι οὐδαμῶς ἡμᾶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οἰκείων, ἐπ' ἐλπίδι κέρδους ἐξ ἀλλοτρίων [2] γενομένου.

Μῦθος σξβ'. Αἶξ καὶ Ὄνος.

Αἶγα καὶ ὄνον ἔτρεφέ τις. Ἡ δὲ αἶξ φθονήσασα τῷ ὄνῳ διὰ τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν [3] ὡς ἄπειρα κολάζῃ, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν· καὶ συνεβούλευεν ἐπίληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι, καταπεσεῖν ἔν τινι βόθρῳ, καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. Ὁ δὲ πιστεύσας καὶ πεσὼν συνετρίβη. Ὁ δὲ δεσπότης, τὸν ἰατρὸν καλέσας,

1. Ὁ δὲ αἰπόλος γελάσας. Vix mihi persuadeam rusticum hunc stoicae doctrinae adeo tenacem fuisse, ut ad damnum illud suum rideret. Videtur itaque legendum κλαύσας. *Nev.*

2. γενομένου. Nihil moror quin γενησομένου restituatur,

Fab. CCLXI. 153. Caprarius et Caprae.

In desertam speluncam Caprarius hyeme deductis Capris, silvestres inibi Capras reperit, hircosque, longe plures et grandiores illis quos habebat. Propriis ergo propter silvestres Capris dimissis, illas frondibus educavit. Vbi vero serenitas advenit, proprias quidem demortuas fame reperit, silvestres vero in montem effugere. At Caprarius ridens, domum vacuus reversus est.

Non decet ullo modo nos propria negligere, spe lucri ex alienis rebus futuri.

Fab. CCLXII. 156. Asinus et Capra.

Asinum una et Capram nutriebat quidam. Capra vero escam Asino invidens abundantem, suggessit ei, ut graviter a domino, modo molens, modo onera ferens plecteretur, ac simul consuluit, ut comitiali simulato morbo, in foveam aliquam decidens, dulci otio et requie frueretur. Caprae dictis Asinus parens in foveam

ut Neveletus animadvertit.

3. ὡς ἄπειρα κολάζῃ. Non apposite satis nec dilucide a Neveleto haec versa sunt. Ita rectius esset: *Capra vero asino escam abundantem invidens, ei quot ac quantis laboribus premeretur, enarravit, modo etc.*

ἤπει βοηθεῖν. Ὁ δὲ [1] αἰγὸς πνεύμονα ἐγχυματίσαι ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὑγείας τυχεῖν. Τὴν δὲ αἶγα θύσαντες, τὸν ὄνον ἰάτρευον.

Ὅτι ὅστις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανᾶται, ἑαυτοῦ γίνεται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

Μῦθος σξγʹ. Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς, τὸ πρὸς ἄγραν δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατὴς γέγονε, καὶ τούτους ἐν τῇ γῇ ἥπλωσεν. Οἱ δὲ βραχύτεροι τῶν ἰχθύων, διὰ τῶν τρυμαλιῶν διέδρασαν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Ὅτι εὔκολον εἰς σωτηρίαν τοῖς [2] μὴ μεγάλων ἐντυχοῦσιν, τοὺς δὲ μέγα ὄντας τῇ δόξῃ, σπανίως ἴδῃς ἐκφεύγειν τὴν δίκην.

1. *αἰγὸς πνεύμονα.* Iis qui comitiali morbo laborabant, caprinae carnes olim a medicis dabantur, in rogo hominis tostae, ut inquit Plinius Lib. XXVIII. c. 16. Sextus Platon. cap. 5. *de capro et capra* tit. 3. *ad caducos*, et Theod. Priscianus Lib. IV. Contra quoque multos alios morbos caprarum carnes valere patet ex eodem Plinii Lib. cap. 10 ait enim: *Millia praeterea remediorum ex eo animali* (capra) *demonstrantur, sicut apparebit: quod equidem miror, quum febri negetur carere . . . . . Fimo quoque caprarum in aceto decocto illini ictus serpentium placet, et recentis cinere in vino: atque in totum diffi ilius se recolligentes a serpentium ictu, in caprilibus optime convalescunt. Qui efficacius volunt me-*

se deiecit, eoque lapsu contritus est. Tunc herus vocatum medicum, ut Asino opitularetur, rogavit. Ille Caprae pulmonem infundere iussit, eoque pacto sanatum iri Asinum. Nec mora Capra mactata Asinum sanavere.

Qui aliis insidias struit, sibi ipsi est malorum auctor.

Fab. CCLXIII. 157. Piscator.

Piscator, piscatorium rete e mari extrahens, maiores quidem pisces retinuit, eosque in litore extraxit; minores vero pisciculi, per retis foramina in mare effugere.

Facile servantur ii, qui multa non possident; qui vero praestantes aestimantur, raro videas effugere poenam.

deri, occisae caprae alvum dissectam cum fimo intus reperto statim illigant. Nihil itaque in hac fabula tum tempori, tum Aesopi ingenio absonum.

2. μὴ μεγάλων ἀτυχεῖν. Eamdem sententiam elegantissime expressit et Phaedrus in *Fab.* VI. Lib. IV. aiens.

Quemcumque populum tristis eventus premit,
Periclitatur magnitudo principum,
Minuta plebes facili praesidio latet.

Et Seneca in *Hippol.* Act. IV. v. 1120.

Minus in parvis fortuna furit,
Leviusque ferit leviora Deus,
Servat placidus obscura quies,
Praebet somnos casa securos.

Μῦθος σξδʹ. Ἀλώπεκες.

Ποτὲ ἀλώπεκες [1] ἐπὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν συνηθροίσθησαν, πιεῖν ἐξ αὐτοῦ θέλουσαι. Διὰ δὲ τὸ ῥοιζηδὸν φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρεπόμεναι, οὐκ ἐτόλμων εἰσελθεῖν. Μιᾶς δὲ αὐτῶν διεξιούσης, ἐπὶ τῷ εὐτελίζειν τὰς λοιπὰς, καὶ δειλίαν καταγελώσης, ἑαυτὴν ὡς γενναιοτέραν προκρίνασα, θαρσαλέως εἰς τὸ ὕδωρ ἐπήδησεν. Τοῦ δὲ ῥεύματος ταύτην εἰς μέσον κατασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἑστηκυιῶν, πρὸς αὐτὴν εἶπον· μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησώμεθα πιεῖν. Ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν, ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλητον, ϗ ταύτην ἐκεῖσε ἀποκομίσαι βούλομαι· ἐν δὲ τῷ ἐπανιέναι με, ὑποδείξω ὑμῖν.

Πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαζονείαν ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπιφέροντας.

Μῦθος σξέ. Ἄνθρωπος ϗ Ἀλώπηξ.

Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὡς βλάπτουσαν αὐτῷ κρατήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρή-

1. ἐπὶ τὸν Μαίανδρον. Fluvius est Lydiam flexuosis recursibus perfundens, de quo Plinius Lib. V. c. 29. *Maeander ortus e lacu in monte Aulocrene, plurimisque adfusus oppidis, et repletus fluminibus crebris, ita sinuosis flexibus, ut saepe credatur reverti. Apamenam primum*

Fab. CCLXIV. 165 Vulpes.

Vulpes ad Maeandrum fluvium aliquando, ut ex eo potarent, convenere. Sed quum magno impetu flueret aqua, mutuo se se compellentes, ingredi non audebant. Quo viso illarum una in medium prodiens, ut ceteras simul contemneret, earumque timorem irrideret, et se prae cunctis animosam ostenderet, audacter in undas desilivit. Aquarum vero impetu eam in medium proripiente, ceterae in ripa stantes, sic eam sunt alloquutae: Ne nos derelinquas, sed reversa demonstra, qua ingressis tuto liceat bibere. At illa dum ab undis raperetur, Responsum, ait, mihi est Miletum deferendum; id eo ferre volo; quum revertar, introitum vobis demonstrabo.

In eos, qui per iactantiam sibi ipsis creant pericula, est haec Fabula.

Fab. CCLXV. 166. Homo et Vulpes.

Infensam Vulpem sibi quum haberet quidam, ut olim segetem vastantem laqueo cepit, cupiens

pervagatur regionem; mox Eumeneticam, ac dein Bargileticos campos; postremo Cariam placidus, omnesque eos agros fertilissimo rigans limo, ad decimum a Mileto stadium lenis illabitur mari.

σασθαι, στυππεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα [1] τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑφῆψε. Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ὡδήγει· ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἠκολούθει θρηνῶν μηδὲν θερίσας.

Ὅτι πρᾷον εἶναι χρὴ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμοῦσθαι· ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις τυγχάνει βλάβην γίνεσθαι μεγάλην τοῖς δυσοργήτοις.

Μῦθος σξς'. Γεωργὸς καὶ Φυτόν.

Φυτὸν ἦν εἰς γεωργοῦ χώραν, καρπὸν μὴ φέρον, ἀλλὰ μόνον στρουθῶν καὶ τεττίγων κελαδούντων ἦν καταφυγή. Ὁ δὲ γεωργὸς, ὡς ἄκαρπον ἐκτέμνειν ἤμελλε. Καὶ δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν, ἐπέφερε τὴν πληγήν. Οἱ δὲ τέττιγες καὶ οἱ στρουθοὶ ἱκέτευον τὴν καταφυγὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ' ἐᾶσαι, ὥστε ᾄδειν ἐν αὐτῷ, καὶ αὐτὸν γεωργὸν τέρπειν. Ὁ δὲ, μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ δευτέραν πληγὴν καὶ τρίτην ἐπέφερε. Ὡς δὲ ἐκοίλανε τὸ δένδρον, [2] σμῆνος μελισσῶν καὶ μέλι εὗρε. Γευσάμενος δὲ, τὸν πέλεκυν ἔρριψε, καὶ τὸ φυτὸν [3] ἐτίμα ὡς ἱερὸν, καὶ ἐπεμελεῖτο.

Ὅτι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει δίκαιον ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουσι.

1. Τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑφῆψε. Vide quae adnotavimus ad Fab. Aphthonianam 38. pag. 23. et confer.

2. σμῆνος μελισσῶν. Non in alvearibus tantum, sed in petris etiam, et in cavis arborum apes mel sponte ponunt. Hinc de re vera, quod non obvia sit tamen,

severe admodum ipsam punire, stupas oleo madidas caudae alligavit. Sed eam in eiusdem agros, quum iam matura messis esset, malus genius deduxit. Is itaque nihil messurus lugens ibat.

Clementem esse oportet, neque immoderate irascendum est; iracundis enim saepe ab ira damnum maximum exortum est.

Fab. CCLXVI. 176. Rusticus et Planta.

Planta erat in Rustici agro fructum non ferens, sed passerculis solum et cicadis refugium praebebat. Rusticus itaque ut infructiferam caedere voluit; quapropter sumpta securi ictum intulit. Tum cicadae et passerculi, refugium ne excideret suum, orabant, Et abstine, quaeso, aiebant, ut in hac arbore canere, et te, Rustice delectare possimus. At ille nihil curans, secundum ac tertium intulit vulnus. Vt vero arborem cavavit, apum examen una cum melle reperit; quo gustato securim abiecit, plantamque ut sacram coluit, et curavit.

Non tantum homines iustum natura amant et honorant, quantum lucrosum sequuntur.

Virgilius cecinit *Ecl.* IV. v. 30.

Et durae quercus sudabunt roscida mella.

3. *ἐτίμα ὡς ἱερόν.* Tanta erat apud veteres mellis aestimatio, ut ipsismet a Divis hominibus singulari dono concessum putarint, cuius rei testis esse potest Plinius,

Μῦθος σξζ΄. Δειλὸς Κυνηγὸς, ϗ Δρυοτόμος.

Λέοντός τινος ἴχνη ἐζήτει κυνηγός· δρυοτόμον δὲ ἐρωτήσας εἰ εἶδεν ἴχνη λέοντος, καὶ πᾶ κοιτάζῃ, ἔφη· καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοι δείξω. Ὁ δὲ ὠχριώσας ἐκ τᾶ φόβᾶ, καὶ τὰς ὀδόντας συγκρέων εἶπεν· [1] ἴχνη μόνα ζητῶ, ἀχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα.

Ὅτι τὰς θρασεῖς ϗ δειλὰς ὁ λόγος ἐλέγχει, τὰς τολμηροὺς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις, καὶ ἀκ ἐν τοῖς ἔργοις.

Μῦθος σξή. Ἐλάτη καὶ Βάτος.

Ἐλάτη καυχωμένη τῇ βάτῳ ἔλεγεν· ἐν ἀδενὶ [2] ἀδὲν χρησιμέυεις, ὅτε ἐγὼ ἐν ςέγεσί που χρητιμέυω καὶ οἴκοις. Ἡ δὲ βάτος ἔφη· ὦ ἐλεεινὲ, εἰ μνηθεῖσα τῶν πελέκεων καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε, βάτος ἂν εἶχες θελήσειν γενέσθαι, οὐκ ἐλάτη.

qui illud *divinum nectar* vocavit, et Virgilius, qui de eo ait, *Georg.* Lib. IV. v. 1.

Protinus aerii mellis coelestia dona
Exequar.

1. *ἴχνη μόνα ζητῶ.* Ex hoc Apologo dicterium derivatum τᾶ λέοντος ἴχνη ζητεῖς, *Leonis vestigia quaeris*; in eum scilicet usurpatum, qui ferocem se verbis iactat, re vero

Fab. CCLXVII. 178. Venator meticulosus et Lignator.

Leonis indagans vestigia Venator, Lignatorem rogavit, an leonis vestigia et latibula nosset. Respondit ille, et ipsum quoque leonem, si lubet, indicabo. Sed Venator metu pallescens, dentibus crepitans, Vestigia tantum, ait, non Leonem quaero.

Audaces una et timidos carpit haec Fabula, audaces nempe verbis, sed non factis.

Fab. CCLXVIII. 183. Abies et Rubus.

Abies iactabunda Rubum sic est alloquuta. Tu quidem nulla in re prodes, at ego in tectis et aedibus aedificandis utilis sum. Cui Rubus, O misella, respondit, securis et serrae si meminisses, quae te exscindunt, deberes velle Rubum potius quam Abietem esse.

timidissimus est. Quod sane cum eo convenit quod ibidem ab Erasmo in *Adag. Chil.* I. *Centur.* X. refertur. Ἄρκτου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς, *Ursi praesentis vestigia quaeris*.

2. οὐδὲν χρησιμεύεις. Vitiosissima erat in Palat. Cod. haec fabula: quapropter eam, ipso Neveleto monente, ita ut nunc est emendavimus.

¹ Κρείσσων πενία ἄφοβος, ἢ πλουσία μετὰ ἀναγκῶν καὶ ἐπηρειῶν.

Μῦθος σξθ'. Ἑρμῆς καὶ Γῆ.

Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἐκέλευσεν Ἑρμῆ ἀγαγεῖν αὐτὰς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρύσσοντες πλέον οἴσωσιν. Τῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος, ἡ γῆ τὸ πρῶτον ἐκώλυεν. Ὡς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἠνάγκαζε, λέγων τὸν Δία προστεταχέναι· ἀλλ' ² ὀρυσσέτωσαν, ὅσαν βȣ́λονται, στένοντες γὰρ αὐτὴν ϗ κλαίοντες ἀποδώσȣσι.

Πρὸς τȣ̀ς ῥαδίως μὲν δανειζομένȣς, μετὰ λύπης δὲ ἀποδιδόντας, ὁ λόγος εὔκαιρος.

Μῦθος σό. Ἔχις καὶ Ἀλώπηξ.

Ἔχις ἐπὶ δεσμῆ ἀκάνθων εἴς τινα ποταμὸν ἐφέρετο· ἀλώπηξ δὲ, τȣ̃τον θεασαμένη, ἄξιος, ἔφη, τῆς νηὸς ὁ ναύκληρος.

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῖς πράγμασιν ἐπιχειρήσαντα.

1. *Κρείσσων πενία*. Plurimas quidem a summis viris laudes paupertas tulit, summi enim viri pauperrimi extitere, qualis veterum memoria Aristides, Phocion, Epaminondas, Pelopidas, Lamachus, Socrates, Ephialtes. Iure itaque ac merito Tibullus *Eleg.* I. Lib. I.

Me mea paupertas vitae traducat inerti,
Dum meus assiduo luceat igne focus.

Praestantior paupertas sine metu, quam opes cum necessitate et contumelia.

Fab. CCLXIX. 185. Mercurius et Terra.

Iuppiter hominem et feminam quum finxisset, Mercurio praecepit ut eos in terram deduceret, locumque indicaret, ubi effodientes opes plurimas reportarent. Mandata exsequente Mercurio, Terra primo quidem impediit. Vt vero Mercurius, Iovem hoc aiens mandasse, ad id coegit, Fodiant licet, Terra ait, quantum libuerit; cum fletu enim et eiulatu cuncta reddent.

In eos qui facile quidem mutuum accipiunt, aegre vero reddunt, sermo accommodus.

Fab. CCLXX. 186. Vipera et Vulpes.

Vipera supra carduorum fascem vi fluminis ferebatur. Vulpes eam videns, O quam dignus, inquit, tali nave nauclerus!

In hominem improbum res malas aggredientem quadrat Fabula.

2. ὀρυσσέτωσαν ὅσλω βούλονται. Ita Neveleti editio an. 1660. se habet. De veritate tamen huius lectionis dubito, quae quidem sive librarii, sive typothetae erratum sit, ita profecto est corrigenda. Ἀλλ' ὀρυσσέτωσαν, ἡ γῆ εἶπεν, ὅσον βούλονται· στένοντες γὰρ αὐτὰ καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσι.

Μῦθος σοά. Ἔχις καὶ Ῥίνη.

Ἔχις εἰσελθὼν εἰς χαλκεργοῦ ἐργαστήριον, ἐκ τῶν σκευῶν τῶν ὄντων [1] ἐζήτει φαγεῖν. Ἧκεν οὖν [2] πρὸς τὴν ῥίνην, καὶ αὐτὴν παρεκάλει δοῦναι αὐτῷ τι. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· ἀλλ' εὐήθης εἶ, παρ' ἐμοῦ τι ἀποίσεσθαι οἰόμενος, ἥτις οὐ διδόναι, ἀλλὰ λαμβάνειν παρὰ πάντων εἴωθα.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι μάταιοί εἰσιν, οἱ παρὰ φιλαργύρων τι κερδαίνειν προσδοκοῦντες.

Μῦθος σοβ'. Ἔχις καὶ Ὕδρος.

Ἔχις φοιτῶν ἐπί τινα κρήνην, ἔπινεν. Ὁ δὲ ἐνταῦθα οἰκῶν ὕδρος ἐκώλυεν αὐτὸν, ἀγανακτῶν, εἴγε μὴ ἀρκεῖται τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ δίαιταν ἀφικνεῖται. Ἀεὶ δὲ τῆς φιλονεικίας αὐξανομένης, συνέθεντο ὅπως εἰς μάχην ἀλλήλοις καταστῶσιν, καὶ τοῦ νικῶντος ἥ τε γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται. Ταξάντων δὲ αὐτῶν προθεσμίαν, οἱ [3] βάτραχοι διὰ μίσος τοῦ ὕδρου, πα-

1. ἐζήτει φαγεῖν. Nonnulli vertunt, *aliquod ex fabrilibus, quae ibi aderant, instrumentis, comedere tentabat*. Mallet Nev. ἐν τῶν σκευῶν ...... ἐζήτει.

2 πρὸς τὴν ῥίνην. Haud absimilis Aesopi fabula est, quam de Mustela et Lima Planudes n. LXXXI. edidit. Nostra tamen magis convenit cum Phaedri Fab. VII. Lib. IV. quam si cum hac conferas, eius originem profecto cognosces. Ῥίνη vero apud Graecos piscis quoque

Fab. CCLXXI. 187. Vipera et Lima.

Vipera in fabri officinam ingressa, a fabrilibus instrumentis aliquid cibi petebat. Quumque in Limam forte incidisset, eam, ut sibi escam porrigeret, rogabat. Cui respondens Lima, Adeone, inquit, demens es, ut a me aliquid percipere putes, quae non dare, sed accipere ab omnibus soleo?

Fabula innuit, stultos eos esse, qui ab avaris aliquid se lucrari existimant.

Fab. CCLXXII. 188. Vipera et Hydrus.

Vipera ad fontem accedens, ex eo potare solebat. Id Hydrus, loci illius incola, vetabat, increpans, quod propriis pascuis non contenta, ad suam quoque mansionem accederet. Quae contentio quum magis magisque in dies cresceret, in praelium tandem venire decernunt, ea lege, ut victori et telluris et aquae ius cederet. Statuto igitur praelii tempore, ranae Hydri odio ad

nomen est, squamis minimis sed durissimis pellem refertam habens, quae limae vice fungi potest. Hinc facile ei nomen huiusmodi derivatum.

3. *Βάτραχοι διὰ μῖσος τοῦ ὕδρου.* Inimicum ranis hoc animal. Hinc missum hydrum, quum regem peterent, fingit Aesopus. Aelianus id aperte testatur de *animal. propr.* Lib. XII. c. 15. dicens, *Βάτραχος ὕδρον μισεῖ, καὶ δέδοικεν ἰσχυρῶς. Nev.* Ceterum hanc fabulam Aesopo tribuit quo-

ραγενόμενοι πρὸς τὸν ἔχιν, παρεθάρσυνον αὐτὸν, ἐπαγγελλόμενοι καὶ αὐτοὶ συμμαχήσειν αὐτῷ. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, ὁ μὲν ἔχις πρὸς τὸν ὕδρον ἐπολέμει, οἱ δὲ βάτραχοι μηδὲν περαιτέρω δρᾷν δυνάμενοι, μεγάλα ἐκεκράγησαν. Καὶ ὁ ἔχις νικήσας, ᾐτιᾶτο, εἴ γε συμμαχήσειν αὐτῷ ὑποσχόμενοι παρὰ τὴν μάχην ὐ παρεγένοντο. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτόν· ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὦ ὗτος, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμαχία ὐ χειρῶν δεῖ, διὰ δὲ φωνῆς συνέστηκεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἔνθα χειρῶν χρεία ἐστὶν, ἡ διὰ λόγων βοήθεια ὐδὲν λυσιτελεῖ.

Μῦθος σογ'. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ.

Ζεὺς ἀγασθέμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασίλειον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισεν. Βυλόμενος δὲ γνῶναι, εἰ [1] τὴν τύχην μεταλλάξασα, ἢ τὴν γλισχρότητα μετεβάλετο, [2] φερομένης αὐτῆς ἐν φορείῳ, [3] κάνθαρον

que Phaedrus Lib. I. Fab. 2. eamque ab eo narratam tradit, quando Pisistratus Athenas occupavit.

1. τὴν τύχην μεταλλάξασα. Ita, admonente quoque Neveleto, legendum, non εἰ τὴν ψυχὴν μεταλλάξασα.

2. φερομένης αὐτῆς ἐν φορείῳ. Suus et brutorum regibus honor est. Haud mirum itaque si Vulpes etiam eorum regina, gestatoria in sella, ut par erat, ferebatur. Vide mythographi festivum ingenium!

3. κάνθαρον. Vulpes, carnivorum animal, teste Aldrovando de *Quadrup. Digit. Vivip.* Lib. II. esu quoque ve-

Viperam veniunt, animumque ei, pollicitae se socias adfore praelii, addunt. Commisso itaque praelio, Vipera cum Hydro congreditur; sed ranae nihil ultra praestare quum possent, ingentem e stagno clamorem ediderunt. Victrix autem Vipera, ranas, quod se socias pollicitae, pugnae non interfuissent, graviter obiurgavit; at illae, Heus tu, dixere, scito societatem nostram non manibus, sed voce constitisse.

Indicat haec fabula, quod verborum auxilia nihil prosunt ubi manibus opus est.

Fab. CCLXXIII. 189. Iuppiter et Vulpes.

Versutiam et prudentiam Vulpis admiratus Iuppiter, imperium ei in ceteras feras tradidit. Scire autem cupiens, an mutata fortuna, commutasset etiam tenacitatem, in lectica dum Vulpes vehitur, crabronem ante eius oculos demisit. Il-

sparum delectatur. Ideo vespetis appropinquans, et timorem simulans, se abscondit, cauda exstante, circa quam vespae ob densum villum certatim implicantur. Deinde Vulpes surgens, secus arborem, vel saxum, perfricando eas atterit, quibus extinctis, et vespis, et vespetis pascitur. Quod autem heic de scarabeo dicitur, haud absonum est: tot enim eorum species a naturae curiosis referuntur, ut nonnulli volantes revera vespae formam prae se ferre vulpinis oculis possint.

παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν. Ἡ δὲ ἀντίχειν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ περιέπτατο, τῷ φορείῳ ἀναπηδήσασα, ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀπεκατέστησεν.

Οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, κἂν τὰ προσχήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσιν, οὐ μετατίθενται τὴν φύσιν.

Μῦθος σοδ'. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξείας ἤριζοντο. Τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον, καὶ τοῦ βέλους ἀφέντος, [1] ὁ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖς κρείττοσι ἁμιλλώμενοι, πρὸς τὰ ἐκείνων μὴ ἐφικνεῖσθαι, καὶ γέλωτος ὀφλισκάνουσι.

Μῦθος σοέ. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, καὶ Μῶμος.

[2] Ζεὺς, καὶ Προμηθεὺς, καὶ Ἀθηνᾶ κατασκευάσαντες, Ζεὺς μὲν ταῦρον, Προμηθεὺς ἄνθρωπον,

1. ὁ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη. Neveletus vertit: *Iuppiter tantum aberravit*. Deinde notulam addidit huiusmodi. *Ambiguus hic locus: nova significatione usurpatum verbum* διαβαίνειν *explicuimus. Poterat commodius verti „tantumdem insuper praetergressus est Iuppiter iaculando, quantum Apollo iaculatus est „*. Sed Cl. viri pace dicam, nec locus ambiguus est, nec nova significatione verbum

la continere se se non potens, e lectica confestim desiliens, eum praetervolantem turpiter comprehendere conata est. Iuppiter vero ei succensens, ordini priori rursus reddidit.

Improbi homines etiamsi ad dignitates maximas evecti sint, naturam non tamen mutant.

Fab. CCLXXIV. 190. Iuppiter et Apollo.

Iuppiter et Apollo de iaculandi arte contendebant. Phoebus itaque quum arcum intendisset, sagittamque emisisset, Iuppiter tantum spatii uno gressu confecit, quantum Apollinis emissa sagitta.

Sic qui cum praestantioribus contendunt, non modo eos non assequuntur, sed et risum pariunt sibi.

Fab. CCLXXV. 193. Iuppiter, Prometheus, Minerva, et Momus.

Taurum Iuppiter, Prometheus hominem, et Minerva domum quum efformassent, Momum iu-

διαβαίνειν est usurpatum; sensus enim Fabulae hic esse videtur; Iovem tantundem spatii *uno gressu* emensum fuisse, quantum Apollinis telum confecerat, quo mythographus summam Iovis praestantiam significare voluit.

2. *Ζεὺς, καὶ Προμηθεύς*. Huc alludere Aristoteles videtur, dum de Momo scripsit, de *Part. animal.* Lib III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite,

Ἀθηνᾶ δὲ οἶκον, κριτὴν εἵλοντο τὸν Μῶμον. Ὁ δὲ φθονήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀρξάμενος ἔλεγε τὸν Δία ἡμαρτηκέναι, τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπῃ που τύπτει· τὸν δὲ Προμηθέα, διότι τοῦ ἀνθρώπου τὰς φρένας ἔξωθεν οὐ κατεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονηροί, [1] φανερὸν δὲ εἴ τι ἕκαστον οὖ χρείαν εἶχον. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὡς ἔδει τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῷ οἴκῳ τροχοὺς [2] ἀποθεῖναι, ἵνα ἐὰν πονηρῷ τις παροικισθῇ γείτονι, ῥᾳδίως καταβαίνῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλε.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐνάρετόν ἐστι, ὃ μὴ ψόγον ἐπιδέχεται.

Μῦθος σος΄. Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος.

Ἡρακλῆς ὁ θεωθεὶς, καὶ παρὰ τῷ Διὶ ἑστιώμενος, ἕνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἠσπάζετο. Καὶ δὴ τελευταίου εἰσελθόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστρέψατο ἑαυτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς, θαυμάσας τὸ γεγονὸς, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἣς πάντας τοὺς δαί-

non in armis potius addiderit, quod vehementius possent ferire. Lucianus quoque huius fabulae mentionem fecit in *Verae Hist.* Lib. II. c. 3. et in *Hermotimo* §. 20. sed ille Vulcano tribuit, quaecumque heic de Prometheo mythographus ait: cuius quidem narratio magis quadrat. Constat enim ex Mythol. non Vulcanum, sed Prometheum, advocata Minerva, hominem finxisse.

dicem delegere, qui eorum operibus invidens, Iovem primum errasse dixit, quod tauri oculos in summis cornibus non collocasset, ut videre posset ubi feriret: Prometheum vero, quod hominis praecordia foras non appendisset, ut mali minime occultarentur, manifestaque fierent singula, quae in illis recessus habent et latibula. Tertio vero dixit, oportuisse Minervam rotas aedibus supposuisse, ut si quis forte prope malum vicinum habitaret, facile discedere posset. At Iuppiter ob huiusmodi reprehensionem offensus, eum ex Olympo deiecit.

Nihil adeo perfectum est, quod reprehensionem non admittat.

Fab. CCLXXVI. 194. Hercules et Plutus.

Hercules inter Deos receptus, et apud Iovem epulatus, Deorum unumquemque multa comitate amplexus est. Sed Plutum, qui post ceteros ei se se obtulit, humi defixis oculis omnino est aversatus. Qua de re obstupefactus Iuppiter, caussam percontatus est, cur omnibus Diis officiose

1. φανερὸν δὲ ἄν τι. Suspecta prorsus huiusmodi lectio esse videtur. Nec latuit id Neveletum, qui reponendum monuit, vel φανερὸν δὲ ἂν ἕκαστον, οὗ χρείαν εἶχον, vel sane φανερὸς δ' ἂν ἕκαστος, ὃς κακίαν εἶχε. Priorem tamen coniecturam sequutus est in versione. Equidem iudicare non ausim.

2. ἀποθάναι. Mallem ὑποθᾶναι.

μονας ἀσμένως προσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλοῦτον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε διὰ τοῦτο αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὃν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἤμην, ἑώρων αὐτὸν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, [1] τοῖς πονηροῖς συνόντα.

[2] Οὕτω πολλοὶ διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες, τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναφέρουσιν.

Μῦθος σοζ΄. Ἰατρὸς ἄτεχνος.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀῤῥώστῳ παρακολουθῶν, πάντων ἰατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ, πάντα τὰ αὐτοῦ ἑτοιμάσαι, τὴν αὔριον γὰρ οὐχ ὑπερβήσειν. Ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἀναστὰς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὠχρὸς [3] καὶ μόλις ζῶν. Ὁ δὲ ἰατρὸς ἐκεῖνος συναντήσας αὐτῷ, χαῖρε, ἔφη· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω; [4] κἀκεῖνοι, εἶπεν, ἠρεμοῦσι, πιόντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. Πρὸ ὀλίγου δὲ, ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἅδης, δεινὸν ἠπείλουν τοὺς ἰατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἐῶσιν ἀποθνήσκειν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἔμελλον δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ προ-

1. *τοῖς πονηροῖς συνόντα*. Idem et ille sentiebat, qui Syllae se se iactanti dixisse legitur: Καὶ πῶς ἂν εἴης σὺ χρηστός, ὃς τοῦ πατρός σοι μηδὲν ἐγκαταλιπόντος, τοσαῦτα κέκτησαι; Plutarch. in *Vita*. Nec aliam sententiam habuit S. Hieronymus, qui ad Hedibiam scribens, ait: *Illa vulgata*

salutatis, solum despiceret Plutum. Cui ille, Ideo ipsum aversor, ait, quod quamdiu inter homines fui, cum ut plurimum cum improbis esse animadverti.

Sic multi propria infelices imprudentia, caussam in Numen referunt.

Fab. CCLXXVII. 195. Medicus imperitus.

Medicus imperitus aegrotum visitans, ceteris nihil periculi esse affirmantibus, sed tantum diuturniorem fore morbum, eum solus sua ordinaret omnia monebat, crastinam enim non supervicturum; quae quum dixisset abiit. Paullo post e morbo surrexit aeger, sed plane pallidus, et vix vivens. Medicus obviam factus, Salve, inquit: quomodo se mortui habent? Quiescunt, respondit ille, Lethes aquam epoti: sed nuper Mors et Pluto grave quid medicis minitati sunt, eo quod aegrotos mori non sinant; iamque singulis conscriptis in eo erant ut te quoque conscriberent, sed ego iis advolutus, exoransque, verum te

sententia mihi videtur esse verissima: Dives, aut iniquus, aut iniqui heres. Sed tamen *Est modus in rebus.*

2. οὕτω. Alienum hoc plane a fab. Ἐπιμύθιον est. *Nev.*

3. καὶ μόλις ζῶν. Legitur et μόλις ὤν.

4. κἀκεῖνοι. Mallem κἀκεῖνος εἶπεν;

πεσὼν αὐτοῖς, ϗ δυσωπήσας, ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἰατρὸν εἶναί σε, ἀλλὰ¹ μάτην διαβληθῆναι.

²Ὅτι τοὺς ἀπαιδεύτους, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ κομψολόγους ἰατροὺς ὁ παρὼν μῦθος ἐλέγχει, ϗ ³ στηλιτεύει.

Μῦθος σοη'. Ἵππος, Βοῦς, Κύων, ϗ Ἄνθρωπος.

Ἵππος καὶ βοῦς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχους στενούμενοι, ἦλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. Ὁ δὲ δεξάμενος αὐτοὺς, ϗ πῦρ ἀνάψας, ἔθαλψε. Καὶ τῷ μὲν ἵππῳ κριθὰς παρετίθει, τῷ δὲ ταύρῳ ἄχυρα, τῷ δὲ κυνὶ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδίδου. Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν ἀντημείψαντο αὐτῷ χάριτας, μερίσαντες καὶ χαρισάμενοι αὐτῷ τὴν ἐτῶν ἐφ' ὧν ἔζων. Καὶ ὁ μὲν ἵππος εὐθὺς τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμὸς, ϗ γαυρός ἐστι τῇ γνώμῃ. Ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτὸν τοὺς μέσους χρόνους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς, καὶ φιλεργός ἐστι πλοῦτον ἀθροίζων. Τρίτον δὲ ὁ κύων τοὺς τελευταίους χρόνους· διὰ τοῦτο πᾶς γηράσκων, δύσκολός ἐστι τῇ γνώμῃ, ϗ τὸν διδόντα μόνον τροφὴν

1. μάτην διαβληθῆναι. Erat in Palatinis membranis corruptissima lectio διεβλήθης, quam ita Neveletus emendavit.

2. ὅτι. Redundat omnino τὸ ὅτι, ut in insequentibus.

3. στηλιτεύει. Infames homines hanc poenam apud Grae-

medicum non esse iuravi, sed falso habitum fuisse.

Medicos imperitos, ignaros et loquaciores, haec fabula notat et arguit.

Fab. CCLXXVIII. 197. Equus, Bos, Canis, et Homo.

Equus, Bos, et Canis frigore pressi, in Hominis cuiusdam aedes convenere, qui eos excipiens, accenso foco fovit; ac deinde Equo hordeum, Bovi paleas obtulit, Cani vero ex iis, quae in mensa aderant, dedit. Quam ob hospitalitatem ipsi gratias reddidere, singuli vitae suae tempus partiti, eique gratificati. Equus itaque primos annos largitus est; ideo praecipiti mente et superba unusquisque hominum prima aetate est. Medios vero post hunc annos Taurus dedit; ideo tunc laboriosus et sedulus est quisque, studetque divitias cumulare. Vltimos tandem annos Canis praebuit; et propterea senex quilibet morosus est, sibi victum dantem tantummodo amat, blan-

cos obtinebant, ut eorum nomina atque facinora, ad perpetuam cuiusvis memoriam, ἐν στήλαις, in cippis atque columnis aeneis inscriberentur. Vide Demosth. in Philippica III. Hinc στηλιτεύειν de quolibet dedecore postea dictum est.

ἀγαπᾷ, καὶ σείει, καὶ ἐπιχαίρει, τοῖς δὲ μὴ διδοῦσι καθυλακτεῖ, καὶ καθάπτεται.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων φαῦλοι ὄντες καὶ κακοὶ, ἐκεῖνοι εἰώθασι φιλεῖν τοὺς διατρέφοντας αὐτούς.

Μῦθος σοθʹ. Ἵππος καὶ Ἱπποκόμος.

Κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου ὁ ἱπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ [1] ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας. Ἔφη δὲ ὁ ἵππος· εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναί με, τὴν κριθὴν τὴν τρέφουσαν μὴ πώλει.

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις καὶ ταῖς κολακείαις, τοὺς πένητας δελεάζονται, καὶ ἀποστεροῦσιν αὐτοὺς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

Μῦθος σπʹ. Κάμηλος, Ἐλέφας, καὶ Πίθηκος.

Τῶν ἀλόγων ζώων βουλομένων βασιλέα ἑαυτῶν ἑλέσθαι τινὰ, κάμηλος καὶ ἐλέφας κατασάντες ἐφιλονείκουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἔφη ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδείους εἶναι, τὴν μὲν κάμηλον [2] διότι χολὸν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδι-

1. ἐκτένιζε. Forte erit ἐστόλιζε. *Nev.* Non video quanam de caussa ἐκτένιζε sit reiiciendum. Comuntur quidem et equi, et a veteribus comebantur, ut multis docet Xenophon in Libro *De re equestri*, in quo fuse etiam de *hippocomi* officio, et de equo destringendo pertractat,

ditur, assentiturque, non dantibus vero allatrat et insultat.

Sic homines viles et mali nutrientes amare solent.

Fab. CCLXXIX. 198. Equus et Equiso.

Hordeum Equi surreptum divendens Equiso, eum quotidie et comere et perfricare solebat. At Equus, Heus tu, inquit, si vere me pulcrum esse cupis, hordeum, quo nutrior, quaeso ne vendas.

Ita avari, verba dando et adulando, inopes inescant, eosque iis etiam spoliant, quae sunt ad vivendum necessaria.

Fab. CCLXXX. 199. Camelus, Elephas, et Simia.

Quum de rege e suis eligendo agerent bruta, Camelus, et Elephas progressi, inter se contendebant, ambo ceteris, ob corporis molem et robur, praelatos iri sperantes. At Simia utrosque imperio ineptos esse affirmavit, Camelum quidem quod bilem ad iniustos puniendos non haberet, Ele-

aiens, ἐπειδὰν δὲ ψήχῃ, ἄρχεσθαι μὲν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς χαίτης· μὴ γὰρ καθαρῶν τῶν ἄνω ὄντων, μάταιον τὰ κάτω καθαίρειν. κ. τ. λ.

2. διότι χολὴν οὐκ ἔχει. Iracundus minime est camelus,

κύντων, τὸν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι δέος ἐςὶ μὴ αὐτοῦ βασιλδύοντος· χοιρίδια ἡμῖν ἐπιτίθενται.

Ὅτι τὰ μέγιςα τῶν πραγμάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν τῦ προσδοκυμένυ κωλύονται.

Μῦθος σπά. Κάμηλος καὶ Ζεύς.

Κάμηλος θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσασα αὐτῷ, ἐβυλήθη καὶ αὐτὴ τῶν ἴσων ἐφικέσθαι. Διόπερ παραγενομένη πρὸς τὸν Δία, τῦτυ ἐδεήθη, ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἴγε μὴ ἀρκεῖται τῷ μεγέθει τῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ περισσότερον ἐπιθυμεῖ, ὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν ὤτων ἀφείλετο.

quia felle caret. Plin. Lib. II. c. 37. Aristoteles autem non omnino felle carere ait, sed χολώδη φλέβια tantum habere. *Nev.* Et sane rabiosissimum quandoque animal est, ut exemplis Aldrovandus *De Quadrup. digit.* pag. 228. probavit, habetque singularem vindictae et belluinae ultionis reminiscentiam, quae in nullo animali maior apparet.

1. χοιρίδια ἡμῖν ἐπιτίθενται. Timet Elephas κεράςην κριὸν, καὶ χοίρου βοὴν, ut testis prae ceteris Aelianus est *De anim. propr.* Lib. I. cap. 38. qui ibidem narrat, a Romanis Pyrrhi Epirotarum regis elephantos in fugam versos, immissis in eos grunnientibus suibus. De hac elephantis in sues antipathia videndi sunt *Orus Apollo*, *Strabo*, *Seneca*, *Aldrovandus*, et alii. Ceterum Gisber-

phantem vero, quod si regnaret, a porcellorum insidiis summopere esset metuendum.

Res maximae vel levissimam ob caussam exitu frustrantur.

Fab. CCLXXXI. 200. Camelus et Iuppiter.

Taurum cornibus superbientem Camelus quum vidisset, invidia motus idem obtinere expetivit. Ad Iovem igitur supplex profectus, ut et ipsi cornua largiretur oravit: cui iratus Iuppiter, quod corporis magnitudine et vi non contentus, superflua quoque concupisceret, non solum cornua non addidit, sed et aurium partem ei dempsit.

tus Cuperus in Exercitat. I. *de Elephantis* (Sallengre *Nov. Thes. Antiquit.* Ven. 1735. Vol. III. pag. 24.) elephantos Aesopi tempore visos in Graecia fuisse negat; ut et in Persia ac Lydia. Hinc liquet fabulam hanc diu postea ab aliis esse confictam.

2. Κάμηλος. Ex hac fabula derivatum proverbium: *Camelus dum affectat cornua, et aures perdidit*, de quo vide Erasm. *Chil.* III. *Cent.* V. 8. Haud absimilis argumenti exstat Apologus in Iuliani Imp. *Misopogone*, ubi ait: λέγεται καὶ τὴν ἰκτῖνα φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλλοις ὄρνισιν, ἐπιθέσθαι τῷ χρεμετίζειν, ὥσπερ οἱ γενναῖοι τῶν ἵππων· εἶτα τὸ μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ μὴ δυνηθέντα, κ. τ. λ. Haud absimilis est Fab. superius allata CLII.

Πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἄλλοις φθονοῦντες, λανθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων στερούμενοι.

Μῦθος σπβ'. Κάνθαροι δύο.

Εν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο. [1] Τῇ δὲ τούτου κόπρῳ κάνθαροι ἐτρέφοντο δύο. Καὶ δὴ τοῦ χειμῶνος ἐφισαμένου, ὁ εἷς ἔλεγε πρὸς τὸν ἄλλον, ὡς ἄρα βούλοιτο εἰς τὴν ἤπειρον διέπτασθαι, ἵνα ἐκείνῳ μόνῳ ὄντι ἱκανὴ ἡ τροφὴ γίνηται. Ἔλεγε δὲ, ὅτι ἐὰν πολλὴν εὕρῃ τὴν νομὴν, καὶ αὐτῷ οἴσειν. Παραγενόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ καταλαβὼν μὲν πολλὴν κόπρον, ὑγρὰν δὲ μένων ἐνταῦθα ἐτρέφετο. Τοῦ δὲ χειμῶνος διελθόντος, πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπτη. Ὁ δὲ ἕτερος θεασάμενος αὐτὸν λιπαρὸν, ᾐτιᾶτο αὐτὸν, διότι ὑποσχόμενος αὐτῷ οὐδὲν ἐκόμισεν. Ὁ δὲ εἶπεν, μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ φύσιν τοῦ τόπου· ἐκεῖθεν γὰρ τρέφεσθαι μὲν οἷόν τε, φέρεσθαι δὲ οὐδέν.

Ὁ λόγος εὔκαιρος πρὸς τοὺς διὰ φθόνου κρείττοσι ἁμιλλωμένους, εἶτα ἐκ τούτου σφαλλομένους.

1. Τῇ δὲ τούτου κόπρῳ. Vivunt canthari, ut omnes sciunt, excrementis iumentorum. Hinc Plutarchus in Commentario, in quo Stoicorum dogmata cum poetarum dictis componit, λέγονται, ait, οἱ κάνθαροι τὸ μύρον ἀπολείπειν, τὴν δὲ δυσωδίαν διώκειν: *aiunt Scarabeos unguentum fugere,*

Ita multi prae nimia habendi cupidine aliis invidentes, plerumque propriis quoque bonis nescii privantur.

Fab. CCLXXXII. 201. Scarabei duo.

Parva quadam in insula taurus pascebat, cuius stercore Scarabei duo nutriebantur. Hyeme adventante, eorum alter alteri dixit, velle se in continentem proximam transvolare, ut illi soli sufficiens esset ea in insula cibus; addiditque et illud, se, si copiosam illic escam reperiret, ei quoque partem aliquam allaturum. Vbi vero in continentem venit, multo quidem inibi, madidoque fimo reperto, ibidem commoratus, laute in dies nutriebatur, ac tandem hyeme exacta in insulam revolavit. Tum alter eum pinguem nitidumque quum vidisset, acriter obiurgavit, quod multa pollicitus nihil attulisset. At ille, Ne me, inquit, sed naturam loci potius accuses, in quo quidem abunde nutriri licet, sed nihil inde exportari potest.

Accommodus sermo in eos, qui per invidiam cum maioribus certantes, postremo decipiuntur.

graveolentia vero sectari. Videndus est Aristophanes, in *Pace*, ipso fere sub initio, qui facetissime duos servos introducit, scarabeo excrementum humanum pro cibo dantes, et postea mulorum.

Μῦθος σπγ'. Καρύα.

Καρύα τις ἐν ὁδῷ ἱσταμένη, καρπὸν ἔφερε πολύν. Οἱ δὲ παροδῖται, λίθοις καὶ βάκλοις κατέκλων διὰ τὰ κάρυα. Ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη· [1] ὦ ἀθλία ἐγὼ, ὅτι οὓς τῷ καρπῷ μου εὐφραίνω, ὑπὸ τούτων δεινὰς ἀντιλαμβάνω χάριτας.

[2] Ὅτι τοὺς ἀχαρίστους καὶ κακούργους, τοὺς ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ ἀντιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

Μῦθος σπδ'. Κολοιὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Κολοιὸς λιμώττων ἐπί τινος συκῆς ἐκάθισεν. Εὑρὼν δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπείρους, [3] προσέμενεν ἕως σῦκα γίνωνται. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἐγχρονίζοντα, καὶ τὴν αἰτίαν μαθοῦσα, ἔφη πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ οὗτος, ἐλπίδι προσέχων, ἥτις βουκολεῖν μὲν οἶδεν, τρέφειν δὲ οὐδαμῶς.

Πρὸς ἄνδρα ἐν φιλονεικίαις φρεναπατούμενον, ὁ λόγος εὔκαιρος.

1. *ὦ ἀθλία ἐγώ*. Querela Nucis eadem apud Ovidium:
Certe ego si nunquam peperissem, tutior essem,
Ista Clytemnestrae digna querela fuit. Nev.
Hinc tritum illud:
Nux, asinus, mulier, eadem sunt lege ligati,
Haec tria nil recte faciunt, si vulnera cessent.

2. Redundat ὅτι hoc in Epimythio, quod et in aliis

Fab. CCLXXXIII. 202. Nux.

Nux viae insita fructus ferebat plurimum. Viatores itaque eam saxis et baculis, ut iuglandes excuterent, impetebant. Illa vero cum gemitu dixit: Heu me miseram, quia quos meo fructu delecto, ab iis graves recipio gratias!

Ingratos et maleficos homines, qui pro bonis mala reddunt, haec fabula notat.

Fab. CCLXXXIV. 204. Monedula et Vulpes.

Monedula esuriens in ficu dormitabat; in qua grossos nondum maturos quum reperisset, ibi dum maturescerent exspectabat. Sed Vulpes eam illic immorantem conspicata, reique caussa intellecta, Amica falleris, ait, spei tantum inhaerens, quae pascere scit quidem, sed non nutrire.

In hominem sua pertinacia deceptum haec opportuna est fabula.

observatum.

3. προσέμενεν. Similis rustico illi, qui quum ad amnem pervenisset, ad aliam ripam transire cupiens, ut aqua omnis efflueret exspectabat, ut Horat. *Epist.* II. Lib. I.

Rusticus exspectat dum defluat amnis; at ille
Labitur, et labetur, in omne volubilis aevum.

Μῦθος σπεʹ. Κολοιὸς ϗ Κόρακες.

Κολοιὸς μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρων, ὑπερφρονήσας τοὺς ὁμοφύλους, παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ τούτοις ἠξίου συνδιαιτᾶσθαι. [1] Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτοῦ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνὴν, παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. Καὶ ὃς ἀπελαθεὶς ἀπ' αὐτῶν, ἧκε πάλιν πρὸς τοὺς κολοιούς. Οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει, οὐ προσεδέξαντο αὐτόν· οὕτω τε συνέβη αὐτὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης στερηθῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὰς πατρίδας ἀπολιπόντες, ϗ τὰς ἀλλοδαπὰς προκρίνοντες, διὰ τὸ ὡς ξένους μὴ συμπολιτεύεσθαι, οὔτε ἐς μίαν εὐδοκιμοῦσιν.

Μῦθος σπϛʹ. Κοιλία ϗ Πόδες.

Κοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἤριζον. Παρ' ἕκαστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι τοσοῦτον προέχουσι τῇ ἰσχύϊ, ὡς ϗ αὐτὴν τὴν γαστέρα βαστάζειν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο· ἀλλ' ὦ οὗτοι, ἐὰν μὴ τροφὴν ἐγὼ ὑμῖν παράσχοιμι, [2] οὐδὲ ὑμᾶς βαστάζειν δυνήσεσθε.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων, μηδὲν εἶναι τὸ πλῆθος, ἐὰν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἄριστα φρονῶσιν.

1. Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες. Sensus est : *Illi vero quum nullam in ea neque formam, neque vocem, quales corvis esse*

Fab. CCLXXXV. 205. Monedula et Corvi.

Monedula quaedam corporis magnitudine ceteris praestantior, suarum consortium despiciens, ad Corvos secessit, rogavitque, ut eorum societate frui permitterent. Illi formam et vocem corvi ei deesse noscentes, inter verbera eiecere. Ita ab illis expulsa, ad monedulas revertitur; sed illae ob iniuriam illatam iratae non suscepere, ac ita factum est, ut utrorumque consortio privaretur.

Sic et hominum nonnulli patriam deserentes, exterasque regiones praeferentes, quum semper peregrini in omni civitate esse soleant, ne in una quidem bene excipiuntur.

Fab. CCLXXXVI. 207. Venter et Pedes.

Venter et Pedes, uter plus viribus posset, olim litigabant. Pedes itaque quum subinde opponerent, tantum se Ventre praecellere viribus, ut et ipsum quoque portarent, Heus vos, Venter respondit, nisi vobis ego cibum praeberem, ne vos quidem ipsos gestare possetis.

Sic et in exercitibus nil multitudo valet, nisi duces optime sapiant.

solent, cognovissent, etc.

2. οὐδὲ ὑμᾶς. Male in Codd. ὑμᾶς. *Nev.*

Μῦθος σπζ'. Κόραξ καὶ Ἑρμῆς.

Κόραξ ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς, ηὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι, λιβανωτὸν ἐπιθύσειν ὑπισχνῶν. Σωθεὶς δ' ἐκ τοῦ κινδύνου, τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθετο. Πάλιν δὲ ὑφ' ἑτέρας κρατηθεὶς παγίδος, ἀφεὶς τὸν Ἀπόλλωνα, τῷ Ἑρμῇ ὑπέσχετο θῦσαι. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· ὦ κάκιστε, πῶς σοι πιστεύσω, ὃς τὸν [1] πρότερον δεσπότην ἤρνησας καὶ ἠδίκησας;

Ὅτι οἱ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγνώμονες γενόμενοι, ἐν περιστάσει ἐμπεσόντες, οὐχ ἕξουσι βοήθειαν.

Μῦθος σπή. Κύκνος.

Τοὺς κύκνους φασὶ παρὰ [2] τὸν θάνατον ᾄδειν. Καὶ δή τις περιτυχὼν κύκνῳ πωλουμένῳ, καὶ ἀκούσας ὅτι εὐμελέστατον ζῶον, ἠγόρασε, καὶ ἔχων ποτὲ σύνδειπνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ᾆσαι τὸν πότον. Τοῦ δὲ τότε μὲν ἡσυχάσαντος, ὕστερον

1. πρότερον δεσπότην. Videnda est huius vocis significatio, an eum significet, cui votum aliquod fecimus. Alioquin suspecta mihi valde est haec lectio.

2. παρὰ τὸν θάνατον ᾄδειν. Cycnos instante morte, suavissimos quosdam cantus edere, tam omnium litteris est celebratum, quam nulli vel compertum vel creditum. Neque desunt Philosophi, qui huius rei caussam etiam addere conantur, affirmantque id accidere propter spiritus, per collum procerum et angustum e-

Fab. CCLXXXVII. 209. Corvus et Mercurius.

Corvus laqueo captus, Apollinem ut opem ferret precabatur, se ei thus oblaturum pollicitus. Sed a periculo liberatus, promissi oblitus est. Rursus autem quum in laqueum incidisset, Apolline omisso, sacrificaturum se Mercurio vovit. At ille, O pessime, ait, quomodo credam tibi, qui priorem, a quo servatus es, illusisti atque laesisti?

Qui in beneficos ingrati sunt, in calamitates ubi inciderint, nullum auxilium nanciscuntur.

Fab. CCLXXXVIII. 210. Cycnus.

Cycnos aiunt circa mortis tempus canere solere. Quidam igitur quum in Cycnum venalem incidisset, eumque simul mansuetum ac mite animal esse audivisset, illico emit. Is deinde quum convivium aliquando ageret, Cycnum ut caneret

rumpere laborantes. Sed pudet dicere, ita Philosophos sensisse. Ex antiquioribus certe Plinius, Aelianus, Athenaeus; ex recentioribus Scaliger, Vossius, aliique plures, inter poeticas fabulas retulerunt. Ausus tamen est Bartholinus, edita disputatione *de Cycno*, ut ait Heusing., novos quosdam testes, nescio cuius fidei, producere, qui quod nemini alii contigit, se audivisse confirmarent.

δέ ποτε, ὡς ἐνόησεν ὅτι ἀποθνήσκειν ἔμελλε, θρηνοῦντος, αὐτὸν ὁ δεσπότης ἀκούσας ἔφη· ἀλλ' εἰ σὺ οὐκ ἄλλως ᾄδεις, ἐὰν μὴ ἀποθνήσκεις, ἐγὼ μάταιος ἤμην τότε, ὅτε σε παρεκάλουν, ἀλλ' οὐκ ἔθυον.

Οὕτω τινὲς τῶν ἀνθρώπων, ἃ μὴ βούλονται ἑκουσίως ποιεῖν, ἄκοντες ταῦτα ἐπιτελοῦσιν.

Μῦθος σπθ'. Κύνες λιμώττουσαι.

Κύνες λιμώττουσαι, ὡς ἐθεάσαντο ἔν τινι ποταμῷ [1] βύρσας βρεχομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι, συνέθεντο ἀλλήλαις, ὅπως πρῶτον τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, καὶ εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὰς βύρσας παραγένωνται. Συνέβη δὲ αὐταῖς πιούσαις πρότερον διαρραγῆναι, ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

Πολλοὶ δὲ ἐλπίδα κέρδους ἐπισφαλοῦς μόχθους ὑφιστάμενοι, φθάνουσι πρῶτον καταναλισκόμενοι.

Μῦθος σϙ'. Κύων.

Ὠά τις κύων καταπίνειν ἠθισμένος, ἰδὼν τινα κόχλον, χάνας τὸ στόμα αὐτοῦ, μεγίστῃ συνολκῇ καταπέπωκε τοῦτον, οἰηθεὶς ὠὸν εἶναι. Βαρούμενος δὲ τὰ σπλάγχνα καὶ ὀδυνώμενος, ἔλεγε· δίκαια ἔ-

1. βύρσας βρεχομένας. Non forte fortuna repertas, sed de industria ibi positas. Solent enim Coriarii detractas pelles in fluminibus deponere, ut macerentur, atque concinnentur. Hinc Phaedrus Lib I. *Fab.* XX. quam hinc

accivit. At ille tunc omnino siluit. Postea vero quum moriendum sibi esse intelligeret, ac flebiliter caneret, Mehercle, ei herus ait, si tu non cantas nisi quum sis moriturus, plane stultus ego fui, quod te ad canendum antea impuli, non occidi.

Sic plerique, quae sponte praestare nolunt, inviti faciunt.

Fab. CCLXXXIX. 211. Canes famelici.

Canes quidam fame capti, quum in imo fluminis positas quasdam pelles vidissent, neque eas inde arripere possent, consilio facto, omnem fluminis aquam prius bibere, ut ita ad eas pateret aditus, statuere. Sed demum potando prius dirupti sunt, quam pelles attingere possent.

Multi incerta spe lucri decepti, post multos exantlatos labores denique conficiuntur.

Fab. CCXC. 212. Canis.

Ova vorare solitus quidam Canis, quum concham forte vidisset, ovum esse ratus, hianti ore eam dicto citius deglutivit. Deinde vero quum ingentes dolores corporis ei supervenissent,

desumpsit, ait,
Corium depressum in fluvio viderunt canes;
Id ut comesse extractum possent facilius,
Aquam coepere bibere: etc.

γωγε πέπονθα, εἴγε πάντα περιφέρῃ, [1] ὠὰ πεπίστευκα.

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι [2] ἀδεκάστως πράγμα προσιόντες, λανθάνουσιν [3] ἑαυτοὺς περιπείροντες ἀπίστοις.

Μῦθος σγά. Κύων.

Λάθρα κύων ἔδακνε. Τούτῳ δὲ ὁ δεσπότης [4] κώδωνα κρεμάσας, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν. Οὗτος δὲ τὸν κώδωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἠλαζονεύετο. Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ· κύων, τί φαντάζῃ; οὐ δι' ἀρετὴν τοῦτον φορεῖς, ἀλλὰ δι' ἔλεγχον τῆς κεκρυμμένης σου κακίας.

Ὅτι οἱ τῶν ἀλαζονευομένων κενόδοξοι τρόποι, πρόδηλοί εἰσι, δηλοῦντες τὴν [5] ἀφανῆ κακίαν.

1. ὠά. Haec vox necessario interserenda, ne manca sit oratio, ut Nevel. quoque animadverterat.

2. Supplendum videtur οὐκ.

3. ἑαυτοὺς περιπείροντες. Ita legendum monet Nev. non ἑαυτοῖς περιπείροντες ἀπίστοις.

4. κώδωνα κρεμάσας. Mancus est hic locus, aut saltem legendum, κώδωνα ἐκρέμασεν, ὥστε πρόδηλον etc. Κώδων vero est *tintinnabulum* proprie phaleris equorum appensum, ita dictum ut vult Suidas παρὰ τὸ ἐν τῷ κινεῖν ᾄδειν, vel a forma et similitudine capitum plantae papaveris, quae κώδωνες a Graecis appellantur. Vetustissimum autem tintinnabulorum usum esse, multis

Merita patior, ait, suspiria ducens, qui omnia rotunda, ova esse credidi.

Fabula docet, quod qui inconsulto rem aggrediuntur, in pericula inopinata incidunt.

Fab. CCXCI. 214. Canis.

Canis erat quidam, qui transeuntes omnes, ex insidiis prosiliens, mordere solebat. Herus itaque ei tintinnabulum appendit, ut omnes illum cavere possent. At ille tintinnabulum quatiens, in foro admodum superbiebat; quapropter vetula, Quid reris, ait, o Canis? non virtutis praemium hoc gestas, sed occultae tuae pravitatis indicium.

Ita vani superborum mores, occultam nequitiam manifesti declarant.

iisque gravissimis probat argumentis Hieronymus Magius, qui Anglariam, nobile Etruriae oppidum, non Mediolanensis ditionis, ut falso putavit Sweerthius, patriam habuit, in mirabili illo *De Tintinnabulis* Commentario, quem Turcarum captivus, ferreisque catenis gravatus, sola memoria duce conscripsit. Vide praeterea quae ad Luciani *De Mercede conductis* §.24. Moses Solanus annotavit, ad ea verba ἕωθεν δὲ ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς: nec non Euripidem in *Rheso* ver. 308. ubi de eius equis loquens, ait:

Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον.

5. τὴν ἀφανῆ. Neveletus perperam ediderat ἐμφανῆ.

Μῦθος σϟβ'. Κύων ϗ Ἀλώπηξ.

Κύων θηρευτικὸς λέοντα ἰδὼν, τῦτον ἐδίωκεν. Ὡς δὲ ἐπιστραφεὶς ἐκεῖνος ἐβρυχήσατο, ὁ κύων φοβηθεὶς, εἰς τὰ ὀπίσω ἔφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν, ἔφη· ὦ κακὴ κεφαλή· σὺ λέοντα ἐδίωκες, οὗ τινος οὐδὲ τὸν βρυχηθμὸν ὑπήνεγκας;

Ὁ λόγος κατὰ ἀνδρῶν αὐθαδῶν, οἱ κατὰ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχειρῦντες, εἰς ὄψιν γινόμενοι, ἀναχαιτίζονται.

Μῦθος σϟγ'. Κύων ϗ Δεσπότης.

Ἔχων τις [1] κύνα μελιταῖον καὶ ὄνον, διετέλει τῷ κυνὶ προσπαίζων, καὶ εἴ ποτε ἔξω δεῖπνον εἶχεν, ἐκόμιζέν τι αὐτῷ, καὶ προσιόντι παρέβαλεν. Ὁ δὲ ὄνος ζηλώσας, προέδραμεν αὐτὸς, ϗ σκιρτῶν ἐλάκτισε τὸν δεσπότην. Καὶ οὗτος ἀγανακτήσας, ἐκέλευσε παίοντα αὐτὸν ἀναγαγεῖν πρὸς τὸν μυλῶνα, [2] ϗ τῦτον δῆσαι.

1. *κύνα μελιταῖον*. Catellos ex Melita petitos in deliciis olim habitos, docet Aristot. *Sect.* X. *quaest.* 14. Strabo pag. 277. Diogen. apud Laert. pag. 151. Plin. Lib. III. c. 26. aliique. Sed ridiculum est maxime, quod Lucianus de doctis iis, qui mercede conducti penes magnates vivunt, enarrat, *De merc. cond.* §. 34. dum Thesmopolim, delicatissimam quandam matronam, cum philosopho

Fab. CCXCII. 215. Canis et Vulpes.

Canis venaticus leonem casu oblatum insequebatur. Quum vero conversus ille rugiisset, expavescens Canis retro fugit. Quem uti Vulpes conspexit, O improbum caput, ait; tune Leonem insequutus es, cuius ne rugitum quidem ferre sustinuisti?

Fabula audaces carpit, qui potentiores calumniari conati, ubi in conspectum eorum venere, statim reprimuntur.

Fab. CCXCIII. 216. Canis et Dominus.

Habens quidam Melitaeum Canem, et Asinum, continuo cum Cane colludebat, et si quando foris epulabatur, quidpiam illi afferebat, eique egredienti in occursum obiiciebat. Id videns Asinus aemulaturus accurrit, et circum saltans dominum calcibus feriit, qui iratus eum iussit plagis confectum abduci in pistrinum, ibique vinciri.

servo loquentem inducit, eique mandantem, ut receptam in vehiculum catellam suam melitaeam custodiat, et curam illius gerat, ne qua re indigeat. Tales erant veterum mores, sed, horret animus, nostri quoque temporis sunt. Pro pudor! ergo ne Christianorum et istae deliciae sunt, tot egenis esurientibus?

2. καὶ τοῦτον δῆσαι. Forte καὶ τούτῳ δῆσαι. *Nev.*

Οὗτος ὁ λόγος ἁρμόσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς φιλίας μέχρι ἑστιάσεως παρέχονται.

Μῦθος σμδʹ. Κώνωψ καὶ Βοῦς.

Κώνωψ ἐπὶ κέρατος βοὸς ἐκάθητο, καὶ ηὔλει. Εἶπε δὲ πρὸς βοῦν, εἰ βαρῶ σου τὸν τένοντα, ἀναχωρήσω. Ὁ δὲ ἔφη· οὔτε ὅτε ἦλθες ἔγνων, οὔτε ἐὰν μένῃς μελήσει μοι.

[1] Ὅτι τοὺς εὐκλεεῖς, καὶ ἀδόξους, καὶ μαχομένους τυράννους ἐλέγχει ὁ λόγος.

Μῦθος σμέ. Ἄνθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὑρών.

[2] Δειλὸς ὁ καὶ φιλάργυρος, εὑρὼν λέοντα χρυσοῦν, ἑαυτὸν προσαιτεῖ· οὐκ οἶδα τις γίνωμαι ἐπὶ τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκβέβλημαι τῶν φρενῶν, [3] καί τι πράττειν οὐκ ἔχω. Μερίζομαι πολυχρηματίᾳ, καὶ τῇ τῆς φρενὸς δειλίᾳ. Ποία γὰρ τύχη, καὶ τίς τῶν δαιμόνων χρυσοῦν εἰργάσατο λέοντα; ἡ μὲν γὰρ [4] ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἑαυτῇ πολεμεῖ, ἀγαπᾷ μὲν τὸν [5] χρυσὸν, δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργα-

1. Ὅτι τοὺς εὐκλεεῖς. Corruptam huius Epimythii lectionem ipse Nevelet. vidit, non tamen correxit, quod facillimum cuique esse poterat. Satis enim ex sequentibus ipsis verbis apparet, legendum esse οὕτω τοὺς ἀκλεεῖς etc. Epimythium vero est omnino a Fabula alienum.

2. Δειλὸς ὁ καὶ φιλάργυρος. Ociosum sane esse videtur ὁ, aut aliquid ipso sub initio huius fabulae deest. Voculam itaque ex argumento detrahendam, atque legendum

Huiusmodi fabula in eos quadraret, qui amicitias tantum usque ad convivia continuant.

Fab. CCXCIV. 217. Culex et Bos.

In Bovis cornu residebat Culex, atque canebat. Bovi itaque dixit, Si tuum gravo collum, discedam. Cui ille, Neque quum accessisti novi, neque si manseris curae mihi erit.

Sic inglorios, infames, et pugnantes tyrannos arguit fabula.

Fab. CCXCV. 220. Homo Leonis aurei repertor.

Timidus una et avarus Leone aureo reperto, seipsum sic alloquebatur: Quis modo sim nescio, et quid agam ignoro, ita sum mente animoque deiectus. Hinc me auri copia, hinc timor rapit. Quae fors igitur, quisve Deorum aureum Leonem effinxit? At nunc meus animus in praesentia sibi ipsi adversatur. Amat enim aurum, sed metuit ne auro insidiae subsint. O for·

puto Ἄνθρωπός τις δειλὸς καὶ φιλάργυρος. κ. τ. λ.

3. καί τι πράττειν οὐχ ἔχω. Malo καί τι πράττοιμ' οὐκ ἔχω. *Nev.*

4. ἐμὴ ψυχή. Male erat in Cod. τύχη, quam vocem ita Nev. emendavit.

5. χρυσόν. Ita scribendum, non χρυσοῦν, ut Nevel. monet. Ceterum tale est illud *Anthol. Epigr.* Lib. I. cap. 66. furis meticulosi, qui aureum gladium offendens ait,

Καὶ χρυσὸν φιλέω, καὶ δήϊον Ἄρεα φεύγω.

σίαν. [1] Ὦ τύχης δηλούσης, καὶ μὴ λαβεῖν συγχωρούσης· ὢ θησαυρὸς ἡδονὴν οὐκ ἔχων· ὢ χάρις δαιμόνων, ἄχρηστος γενομένη· [2] ποίῳ οὖν τρόπῳ νῦν χρήσομαι; ἐπὶ ποίαν μηχανὴν ἔλθω; [3] ἄπειμι τὰς οἰκέτας δεῦρο κομίσων, λαβεῖν μὲν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθείᾳ καὶ συμμαχίᾳ· κἀγὼ δὲ πόῤῥω ἔσομαι θεατής.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβοντες φθονεῖν εἰώθασιν.

Μῦθος σϛ'. Λέων, Μῦς, καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων ποτὲ καύματος ὥραν ἔν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος, ταραχθεὶς, καὶ ἐξαναστὰς, φοβερὸν ἀπέβλεπε. Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης, εἶπεν· οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθην, ἀλλὰ [4] τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω.

Ὅτι τῇ κακῇ συνηθείᾳ οὐ δεῖ παρέχειν ἄδειαν· νομὴν γὰρ λαβοῦσα, λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

1. Ὦ τύχης. Mendose satis hanc Fabulam Neveletus ediderat, aut vitio Codicis, aut typothetae.

2. ποίῳ οὖν τρόπῳ. Corruptus erat in Codice locus. Legebatur enim ποίῳ ἂν τροπήν. Nevelet. ipse ita restituit.

3. ἄπειμι τὰς οἰκέτας. Non satis feliciter haec Neveletus vertit, ut et alia plura, quae passim in hac fabula correximus. Vertendum potius „ *Abeo domesticos huc vocaturus; qui quidem permulti quum sint, iunctis una viribus eum hinc*

tuna, quae te mihi praebes, neque frui permittis! O iniucundus thesaurus! O inutilis gratia Deorum! Quomodo nunc utar? Quid consilii capiam? Profecto domum abibo, domesticos accersam, quorum numero et auxilio fultus hanc auri massam hinc adsportabo, ac simul procul spectator ero.

Fabula declarat eos quoque homines invidia torqueri, qui pravis moribus instituuntur.

Fab. CCXCVI. 222. Leo, Mus, et Vulpes.

Leo aestivo tempore in antro quodam sopitus iacebat. Mus interea quum per mediam iubam decurreret, perterrefactus repente surrexit, et torve circumspicere coepit. Quem quum Vulpes ut timidum irrideret, Murem non timeo, respondit Leo, sed malam viam et consuetudinem tollo.

Fabula monet, quod pravae consuetudini handquaquam licentia praebenda est: nam si alimentum acceperit, in extrema mala deducit.

adsportare poterunt; ego vero procul spectator adsistam.

4. τὸ καινὸν ἰδόν. Haec aliquantisper vitiata esse videntur. Tzetzes enim qui eamdem hanc fabulam ex Babrii iambis retulit, *Chil. Hist.* XIII. cap. 490. maiorem in Leonis responso leporem inducit, dum ait irridenti vulpi dixisse:

Οὐ μῦν πτωκαω, τὴν δ' ὁρμὴν ἐκτρέπω.

Non murem timeo, sed motum exhorreo.

Μῦθος σγζ'. Λέων ϗ Δελφίς.

Λέων ἔν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος, ὡς ἐθεάσατο δελφῖνα παρακύψαντα, τοῦτον ἐπὶ συμμαχίαν παρεκάλεσε, λέγων ὅτι μάλιστα φίλους ϗ βοηθοὺς γενέσθαι·[1] ὁ μὲν γὰρ τῶν θαλασσίων ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν χερσαίων βασιλεύει. Τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύσαντος, ὁ λέων οὐ μετὰ πολὺν χρόνον μάχην ἔχων πρὸς ταῦρον ἄγριον, ἐπεκαλεῖτο τὸν δελφῖνα ἐπὶ βοήθειαν. Ὡς δὲ ἐκεῖνος, καίπερ βουλόμενος, ἐκβῆναι ἐκ τῆς θαλάσσης οὐκ ἠδύνατο, ᾐτιᾶτο αὐτὸν ὡς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν· ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ τὴν φύσιν, ἥτις με θαλάσσιον ποιήσασα, [2] οὐκ ἐᾷ ἐκβῆναι.

Δεῖ ἡμᾶς φιλίαν σπενδομένους τοιούτους ἐπιλέγεσθαι συμμάχους, οἵτινες ἐν κινδύνοις παρεῖναι ἡμῖν δύνανται.

Μῦθος σγη'. Λέων ϗ Κάπρος.

Θέρους ἐν ὥρᾳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς μικρὰν πηγὴν λέων ϗ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἠ-

1. ὁ μὲν γὰρ τῶν θαλασσίων. Haud absurde conficta est haec fabula; in plurimis enim Leo et Delphinus conveniunt, ut testis est Aelianus Lib. XV. cap. 17. περὶ ζώων, aiens: φυσικὴ δ' ἄρα ἦν κοινωνία, καὶ συγγένεια λέοντι καὶ δελφῖνι, ἀπορρήτως. κ. τ. λ.

Fab. CCXCVII. 226. Leo et Delphinus.

Leo iuxta littus quoddam oberrans, quum Delphinum summis elatum undis vidisset, eum ad societatem secum ineundam hortatus est, se maxime amicos strenuosque auxiliatores invicem fore aiens, quod ille quidem aquatilibus, ipse terrestribus animantibus imperaret. Delphinus libenter annuit, et societatem iungit. Quum vero haud multo post tempore pugnam contra silvestrem taurum Leo esset initurus, Delphinum in auxilium vocavit. Sed ille, quamvis maxime vellet et niteretur, quum e mari exsilire non posset, Leo ut proditorem acriter obiurgavit. At Delphinus respondens, Ne me, ait, incuses, sed naturam, quae me marinum quum crearit, in terram egredi non sinit.

Oportet nos etiam dum amicitiam inimus, tales socios deligere, qui nobis in periculis adesse possint.

Fab. CCXCVIII. 227. Leo et Aper.

Aestatis tempore, dum ardor animalia siti vexat, ad angustum fontem Leo et Aper pota-

2 οὐκ ἐξῆν ἐκβῆναι. Hinc de quovis supra vires aliquid tentante, illud Graeci obiicere solebant: Δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία, idest *Vis Delphini in terra*, de quo vide Iunium inter *Adagia*, *Centur.* I. 10.

ἐζον δέ τις πρῶτος αὐτῶν πίῃ. Ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγέρθησαν. Ἄφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γῦπας ἐκδεχομένους, ὃς αὐτῶν πέσῃ, τοῦτον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο, λύσαντες τὴν ἔχθραν, εἶπον· κρεῖσσόν ἐστι ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρῶμα γυψὶ καὶ κόραξιν.

Ὅτι τὰς πονηρὰς ἔριδας καὶ τὰς φιλονεικίας καλόν ἐστι διαλύειν, ἐπειδὴ πᾶσιν ἐπὶ κίνδυνον τέλος ἄγουσιν.

Μῦθος σηθ'. Λέων καὶ Ὄναγρος.

Θήρας ἐθήρευον λέων καὶ ὄναγρος· ὁ μὲν λέων, διὰ τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ ὄναγρος διὰ τῆς ποσὶ ταχύτητος. Ἐπεὶ δὲ ζῶά τινα ἐθήρευσαν, ὁ λέων μερίζει καὶ τίθησι τὰς μοίρας· τὴν μὲν μίαν, εἶπεν, λήψομαι ὡς πρῶτος, βασιλεὺς γάρ εἰμι. τὴν δὲ δευτέραν ὡς ἐξ ἴσου κοινωνῶν, ἡ δὲ τρίτη μοῖρα, αὕτη κακὸν μέγα σοι ποιήσει,[1] εἰ μὴ ἐθέλῃς φυγεῖν.

Ὅτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνάπτειν, μηδὲ κοινωνεῖν.

1. εἰ μὴ ἐθέλῃς φυγεῖν. De veritate huius lectionis aliquantisper dubito. Legendumne potius εἰ ἐθέλῃς φυγεῖν? Hoc melius conveniret cum illis Phaedri verbis, qui Aesopicum hunc Apologum Lib. I. *Fab.* V. retulit,

Malo afficietur, si quis quartam tetigerit.

turi concurrerant, et uter eorum prior biberet decertare coeperunt. Hinc ad mutuam caedem insurrexere: mox vero ut paullulum respirarent, pugna relicta, nonnullos vultures conspexere, qui longe exspectabant, ut victus eorum quis caderet, et devorarent. Id animadvertentes inimicitias solvere, melius sibi esse aientes, amicitiam servare, quam vulturibus et corvis escam fieri.

Optimum est, contentiones litesque iniquas componere, quandoquidem omnibus demum exitio sunt.

Fab. CCXCIX. 229. Leo et Asinus silvester.

Feras venabantur Leo et Onager, ille viribus, hic pedum velocitate fretus. Praeda autem satis multa parta, Leo illam dividit, et in tres partes distribuit. Quo facto, Hanc equidem, ait, capiam, quod te maior, utpote ferarum Rex, sum; alteram vero, quod iusta ex divisione mea est; ast tertia, ni relicta aufugeris, magnum tibi malum pariet.

Decet quemquam se in omnibus ita gerere, ut suae vires ferunt, nec potentiorum societate aut consuetudine unquam uti.

Exstat vero etiam apud Gabriam, et Camerarium 173. Avieno quoque tribuit auctor Glossarum in Institut. §. *nam et ita coiri. de societ.* Non tamen in iis quae nunc Avieni supersunt, haec fabula legitur.

Μῦθος τ'. Λύκος καὶ Ἵππος.

Λύκος κατά τινα ἄρουραν ὁδεύων, εὗρε κριθάς. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρήσασθαι, καταλιπὼν ἀπῄει. Ἵππῳ δὲ συντυχὼν, τοῦτον ἐπὶ τὴν ἄρουραν ἐκεῖ αὐτὸν ἐκάλει, λέγων, ὡς εὑρὼν κριθὰς, αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, [1] ἐπειδὴ καὶ ἡδέως αὐτοῦ τὸν ψόφον τῶν ὀδόντων ἀκούει. Καὶ ἵππος ὑποτυχὼν ἔφη· ἀλλ' ὦ οὗτος, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρῆσθαι ἠδύναντο, οὐκ ἂν ποτε τὰ ὦτα τῆς γαστρὸς προέκρινας.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ κἂν χρηστότητα ἐπαγγέλλονται, οὐ πιστεύονται.

Μῦθος τα'. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν. Ἐδυσώπει δὲ, ὡς χρεὼν αὐτὴν οὖσαν μὴ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· εἰ τρεῖς λόγους ἀληθεῖς εἴπῃς μοι, ἀπολυθήσῃ. Ἡ δὲ εἶπεν· εἴθε μή σοι συνήντησα, καὶ μηδαμῶς τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ζήσῃς, καὶ μήπως πάλιν συναντήσῃς μοι.

Ὅτι ἐν περιστάσει τις ἐμπεσὼν, καὶ τὰς κεκρυμμένας τῆς ψυχῆς βουλὰς ἐξάγει.

1. ἐπειδὴ καί. In editione qua usi sumus, corrupte admodum haec a Neveleto vulgata sunt. Legitur enim

Fab. CCC. 235. Lupus et Equus.

Lupus quum per arvum quoddam erraret, forte hordei copiam reperit; sed quum eo uti in cibum minime posset, relicto discessit. Equo autem mox obviam factus, eum ad arvum illud ut veniret hortabatur, aiens, ut repertum hordeum non comederit, sed ipsi reservaverit, quod dentium equi strepitum audire, summae sibi esset voluptati. Cui Equus subiiciens, Heus tu, ait, si lupi hordeo vesci possent, haud profecto aures ventri praeposuisses.

Indicat haec fabula, quod iis, qui natura mali sunt, etsi honestatem aliquando praeseferant, nunquam tamen creditur.

Fab. CCCI. 236. Lupus et Vulpes.

In Lupum incidens Vulpes, rogabat ne se iam vetulam devoraret. Cui Lupus, Te omnino dimittam, ait, si tria mihi vera dixeris. Tum illa, Vtinam, inquit, tibi non occurrissem; utinam ex hac hora haud amplius vivas; utinam mihi obvius haud iterùm fias.

Qui in angustias incidit, occulta mentis egerit consilia.

ἐπεὶ καὶ δέως αὐτῷ etc. quae quidem nullum sensum efficiunt.

Μῦθος τβ'. Λύκοι καὶ Κύνες.

Οἱ λύκοι τοῖς κυσὶν εἶπον· διὰ τί ὅμοιοι ὄντες ἡμῖν ἐν πᾶσιν, οὐχ ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; οὐδὲν γάρ ὑμῶν διαλλάττομεν, πλὴν τῇ γνώμῃ, καὶ ἡμεῖς μὲν ἐλευθερίᾳ συζῶμεν, ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνθρώποις [1] ὑποκύπτοντες καὶ δουλεύοντες, πληγὰς παρ' αὐτῶν ὑπομένετε, [2] καὶ κλοιὰ περιτίθεσθε, καὶ φυλάττετε καὶ τὰ πρόβατα· ὅτε δὲ ἐσθίουσι, μόνα τὰ ὀστᾶ ὑμῖν ἐπιρρίπτουσι. Ἀλλ' ἐὰν πείσησθε, πάντα τὰ ποίμνια ἔκδοτε ἡμῖν, πάντα κοινὰ εἰς κόρον ἐσθίοντες. Ὑπήκουσαν οὖν πρὸς ταῦτα οἱ κύνες· οἱ δὲ ἔνδον τοῦ σπηλαίου εἰσελθόντες, πρότερον τοὺς κύνας διέφθειραν.

Ὅτι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας προδιδόντες, τοιούτους μισθοὺς λαμβάνουσι.

Μῦθος τγ'. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ποτὲ ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίου, ἐκόμιζεν αὐτὸ εἰς κοίτην. Λέων δὲ αὐτῷ συναντήσας, ἀφεῖλε τὸ πρόβατον. Ὁ δὲ πόρρωθεν σταθεὶς εἶπεν· ἀδίκως ἀφεῖλες τὸ ἐμόν. Ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη· σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλου ἐδόθη;

1. ὑποκύπτοντες. Editum iampridem fuerat ὑποκρύπτοντες, sed ipse Nev. corrigendum esse docuit.

2. καὶ κλοιὰ περιτίθεσθε. Non satis apposite Nev. ver-

Fab. CCCII. 237. Lupi et Canes.

Lupi Canibus olim dixere: Quid, quum omnino nobis similes sitis, eadem quoque nobiscum mente ut fratres non estis? Et sane nihil a vobis, nisi voluntate discrepamus. Nos enim in libertate vivimus, vos hominibus subiecti et servi, verberibus obnoxii, vinculis ad collum pressi, et custodiendis gregibus addicti: quum vero cibum sumunt, vobis ossa tantum obiiciunt. Quapropter si nostra vobis amicitia grata est, greges omnes in nostram potestatem tradite, omniaque communia erunt, atque nobiscum ad satietatem vescemini. His dictis paruere Canes; sed vix in speluncam cum Lupis ingressi, statim ab ipsis dilacerati sunt.

Ita qui patrias produnt suas, talem mercedem consequuntur.

Fab. CCCIII. 238. Lupus et Leo.

Lupus ovem de grege raptam in latibulum suum detulit. Leo autem obviam factus, raptori praedam abstulit. Ad quem Lupus longius abstans, Iniuste, exclamabat, quod meum erat rapuisti. Cui Leo subridens, Tibi ne, ait, iuste id ab amico donatum fuerat?

tit, *et trunco alligamini*. Haec enim verba proprie significant, *vincula collo geritis*.

[1] Τοὺς ἅρπαγας, καὶ πλεονέκτας λῃστὰς, ἐνὶ πταίσματι κειμένους, καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

Μῦθος τδʹ. Λύκοι, Πρόβατα, καὶ Κριός.

[2] Λύκοι πρέσβεις ἔστειλαν τοῖς προβάτοις εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηνεκῆ, εἰ τοὺς κύνας λάβωσι, καὶ διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα, συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι. Ἀλλά τις γέρων κριὸς εἶπεν· πῶς ὑμῖν πιστεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου καὶ τῶν κυνῶν φυλαττόντων με, ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι;

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀσφαλείας τῆς ἑαυτοῦ γυμνωθῆναι, τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι' ὅρκον πεισθέντα.

Μῦθος τεʹ. Λύχνος.

Μεθύων λύχνος ἐν ἐλαίῳ, καὶ φέγγων, ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνοῆς συῤῥευσάσης, εὐθὺς ἐσβέσθη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἅπτων τις, εἶπεν αὐτῷ· φαῖνε λύχνε, καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτε ἐκλείπει.

1. Τούς ἅρπαγας. Erat in Neveleti editione huiusce Epimythii tale initium, ὅτι τοὺς ἅρπαγας, quod quam vitiosum sit nemo non videt. Sic itaque restituendum duximus.

Rapaces et avaros latrones notat fabula, qui in eodem errato quum sint, se se mutuo accusant.

Fab. CCCIV. 242. Lupi, Oves, et Aries.

Lupi olim Ovibus legatos misere, pacem cum illis continuam se habituros pollicentes, si canes interficerent. Stultae Oves id faciendum recepere; sed vetulus quidam Aries, Qui vobis confidam, ait, quave securitate vobiscum verser, quando mihi etiam canum excubiis munito, vix sine periculo pascere datum est?

Non oportere quemquam se suae salutis praesidiis nudare, implacabilium hostium iuramentis confisum.

Fab. CCCV. 243. Lucerna.

Oleo ebria Lucerna, magnaque luce refulgens, se prae sole splendescere gloriabatur. At venti aura mox afflante, statim extincta est. Quapropter quum eam rursus quispiam accenderet, Luce tua contenta Lucerna sis, ait, et tace: astrorum enim splendor numquam deficit.

2. Hoc Apologo usus est Demosthenes, Philippo Macedone Oratores sibi ab Atheniensibus dedi postulante, quod negaret aliter quam his remotis se cum ipsis foedus facturum.

Ὅτι οὐ δεῖ τινα, ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τοῦ βίου τυφοῦσθαι· ὅσα γὰρ ἂν κτήσαιτό τις, [1] ξένα τυγχάνει.

Μῦθος ιϛ'. Μηναγύρται.

[2] Μηναργύρται [3] ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεισαν τὰ σκεύη ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. Καὶ δήποτε ἀποθανόντος αὐτοῦ ἀπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτὸν, ἐκ τοῦ δέρματος [4] τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο. Ἑτέρων δὲ αὐτοῖς μηναγυρτῶν ἀπαντησάντων, καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἔνιοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφεθῶσιν, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

1. ξένα τυγχάνει. Ad sapientissimi huius Epimythii veritatem confirmandam, memoriae occurrit elegantissimum illud Luciani Epigramma, quo mortales docet humanis nihil fidere rebus: nulla enim nostra sunt. En ut se habet:

> Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·
> Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
> Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μέ ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
> Οἴεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ τύχης.

2. Μηναγύρται. *Menagyrtae* dicebantur Phrygiae Cybeles sacris initiati, evirati quidam homines ut plurimum ac flagitiosi, *Curetes*, *Corybantes*, et *Galli* etiam vocati, qui tympana pulsantes singulis mensibus coetus faciebant, stipemque colligebant. Appellabantur

Non debet quisquam dignitatis et huius vitae gloria obcaecari; quaecumque enim quis possidet aliena sunt.

Fab. CCCVI. 245. Galli.

Galli quidam asellum habentes, consueverant ei impositis sarcinis iter facere. Mortuum tandem ex labore asellum deglubentes, ex corio sibi tympana confecere, iisque pro more uti coeperunt. Alii autem Galli quum forte in eos obviam incidissent, et ubi esset asellus rogarent, Eum quidem mortuum esse, dixere, sed tot verberibus caedi, quot vivus nunquam ferre potuisset.

Ita servorum nonnulli licet libertate donati, a servilibus tamen laboribus non liberantur.

etiam μητραγύρται, seu divisim, μητρὸς ἀγύρται, quasi *magnae Deorum matris Cybeles praestigiatores*. De his vide quae enarrat Dionys. Halicar. Lib. II.

3. ὄνον ἔχοντες. Hinc aperte colligitur, sacerdotes Cybeles asino uti consuevisse ad Deae mysteria circumferenda, quemadmodum ad peragenda sacra Cereris Eleusinae, quibus opus erat, asino imposita deportabantur.

4. τύμπανα κατασκεύασαν. Vide Catulli *Galliambum*, cui titulus *Atys*, ex quo multa ad tympana Gallorum spectantia eruere poteris. Solebant enim strepitu tympani obtundere clamorem eorum quos evirabant. Eorum figuram exhibuit Laur. Pignor. *De serv.* quae cum Dempsteri effigie non convenit, ad Rosin. Lib. II. c. 4. Ceterum eamdem fabulam retulere Phaedrus Lib. IV. 1. et

Μῦθος τζ'. Μῦς καὶ Βάτραχος.

Χερσαῖος μῦς κακῇ μοίρᾳ βατράχῳ ἐφιλιώθη. Ὁ δὲ βάτραχος, κακῶς βουλευσάμενος, τὸν πόδα τοῦ μυὸς τῷ ἑαυτοῦ ποδὶ συνέδησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας ἦλθον σῖτον δειπνήσοντες. Ἔπειτα εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης πλησιάσαντες, ὁ μὲν βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν βυθὸν κατήνεγκεν, αὐτὸς βρυχάζων τῷ ὕδατι, ϗ τὸ βρεκεκὲξ, κοὰξ, κοὰξ ἀνακράζων. Ὁ δὲ ἄθλιος μῦς τῷ ὕδατι φυσηθεὶς, ἐτεθνήκει. Ἐπέπλει δὲ τῷ ποδὶ τοῦ βατράχου συνδεδεμένος. Ἴκτινος δὲ τοῦτον ἰδὼν, τοῖς ὄνυξιν ἥρπασε, βάτραχος δὲ δεσμώτης ἐπηκολούθει, δεῖπνον ϗ αὐτῷ ἰκτίνῳ γινόμενος.

Ὅτι κἂν νεκρὸς ᾖ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν· ἡ γὰρ θεία δίκη ὑφορᾷ πάντα, καὶ τὸ ἴσον ἀποδίδωσι καὶ ζυγοστατεῖ.

Μῦθος τή. Ναυαγός.

Ἀνὴρ πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ' ἑτέρων τινῶν ἔπλει. Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπείσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, παρ' ἕκαστα τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλούμενος, μυρία ἐπηγγέλλετο, ἐὰν πε-

Babrius, cuius insigne fragmentum ex Tzetzis *Chil. Histor.* XIII. §. 475. retulit Natalis Comes *Mytholog.* Lib. IX. c. 5.

Fab. CCCVII. 249. Mus et Rana.

Mus terrestris malo suo fato cum Rana amicitiam contraxerat. Sed illa dolum meditans, Muris pedem suo pedi alligavit. Ita iuncti, primo quidem in agrum venere frumentum comesuri: mox ad lacus ripam accessere. Quo quum pervenissent, Rana Murem in profundos gurgites traxit, sub aquas suo more coaxans. Mus autem infelix aqua distentus periit. Mortuus vero quum huc illuc per paludem, Ranae pedi alligatus, innataret, Milvus eum conspiciens unguibus rapuit, cum eoque Ranam etiam eodem vinculo coniunctam sustulit, quae una cum Mure escam milvo suppeditavit.

Omnis, mortuus sit licet, ad vindictam satis pollet: divina siquidem iustitia paria refert, cuncta quasi in trutina perpendens.

Fab. CCCVIII. 250. Naufragus.

Dives quidam Atheniensis olim cum aliis nonnullis navigabat. Tempestate autem ingenti exorta, subversaque navi, reliqui omnes se natatu servarunt; sed Atheniensis subinde Minervam invocans, sexcenta ei promittebat, si ex undis eripe-

1. τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλούμενος. Erat enim tutela Atheniensium Dea, a qua etiam urbem nomen accepisse ferunt.

εισωθῇ. Εἷς δέ τις τῶν συννεναυαγηκότων, παραγινηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· [1] σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.

Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπίπτοντας χρὴ καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν κοπιᾷν, καὶ εἶθ' οὕτως τοῦ Θεοῦ περὶ βοηθείας δέεσθαι.

Μῦθος τθ'. Ναυαγὸς καὶ Θάλασσα.

Ναυαγὸς ἐκβρασθεὶς εἴς τινα αἰγιαλὸν, διὰ τὸν κόπον ἐκοιμᾶτο. Μετὰ μικρὸν δὲ [2] ἐξαναστὰς ἐμέμφετο τῆς θαλάσσης, [3] αὐτὴν ἐναιτιάζων, ὅτι γε δελεάζουσα τοὺς ἀνθρώπους τῇ πρᾳότητι τῆς ὄψεως, καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς προσδέχηται, ὑποαγριωσαμένη διαφθείρει. Ἡ δὲ ὁμοιωθεῖσα γυναικὶ, εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀλλ', ὦ οὗτος, μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους· [4] ἐγὼ μὲν γὰρ ἐκ φύσεως τοιαύτη εἰμὶ, ὁποίαν με νῦν ὁρᾷς· οἱ δὲ, αἰφνίδιόν μοι ἐμπίπτοντες, κυματίζουσι, καὶ ἐξαγριαίνουσι.

1. *σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει*. Dii namque, ut Varronis verbis utar, facientes adiuvant. Huiusmodi autem proverbium citatur quoque a Suida, dum in eamdem sententiam refert etiam huiusmodi senarium:

Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς Θεοὺς κάλει.

Fac interim aliquid ipse, dein Deos voca.

Quo monemur haud divinae opis fiducia industriam in rebus agendis esse remittendam, sed iuxta Homericum illud *Odyss.*

.... ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται.

retur, quum adnatans ex naufragis unus, Cum Minerva, inquit, tu quoque manus move.

Qui in calamitates incidere, necesse est pro se laborare, ac deinde Deum quoque, ut auxilium afferat, invocare.

Fab. CCCIX. 251. Naufragus et Mare.

Naufragus in litus eiectus, nimio labore fessus dormiebat. Deinde vero excitatus, in Mare convicia ingerebat, ipsum accusans, quod aspectus lenitate homines alliciens, simul ac eos excepisset, absorbens protinus perderet. At Mare mulieris formam indutum, ei apparens dixit: Ne me, quaeso, sed ventos accuses. Ego enim tranquillum ac placidum natura sum, quale modo me vides: sed illi in me improviso irruentes, fluctus excitant, et asperum reddunt et immite.

Vide Erasm. *Prov. Chil.* I. *Cent.* VI.

2. *ἐξαναστάς*. Quid, si adverbialiter praeponeretur *ἐνύπνιον*? Ita elegantius et concinne magis se haberent, quae sequuntur, nempe *ἡ δὲ ὁμοιωθεῖσα γυναικί* etc.

3. *αὐτὴν ἐναιτιάζων*. Ita restituendum duxi, quum in edito esset *αὐτὴ δὲ ἐνατίζων*, quae corrupta quam sint quis non videt? Neveletus corrigendum putaverat *αὐτήν γε ἐνατενίζων*.

4. *ἐγὼ μὲν γάρ*. Hinc illud Plutarchi in *Solone*:
'Εξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται, ἢν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

Δεῖ οὖν καὶ ἡμᾶς τῶν ἀδικημάτων οὐδὲν τοὺς δρῶντας αἰτιᾶσθαι, ὅταν ἑτέροις ὑποτεταγμένοι ὦσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐπισατοῦντας.

Μῦθος τί. Ὁδοιπόροι καὶ Κόραξ.

Πορευομένοις τισὶν ἐπί πρᾶξιν τινά, κόραξ ὑπήντησεν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένος. Ἐπιστραφέντων δὲ αὐτῶν, καὶ [1] τινος ὑποστρέψαι παραινοῦντος, τοῦτο σημαίνειν τὸν οἰωνόν, ἕτερος ὑποτυχὼν εἶπεν· καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλλοντα μαντεύεσθαι, ὃς οὐδὲ ἰδίαν πήρωσιν προείδετο, ἵνα φυλάξηται;

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι τὸ ἄβουλον κεκτημένοι, καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

Μῦθος τιά. Ὄνον ἀγοράζων.

Ὄνον τις ἀγοράζειν μέλλων, ἐπὶ δοκιμασίᾳ, καὶ πεῖρα αὐτὸν ἔλαβεν, καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς φάτνης, μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦτο ἔστησεν. Ὁ δέ, καταλιπὼν τοὺς ἄλλους, ἐπὶ τῷ ἀργοτάτῳ καὶ ἀδδηφάγῳ ἔστη, [2] καὶ ὃς οὐδὲν ἐποίει.

1. τινὸς ὑποστρέψαι παραινοῦντος. Inauspicatissimus avium corvus habebatur, sive dextra sive sinistra accineret, aut obvius quolibet modo appareret. Tanta autem erat superstitio, ut plerique inceptum iter abrumperent, domumque redirent. Hinc Plinius Lib. X. c. 12. *Pessima corvorum significatio, cum glutiunt vocem velut strangu-*

Oportet igitur nos etiam haud eos, qui aliis subiecti sunt, accusare, si quid peccaverint, sed eos potius qui iussere.

Fab. CCCX. 254. Viatores et Corvus.

Nonnullis ad opus quoddam agendum profectis, Corvus oculorum altero captus obvius fuit. Conversis proinde illis, et quodam ut reverterentur suadente, quod nimirum id huiusmodi moneret augurium, alter respondit: Qui nobis ille futura praedixerit, qui neque propriam caecitatem praevidit, ut sibi ab illa caveret?

Ita qui in propriis rebus desipiunt, etiamsi consilia dent aliis, inutiles et viles sunt.

Fab. CCCXI. 257. Asini emptor.

Asinum quidam empturus, emit hoc pacto, ut eius experimentum ac periculum faceret. Eum itaque ad praesepe ductum, inter alios suos asellos collocavit. Ille vero ceteris relictis, iuxta asinum quemdam ociosissimum, et voracissimum, qui-

lati. Sin vero a solis ortu accinisset corvus, felix auspicium habebatur. Horat. *Od*. 27. Lib. III.

Oscinem corvum prece suscitabo
Solis ab ortu.

2. *τῷ ὃς οὐδὲν ἐποίει*. Ita in Palatinis Codicibus: sed in Codice Vaticano n. 777. in quo Fab. CLXI. cum hac ipsa

Δήσας οὖν καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ τοῦτον παρέδωκε. Τοῦ δὲ ἐρωτῶντος, εἰ οὕτω ταχεῖαν αὐτοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποιήσατο, ὑποτυχὼν εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας· οἶδα γὰρ ὅτι οὗτος, ὁποῖος ἐξ ἁπάντων τὸν συνήθη ἐπελέξατο.

"Οτι [1] τοιοῦτος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὁποῖος ἑτέροις συναναστρέφεται.

Μῦθος τιβ'. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος ἀκανθώδεις παλιούρους ἤσθιε. Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ ἀλώπηξ εἶπε· πῶς οὕτω τῇ ἁπαλῇ γλώσσῃ τὸ σκληρὸν, καὶ ἀκανθῶδες [2] προσφάγιον ἐσθίεις;

"Οτι οὐ δεῖ φλυάρων ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν· εἰς κίνδυνον γὰρ ἄγουσι τὸν ἀκούοντα.

Μῦθος τιγ'. Οὐρὰ καὶ Μέλη ὄφεως.

Οὐρά ποτε ὄφεως ἠξίου [3] πρώτη προάγειν, καὶ βαδίζειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον· πῶς χωρὶς

convenit, ita scriptum est . . . ἐστι. Καὶ ὡς οὐδὲν ἐποίει, δήσας, ἀπάγων τῷ δεσπότῃ αὐτὸν ἀπέδωκε.

1 τοιοῦτος ἕκαστος. Hinc aureum illud Isocratis monitum in *Paraen. ad Demon.* Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέχρηται τοῖς πρότερον φίλοις. Ἔλπιζε γάρ αὐτὸν καὶ περὶ σὲ γενέσθαι τοιοῦτον, οἷος καὶ περὶ ἐκείνους γέγονε. *Neminem tibi amicum facias, nisi prius perspexeris quomodo se cum prioribus amicis gesserit. Pro certo enim habe ipsum er-*

que nihil umquam agebat, se se proiecit. Id Herus videns, eum statim fune ligatum proprium ad dominum reduxit: cui quaerenti, an tam cito eius experimentum fecisset, Ego mehercle, respondens ait, probatione opus non habeo: scio enim eum talem esse, qualis is est, quem sibi socium delegit.

Talis quisque praesumitur esse, quales ii sunt quibuscum versatur.

Fab. CCCXII. 260. Asinus et Vulpes.

Asinus spinosum edebat paliurum. Eum intuita Vulpes, Qui sic, dixit, lingua tam mollicula duram hanc et spinosam voras escam?

Nugacium hominum accusationes non audiendae; audientem enim in periculum deducunt.

Fab. CCCXIII. 264. Cauda et Membra serpentis.

Serpentis olim Cauda corpus ducere, et praecedere rogavit. Cetera vero Membra, Quomodo, di-

ga te talem futurum, qualis erga illos fuerit. Cui convenit Euripideum illud:

Τοιοῦτός ἐστιν ἕκαςος, οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

2. προσφάγιον ἐσθίεις. Manca est haec fabula, si quid video. *Nev.*

3. πρώτη προάγειν. Heic profecto verborum ordo inversus a librario fuit, atque legendum ἠξίου προάγειν, καὶ πρώτη βαδίζειν.

ὀμμάτων καὶ ῥινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα; Ταύτην δὲ οὐκ ἔπειθον, ἕως τὸ φρονοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρὰ δὲ ἦρχε καὶ ἦγε, σύρουσα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς βάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἔπληγεν. Σαίνουσα δὲ ἱκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα· σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, δέσποινα· τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειράθην.

[1] Ὅτι ἄνδρας δολίους καὶ κακοὺς, καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπανισαμένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

Μῦθος τιδ'. Ὄφις, Γαλῆ, καὶ Μύες.

Ὄφις καὶ γαλῆ [2] ἔν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο. Οἱ δὲ ἐκεῖσε μύες ἀεὶ καταναλισκόμενοι ὑπὸ ἀμφοτέρων, ὡς ἐθεάσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἐξῆλθον βαδίζοντες. Ἰδόντες δὲ τοὺς μύας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν στάσεσιν αὐτοὺς παρεισβάλλοντες, λανθάνουσιν αὐτοὶ [1] ἑκατέρων παρανάλωμα γινόμενοι.

1. ὅτι ἄνδρας δολίους. Ociosum plane, atque redundans est ὅτι. Expungendum propterea, vel legendum Τούς.

2. ἔν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο. A bufonibus et serpentibus feles privatis odiis dissident; nam ipsis conspectis,

xere, sine oculis et naso nos ducere poteris, quorum auxilio cetera etiam animalia ducuntur? Sed eam nequaquam persuasere, donec suo tandem damno sapere coacta fuit. Cauda itaque ceteris Membris imperare, eaque ducere coepit, integrum corpus caeca trahens; sed tandem in saxosum barathrum devoluta, tergum totumque corpus laceravit. Tum vero caput adulari, ipsumque supplex rogare, aiens, Serva nos, si velis, o domine; malam enim contentionem experta sum.

Dolosos ac pravos homines, suosque contra dominos insurgentes indicat fabula.

Fab. CCCXIV. 265. Serpens, Felis, et Mures.

Serpens et Felis in quadam domo pugnabant. Inquilini itaque Mures, qui ab utrisque continuo devorabantur, ubi decertantes eos videre, cavis illico exiere suis. Ipsi vero simul ac Mures videre, iris sepositis, praeliisque dimissis, omnes in illos conversi sunt.

Ita qui se populi ductorum dissidiis immiscent, ab utraque tandem parte maximis damnis afficiuntur.

ut Volaterranus ait, statim ad praelium se accingunt. Aldrov. *De Quadrup.*

3. *ἑκατέρων παρανάλωμα*. Haud satis perspicue ista Neveletus transtulit. Quid ni vertendum potius, *inscii*

Μῦθος τιε΄. Πλέοντες.

Ἐμβάντες τινὲς εἰς σκάφος ἔπλεον. Γενομένων δὲ αὐτῶν πελαγίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαίσιον γενέσθαι, καὶ τὴν ναῦν μικροῦ καταδύεσθαι. Τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος περιρρηξάμενος, τοὺς πατρῴους θεοὺς ἐπεκαλεῖτο μετὰ οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, ἐὰν περισωθῶσι. Παυσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος, καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέντες, ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκίρτων, ἅτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκήτου διαπεφευγότες κινδύνου. Καὶ στερρὸς ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων, ἔφη πρὸς αὐτούς· ἀλλ' ὦ φίλοι, οὕτως καὶ ἡμᾶς γεγηθῆναι δεῖ, ὡς πάλιν, ἐὰν τύχοι, χειμῶνος ἐσομένου.

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς εὐτυχίαις, ὁ μῦθος διδάσκει, τῆς [1] τύχης τὸ δυσμετάβλητον ἐννοουμένους.

Μῦθος τις΄. Πλούσιος καὶ Βυρσεύς.

[1] Πλούσιος βυρσεῖ παραπλησιάζων τις, καὶ μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ

se tum ab his, tum ab illis afflictandos vel *vexandos praebent?*

1. τύχης τὸ δυσμετάβλητον. Elegantissimum exstat in eamdem sententiam *Paulli Silentiarii* Epigramma *Anthol.* Lib. I. c. 8. cuius initium:

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κουφίζεο ῥοίζῳ,

Fab. CCCXV. 272. Navigantes.

Quidam olim nave conscensa maritimum iter habebant. Quum vero iam in altum processissent, tempestate vehementi repente exorta, navis iam iam demergebatur. Quapropter e Navigantibus unus animo deiectus, magno cum gemitu et eiulatu Deos patrios invocabat, ingentia munera pollicitus, si servarentur. Sedata itaque tempestate quum mare quievisset, ad epulas conversi summa laetitia gestiebant exultabantque, utpote qui praeter exspectationem periculum evasissent. Durus vero gubernator quum esset, O amici, inquit, sic nos laetari oportet, quasi rursus, si sors ferat, sit tempestas oritura.

Docet fabula non multum felicitate extolli oportere, fortunae incostantiam cogitantes.

Fab. CCCXVI. 273. Dives et Coriarius.

Dives prope Coriarium habitans, neque foetorem ferre valens, ut discederet instabat. Is ve-

Μήτι σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην.

2. Πλούσιος βυρσεῖ. Corruptissima haec erant in Palatinis membranis, in quibus legebatur ita: πλούσιον βυρσεῖ παραπλησιάζοντα. Neveletus vero haec ita emendanda commonuit.

ἵνα μεταβῇ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο, λέγων μετ᾽ ὀλίγον χρόνον μεταβήσεσθαι. Τοῦ δὲ συνεχῶς γινομένου, συνέβη, χρόνου διελθόντος, ἐν συνηθείᾳ γενομένου τῆς δυσωδίας μηκέτι ἐνοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια τῶν πραγμάτων τὰ δυστυχῆ καταπραΰνει.

Μῦθος τιζ′. Ποιμὴν καὶ Κύων.

[1] Μάνδρας εἴσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ἤμελλε συγκλεῖσαι, εἰ μὴ κύων ἰδὼν τοῦτον εἶπε πρὸς τὸν ποιμένα· πῶς τὰ πρόβατα σῶσαι θέλων, τόνδε λύκον συνεισάγεις τῇ ποίμνῃ;

Μῦθος τιη′. Ποιμὴν καὶ Κύων.

Ποιμὴν ἔχων κύνα παμμεγέθη, τούτῳ εἰώθει τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλειν. Καὶ δή ποτε εἰσελθούσης τῆς ποίμνης, ὁ ποιμὴν θεασάμενος τὸν κύνα [2] προσιόντα τοῖς προβάτοις, καὶ σαίνοντα αὐτὰ, εἶπεν· ἀλλ᾽ ὦ οὗτος, ὃ θέλεις σὺ τούτοις, ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.

1. Deest huic fabulae Epimythion, quemadmodum et subsequenti CCCXIX. Quae quidem levis iactura.

2. προσιόντα τοῖς προβάτοις. Recte Theocritus monuit *Idyl.* X. v. 11.

χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.

Intestina canem semel adgustasse periclum est.

Quod deinde proverbii instar dictum fuit etiam a Lu-

ro id in longum differebat, brevi se discessurum promittens. Sed quum continuo maneret, tandem contigit, ut alter sensim assuesceret, nec amplius malo odore molestaretur.

Indicat fabula, consuetudine res difficiles leniri.

Fab. CCCXVII. 274. Pastor et Canis.

Pastor in caulam oves ducens, lupum cum iis erat inclusurus. Sed Canis ipsum intuitus, Quomodo, inquit, gregem servare si cupis, lupum intromittis?

Fab. CCCXVIII. 275. Pastor et Canis.

Pastor praegrandem Canem nactus, solebat ei abortivos foetus, ovesque morbo demortuas obiicere. Ingresso autem aliquando grege in stabula, Pastor Canem intuitus prope oves stantem, easque adulantem, Heus tu, inquit, quae iis evenire cupis, tuum in caput recidant.

ciano ad hunc modum: Οὐδὲ κύων παύσαιτ' ἄν, ἅπαξ σκυτοτρωγεῖν μαθών. Quibus convenit et Horatius dum ait *Sat.* V. Lib. II.

quae si semel uno
De sene gustarit, tecum partita lucellum,
Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto.

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, πονηρὰ δὲ κατὰ νοῦν βουλόμενον.

Μῦθος τιθ'. Ποιμὴν ϗ Λυκιδεῖς.

Ποιμὴν εὑρὼν λυκιδεῖς, τούτους μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας[1] ἀνέτρεφεν, οἰόμενος, ὅτι τελειωθέντες, οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρόβατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ ϗ ἕτερα ἁρπάζοντες αὐτῷ οἴσουσιν. Οἱ δὲ, ὡς τάχιστα ηὐξήθησαν, ἀδείας τυχόντες,[2] πρώτην αὐτοῦ τὴν ποίμνην διαφθείρειν ἤρξαντο. Ὁ δὲ, ἀναστενάξας εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας ἔσωζον, οὓς ἔδει καὶ ηὐξημένους ἀναιρεῖν;

Μῦθος τκ'. Προμηθεὺς ϗ Ἄνθρωποι.

Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους ἔπλασε καὶ θηρία. Ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος πολλῷ πλείονα τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτῶν τῶν θηρίων τινὰ διαφθείραντα, ἀνθρώπους μετατυπῶσαι. Τοῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος,[1] συν-

1. ἀνέτρεφεν. Eiusdem argumenti est Epigramma illud *Anth.* Lib. I. c. 30. quod facile ex hoc Apologo processit, in quo a Poeta Ovis ita loquens inducitur.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
'Αλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται·
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

In hominem verbis quidem amicum, scelesta autem animo volventem ficta est fabula.

Fab. CCCXIX. 276. Pastor et Catuli lupi.

Pastor repertos lupi Catulos cura magna educavit, arbitratus, quum adolevissent, non solum oves custodituros suas, sed insuper alias rapientes sibi delaturos. At illi citissime adulti, occasionem nacti, primum ipsius gregem devoravere. Quapropter ingemens Pastor ait, Merito equidem plector: quid enim eos iuvenculos adhuc servavi, quos vel adultos necare oportebat?

Fab. CCCXX. 278. Prometheus et Homines.

Prometheus Iovis imperio parens, homines et bruta finxit. Iuppiter vero quum bruta multo plura illis esse videret, ei praecepit, ut bruta nonnulla destruens, inde alios homines efformaret. Hinc dum ille mandatum exsequitur, accidit, ut

2. *πρώτην αὐτῷ τὴν ποίμνην*. Mallem *πρῶτον*.

3. *συνέβη τοὺς ἐκ τῶν*. Ita a Neveleto emendatum. In antiquis enim membranis vitiose admodum scriptum exstat *συνέβη ἐκ τοὺς πλασθέντας*. Simonides quoque varios mulierum mores ut notaret, eas a Iove ex diversis ferarum creatas fingit, fraudulentam e Vulpe, ingeniosam ex Ape, et sic de ceteris.

ἔβη τοὺς ἐκ τούτων [1] πλαθέντας, τὴν μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ [2] ψυχὰς θηριώδεις.

Ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει πρὸς ἄνδρας θηριώδεις, καὶ ὀργίλους.

Μῦθος τκα΄. Ῥόδον καὶ Ἀμάραντον.

Ῥόδῳ παραφυὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτό· οἷον ἄνθος εὐπρεπὲς εἶ, καὶ [3] ποθητὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις· μακαρίζω σε τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας. Τὸ δὲ εἶπεν· ἐγὼ μὲν, ὦ ἀμάραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ, καὶ κἂν μηδεὶς κόψῃ με, τήκομαι· σὺ δὲ ἀνθεῖς ἀεὶ, καὶ ζῇς οὕτω νέον.

Ὅτι κρεῖσσον ὀλιγαρκούμενόν τινα διαμένειν, ἢ πρὸς ὀλίγον τρυφήσαντα μεταβολῆς δυστυχοῦς τυχεῖν, ἢ καὶ ἀποθανεῖν.

Μῦθος τκβ΄. Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ.

Τέττιξ ἐπί τινος ὑψηλοῦ δένδρου ᾖδεν. Ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιοῦτον ἐπενόησεν. Ἄντικρυς στᾶσα, ἐθαύμασεν αὐτοῦ τὴν

1. πλαθέντας. Prometheus Iapeti filius, fertur homines primum e luto finxisse, et universi hominum generis artifex fuisse, ut ait Ovid. Lib. I. *Metam.*

2. ψυχὰς θηριώδεις. Prometheum, quum hominem fingeret, ferunt portiones captas e singulis animalibus suo operi admiscuisse. Inde diversi hominum mores nati. Vide Fulgent. *Mytholog.* Lib. III. cap. *De Peleo.* Hora-

nonnulli forma quidem essent humana, mente vero et anima prorsus ferina.

Homines efferatis moribus et iracundos carpit fabula.

Fab. CCCXXI. 279. Rosa et Amarantus.

Prope Rosam natus Amarantus, O quam formosus flos es, ait, et amabilis Diis hominibusque! Te ergo tum ob formam, tum ob odorem perbeatum esse arbitror. Cui illa, Ego vero, o Amarante, ad breve tempus vivo, et quamvis me nemo decerpat, tabesco nihilominus: tu vero flores continuo, et usque recens, ut nunc, semper vivis.

Melius est paucis contentum manere, quam brevi tempore deliciis affluentem mutationem pati infelicem, vel etiam mori.

Fab. CCCXXII. 282. Cicada et Vulpes.

Cicada procera quadam in arbore canebat. Vulpes eam devorare cupiens, ut capere posset huiusmodi dolum commenta est. Stans ex adverso, at-

tius quoque idem ait Lib. 1. *Ode 16.*

Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam undique
Desectam, et insani leonis
Vim stomacho apposuisse nostro.

3. ποθητὸν καὶ θεοῖς. Perbelle de Rosa Anacreon cecinit,
Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος κ. τ. λ.

εὐφωνίαν, καὶ παρεκάλει καταβῆναι, λέγουσα, ὅτι ἐπιθυμεῖ θεάσασθαι πηλίκον ζῶον τηλικαῦτα φθέγγεται. Κἀκεῖνος ὑπονοήσας αὐτῆς¹ ὡς ἐπὶ τὸν τέττιγα ἔφη· ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ αὕτη, εἰ ὑπέλαβές με καταβήσεσθαι· ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνε ἀλώπεκας φυλάττομαι, ἀφ' ὗ² ἐν ἀφοδεύματι ἀλώπεκος πτερὰ τέττιγος ἐθεασάμην.

Ὅτι τὲς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἱ συμφοραὶ σωφρονίζεσι.

Μῦθος τκγ'. Τοξότης ϗ Λέων.

Ἀνῆλθέ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι. Πάντα δὲ τὰ ζῶα τῦτον θεασάμενα ἔφυγε. Λέων δὲ μόνος προσεκάλει αὐτὸν εἰς μάχην. Ὁ δὲ βέλος πέμψας, καὶ τὸν λέοντα βαλὼν ἔφη· δέξαι, καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον, οἷός ἐςι, καὶ τότε ἐγὼ ἐπέρχομαί σοι. Ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὥρμησε φεύγειν. Ἀλώπεκος δὲ τῦτῳ θαῤῥεῖν, ϗ μὴ φεύγειν λεγέσης, ὁ λέων ἔφη· ὦ αὕτη, ἐδαμῶς με πλανήσεις· ὅπε γὰρ τοιῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, ἐὰν αὐτὸς ἐπέλθῃ, ἐκ ἂν ὑποίσω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδαμῶς πλησιάζειν τὲς πόῤῥωθεν χαλεπὰ πράττοντας.

1. ὡς ἐπὶ τὸν τέττιγα. Mancus locus, neque occurrit unde expleatur. *Nev.*

2. ἐν ἀφοδεύματι Neveletus hanc vocem reiicit, atque

que eius vocis suavitatem simulans admirari, eam ut descenderet hortabatur, aiens optare se, quantum sit animal illud, quod tam sonoram vocem emitteret, propius videre. Illa dolum suspicata, Heus tu, falleris, ait, si me descensuram putas: ex quo enim vulpino in stercore cicadae alas esse vidi, a vulpibus caveo.

Prudentes homines aliorum calamitates cautos faciunt.

Fab. CCCXXIII. 283. Iaculator et Leo.

Quidam iaculandi peritus in montem venatum profectus est. Animalia ubi eum conspexerunt, quaelibet sibi fuga consuluere. Leo solus eum in pugnam provocavit. Tunc Venator iaculum emittens, et Leonem feriens, Nuncium meum hunc accipe, inquit, et qualis sit vide: haud mora ipse quoque ad te veniam. Vulneratus Leo in fugam protinus se coniecit: quem quum vulpes, ut animum sumeret, et resisteret, hortaretur, Nequaquam, ait, me decipies, amica; si enim tam acerbum nuncium habet, quum ipse venerit, haud sane potero substinere.

Fabula ostendit, eos qui eminus nocere possunt, numquam cominus ad pugnam venire.

emendandum proposuit ἐν φωλεῷ τινι, quemadmodum etiam vertit.

Μῦθος τκδʹ. Ὕαινα καὶ Ἀλώπηξ.

[1] Τὰς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης αὐτῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενας, ποτὲ δὲ θηλείας γενέσθαι. Καὶ δὴ ὕαινα θεασαμένη ἀλώπεκα ἐμέμφετο αὐτὴν, ὅτι φίλην θέλουσαν αὐτῇ γενέσθαι, οὐ προσίεται. Κἀκείνη ὑποτυχοῦσα εἶπεν· ἀλλ' ἐμὲ μὴ μέμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι' ἣν ἀγνοῶ, πότερον ὡς φίλῃ ἢ ὡς φίλῳ σοι χρήσομαι.

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον.

Μῦθος τκέ. Ὕαιναι.

Τὰς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄῤῥενας γενέσθαι ποτὲ δὲ θηλείας· καὶ δή ποτε ἄρσην ὕαινα θηλείᾳ παρὰ φύσιν διετέθη. Ἡ δὲ ἀποτυχοῦσα ἔφη· ἀλλ', ὦ οὗτος, μὴ ταῦτα πράττε, ὡς ἐγγὺς τὰ αὐτὰ πεισόμενος.

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοὺς, καὶ πάλιν, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος, τούτους ὑπ' ἐκείνων λογοθετουμένους.

1. Τὰς ὑαίνας φασί. Ovid. *Metam.* Lib. XV.
Et quae modo femina tergo
Passa marem, nunc esse marem miramur hyaenam.
Plinius Lib. VIII. cap. 30. *Hyaenis utramque esse natu-*

Fab. CCCXXIV. 286. Hyaena et Vulpes.

Ferunt Hyaenas quotannis naturam mutare, et modo mares, modo feminas esse. Aliquando itaque Hyaena Vulpem conspicata, eam graviter obiurgabat, quod numquam secum congredi vellet, quae illius amore fiui valde cupiebat. At Vulpes, Ne me, ait, sed tuam potius obiurga naturam, cuius caussa, utrum te pro amica vel pro amico habere debeam, prorsus ignoro.

In hominem versipellem et ambiguum ficta est fabula.

Fab. CCCXXV. 287. Hyaenae.

Hyaenas singulis annis naturam mutare ferunt, et qui modo mas fuit, deinde in feminam converti. Quum olim itaque Hyaena masculus, contra naturae leges cum femina coire vellet, Heus tu, illa ait, ne quid tale facias; haec eadem enim mox ipse patieris.

Ad magistratus haec fabula respicit, qui rerum gestarum rationem a subiectis poscunt; mox casu fit, ut his ab illis ratio reddatur.

ram, et alternis annis mares, alternis feminas parere sine mare vulgus credit. Aristoteles negat. Locus est Aristotelis Lib. V. *de Animal. Hist.* cap. 32. cui Aelianus contra est Lib. I. c. 25. *Nev.*

Μῦθος τκϛʹ. Ἱππεὺς φαλακρός.

Φαλακρός τις ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθεὶς κεφαλῇ ἵππευεν.[1] Ἄνεμος δὲ φυσήσας, ἀφείλατο ταύτας. Γέλως πλατὺς δὲ τοὺς παρεστῶτας εἶχε. Κἀκεῖνος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας· τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με, αἳ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγεννήθησαν, κατέλιπεν;

Ὅτι μηδεὶς λυπείσθω συμφοραῖς ἐπελθούσαις αὐτῷ. Ὃ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχεν ἐκ φύσεως, τοῦτο οὐδὲ παραμένει·[2] γυμνοὶ γὰρ ἤλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ οὖν ἀπελευσόμεθα.

Μῦθος τκζʹ. Χελιδὼν καὶ Ὄρνιθες.

Χελιδὼν ἐκκλησίαν τῶν ὀρνέων συναθροίσασα, παρῄνει, φάσκουσα κράτιστον εἶναι, τὸ μὴ προσκόπτειν ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλίαν συνθεμένους, οἰκείως διακεῖσθαι πρὸς αὐτούς. Τῶν δὲ ὀρνέων τις τὰ ἐναντία[3] τῇ χελιδόνι ἔλεγεν· ἀλλὰ τὸ σπέρμα τοῦ λίνου μᾶλλον κατεσθίοντες ἀναλίσκωμεν, καὶ ἀφανῆ ποιῶμεν, ἵνα μηκέτι ἔχωσι πλέκειν δίκτυα καθ' ἡμῶν. Ἡ μὲν οὖν χελιδὼν ἀείστην

1. Ἄνεμος δὲ φυσήσας. Eamdem fabulam versibus expressit elegantissimis Avienus, *Apologo* X.

2. γυμνοὶ γὰρ ἤλθομεν. Monachus fortasse quidam codicis olim possessor haec Epimythio adiunxit, memor nimirum Iobi verborum, qui ait Cap. I. vers. 21.

Fab. CCCXXVI. 288. Eques calvus.

Calvus quidam adscititiam comam gerens equitabat. Sed quum ventus forte flare coepisset, eam longe asportavit. Quo viso, adstantes maximos cachinnos tollere coeperunt. Sed ille subsistens, Quid mirum est, ait, si me non mei crines fugiunt, quum et ipsum, cum quo prius fuere, deseruerint?

Nemo supervenientibus calamitatibus dolere debet: quicquid enim a natura, dum nascimur, non habemus, labile est atque caducum; nos enim nudi in mundum venimus, et nudi abibimus.

Fab. CCCXXVII. 290. Hirundo et Aves.

Hirundo Avium convocata concione, monuit optimum esse, ut homines non offenderent, sed pacta amicitia benevole erga eos se se gererent. Hirundini alia contradixit avicula, aiens, Quin potius lini semen disperdamus, atque absumamus, ne in posterum sit, unde retia in nos nectere possint. Hirundo itaque, quae melius quam Aves ceterae sensit, sine periculo mansit, in urbibus

Nudus egressus sum de utero matris meae, et nudus revertar illuc.

3. τῇ χελιδόνι ἔλεγεν. Haec ita Neveletus emendavit. Erat enim in veteribus membranis ἐναντία τὴν χελιδόνα λέγειν.

γνώμην ἔχουσα, ἀκίνδυνος ἐγένετο, ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα, ἐν ταῖς οἰκίαις τίκτουσα παρὰ ἀνθρώποις, καὶ οὐδὲν ὑπ᾽ αὐτῶν πάσχει κακόν. Τὰ δὲ λοιπὰ ὄρνεα, ὡς μᾶλλον ὑπομείναντα κατεσθίειν τὸ σπέρμα, ὡς πάντως ὄντος τοῦ λίνου κακῶν αἰτίου, συμβαίνει λιπαρὰ γενέσθαι, καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα, δαπανᾶσθαι, οὕτως τε ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομείναντα, μετενόησεν μὴ μετὰ ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ᾽ ἐν ἀέρι πέτασθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι τῷ τῆς ἀγχινοίας βουλεύματι ἐχρήσαντο, ἀκίνδυνοι διεφυλάχθησαν.

Μῦθος τκή. Χρεωφειλέτης.

Ἀθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης, ἀπαιτούμενος παρὰ τοῦ δανειστοῦ τὸ χρέος, τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει ἀναβολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, προσαγαγὼν ἣν μόνον εἶχεν ὗν, [1] ἤγουν χοῖρον, παρόντος αὐτοῦ ἐπώλει. Ὠνητοῦ δὲ προσελθόντος, καὶ διερωτῶντος, [2] εἰ τοκὰς ἡ ὗς, ἐκεῖνος ἔφη· μὴ μόνον αὐτὴν τίκτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· [3] τοῖς μὲν γὰρ

1. ἤγουν χοῖρον. Manifestum glossema. Expungendae hae voces, quarum alteram in margine repertam textui illevit exscriptor, vitio hominibus suae sortis haud insolente. *Nev.*

2. εἰ τοκὰς ἡ ὗς. Extendenda haec forsitan, et legendum εἰ τοκὰς ᾖ ἡ ὗς. *Nev.* Nihil opus est.

degens, et in aedibus pariens apud homines, nullaque ab iis damno afficitur. At ceterae, quae semina potius comedere decreverunt, quasi linum malorum omnium illis caussa esset, maxime pingues evasere; atque ita contigit, ut expetitae magis ab hominibus in cibum caperentur. Quo in stulto consilio quum persisterent, eas tandem poenituit cum hominibus non mansisse, sed per aerem volare maluisse.

Ita qui in rebus, quae ad vitam spectant, sagaci consilio usi sunt, incolumes ac sine periculo evasere.

Fab. CCCXXVIII. 294. Debitor.

Athenis Debitor quidam quum a creditore exigeretur, primo quidem dilationem sibi concedi postulabat, se tunc solvendo non esse affirmans. Vbi vero eum persuadere non potuit, adductam, quam solam habebat, suem, praesente illo venum proposuit. Quodam autem accedente, et an sus illa pareret interrogante, non solum eam parere ipse respondit, sed et praeter opinionem, Myste-

3. *τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις*. Fabulae istius sensus a festorum illorum dependet notitia; cui lucem praefert Theophr. Χαρακτ. περὶ ἀδολεσχίας, sic aiens: Καὶ ὡς Βοηδρομιῶνος μὲν τὰ μυστήρια, Πυανεψιῶνος δὲ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. Παναθήναια vero non illa μεγάλα quae διὰ πενταετηρίδος fiebant intelligi heic oportet, sed illa μικρὰ quae δι' ἐνιαυ-

[1] μυστηρίοις θήλεα ἀποκύειν, τοῖς δὲ παναθηναίοις ἄρσενα. Τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστὴς εἶπεν· ἀλλὰ μὴ θαύμαζε, αὕτη γάρ σοι [2] καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.

Ὁ λόγος δηλοῖ τοῦτο· οὐκ ὀκνοῦσιν οἱ πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος εἰς τὰ ἀδύνατα καὶ ἀνύπαρκτα ψευδομαρτυρεῖν.

Μῦθος τκθ΄. Χύτραι.

Χύτραν ὀστρακίνην καὶ χαλκῆν, ποταμὸς κατέφερεν. Ἡ δὲ ὀστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· μακρόθεν μου κολύμβα, καὶ μὴ πλησίον, ἐὰν γάρ μοι συμπροσψαύσεις, κατακλῶμαι, κἂν τε ἐγὼ μὴ θέλουσα προσψαῦσαι.

Ὅτι ἐπισφαλής ἐστι βίος πένητι, δυναστοῦ ἄρχοντος πλησίον παροικοῦντος.

τῶν, ut venditori nostro fraus sua constet. *Nev.*

1. μυστηρίοις θήλεα ἀποκύειν. Sues mysteriis mactari solitas docet Aelianus περὶ ζώων Ἱστορ. Lib. X. c. 16. Ἀθηναῖοι δὲ ἐν τοῖς μυστηρίοις καταθύουσι τὰς ὗς, καὶ μάλα δικαίως, λυμαίνονται γὰρ τὰ λήϊα. *Nev.*

2. καὶ Διονυσίοις. De Dionysiacis vero certaminibus ita loquitur Athenaeus *Deipn.* Lib. XI. cap. 226. Ἀθη-

riis feminei, Panathenaeis vero masculi sexus filios eniti solere. Quum ad haec emptor obstupesceret, Ne profecto mireris, creditor subiecit; haec sus enim Dionysiis hoedulos etiam est paritura.

Fabella demonstrat, plerosque, dummodo sibi lucrum faciant, de impossibilibus falsisque rebus falso testari non dubitare.

Fab. CCCXXIX. 295. Ollae.

Testaceam et aeneam Ollam flumen vehebat. Testacea vero aiebat aeneae, Longe a me nata; cave ne accedas: si enim me attigeris, diffringar, etiam si te tangere nolim.

Periculosa vita est pauperi, prope habitante potentiore principe.

ναῖοι τοῖς διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὸ μὲν πρῶτον ἠριστηκότες καὶ πεπωκότες ἐβάδιζον ἐπὶ τὴν θέαν, καὶ ἐστεφανωμένοι ἐθεώρουν. Παρὰ δὲ τὸν ἀγῶνα πάντα οἶνος αὐτοῖς ᾠνοχοεῖτο, καὶ τραγήματα παρεφέρετο, καὶ τοῖς χοροῖς εἰσιοῦσιν ἐνέχεον πίνειν, καὶ διηγωνισμένοις ὅτ' ἐξεπορεύοντο ἐνέχεον πάλιν, et reliqua, quae omitto libens. Hinc ea merito vocabat Diogenes Cynicus, μεγάλα θαύματα μωροῖς. Laertius in *Vita*.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΙΠΑ.

Μῦθος τλ'. Ποταμοὶ ϗ Θάλασσα.

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ϗ τὴν θάλασσαν κατῃτιῶντο, λέγοντες αὐτῇ· διὰ τί ἡμᾶς, εἰσερχομένες ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ γλυκεῖς, ἀπεργάζῃ ἁλμυροὺς καὶ ἀπότους; Ἡ δὲ θάλασσα ἰδῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμέμφονται, λέγει πρὸς αὐτὰς, μὴ ἔρχεσθαι, καὶ μὴ γίνεσθαι ἁλμυροί.

Οὗτος ὁ μῦθος παρίστα τοὺς ἀκαίρως αἰτιωμένους τινὰς, καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

Μῦθος τλα'. Θηρευτὴς ϗ Λύκος.

Ἀνήρ τις θηρευτὴς λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποίμνῃ, καὶ πλεῖστα τῶν προβάτων, ὡς δυνατὸν, διασπαράττοντα, τῦτον εὐμηχάνως θηρεύει, καὶ τὰς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθεγξάμενος πρὸς αὐτόν· ὦ δειλότατον θηρίον· ποῦ σου ἡ προλαβῦσα ἰσχὺς, ὅτι ταῖς κυσὶν ὅλως ἀντιστῆναι ὐκ ἠδυνήθης;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθίστηκε δόκιμος.

EX SYNTIPA.

Fab. CCCXXX. 4. Fluvii et Mare.

In unum convenerant Fluvii, Mare ut accusarent, quod se, simul atque eius intrassent aquas, dulces quamvis essent, et potui apti, salsos et ad bibendum redderet inutiles. Quae Mare quum audiisset, aegre ferens innoxium se culpari, Nolite, inquit, aquas intrare postea meas, ne corrumpamini sale.

Haec contra illos dicta sunto, qui, quibus gratiam debent, eos lacessunt maledictis temerariis.

Fab. CCCXXXI. 6. Venator et Lupus.

Venator quum videret Lupum ovile irrumpentem, ovesque multas vi dilaniantem, dolo eum circumvenit, eique canes immisit suos, his illum verbis increpans; Miserum animal! Vbi nunc est illa vis tua, ut possis contra canes te defendere?

Cuilibet ars sua laudem conciliat.

Μῦθος τλβ'. Ταῦρος, Λέαινα, καὶ Σύαγρος.

Ταῦρος εὑρηκὼς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κερατίσας ἀπέκτεινεν· ἐπιστᾶσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ, πικρῶς αὐτὸν ἀπεκλαίετο. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὀλοφυρομένην, μακρόθεν ἑστὼς, ἔφη πρὸς αὐτήν· ὦ πόσοι ἄρα τυγχάνουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες, ὧν τὰ τέκνα ὑμεῖς ἀπεκτείνατε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τις, μετρηθήσεται αὐτῷ.

Μῦθος τλγ'. Λέων καὶ δύο Ταῦροι.

Λέων προσβαλὼν ταύροις δυσὶν, ἐπειρᾶτο τούτους καταθοινήσασθαι· οἱ δὲ τὰ ἑαυτῶν κέρατα ἐπίσης αὐτῷ ἀντιπαρατάξαντες, οὐκ εἴων τὸν λέοντα μέσον αὐτῶν παρελθεῖν. Ὁρῶν τοίνυν ἐκεῖνος, ὡς ἀδυνάτως ἔχει πρὸς αὐτοὺς, κατεσοφίσατο τοῦ ἑνὸς, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησεν, ὡς εἴγε τὸν σὸν ἑταῖρον προδώσεις μοι, ἀβλαβῆ σε διατηρήσω· καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀμφοτέρους τοὺς ταύρους ἀνῄρηκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι ἀλλήλοις ὁμονοοῦντες, οὐ συγχωροῦσιν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς περιγίνεσθαι· τῆς δ' ὁμονοίας περιφρονοῦντες, εὐχερῶς ἄρδην τοῖς ἐναντίοις ἁλίσκονται.

Fab. CCCXXXII. 11. Taurus, Leaena, et Aper.

Taurus dormientem Leonem repererat, eumque percussum cornibus interfecerat. Interim accesserat Leonis mater, quae filii casum acerbe lugebat. Quam eiulantem ut animadvertit Aper, stans procul ita illam alloquutus est; Quot putas reperiri homines, qui liberos suos a vobis interemptos plorent?

Qua quis mensura aliis mensus est, eadem quoque ei redditur.

Fab. CCCXXXIII. 13. Leo et Tauri duo.

In duos Tauros Leo faciebat impetum, lautas sibi epulas quaerens. Illi coniunctis viribus opponunt cornua, medios ne irruere possit Leo. Duobus ergo impar Leo viribus, dolo agere coepit, sicque est alloquutus alterum; Amicum tuum si prodideris mihi, incolumem hinc ego te dimittam. Qua usus fraude, facili utrumque necavit negotio.

Ita et civitates et homines, quamdiu inter se concordiam colunt, facile hostes vincunt; ea autem soluta, cladi repente fiunt obnoxii.

Μῦθος τλδ΄. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηξ.

Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁδοιπόρυν. Παρερχόμενοι δὲ διά τινων μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὡς πάντες οἱ νεκροὶ ἦτοι, ἀπελεύθεροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχεσιν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πίθηκι· εὐχερῶς ἐψεύσω· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.

Οὗτος ὁ μῦθος παρισᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγυς ὀρθῶς διελέγχοιτα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

Μῦθος τλέ. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

[1] Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα, καὶ τούτου ςᾶσα ἐγγὺς, δεινῶς αὐτὸν ὕβριζεν· ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτήν· οὐ σύ με καθυβρίζεις, ἀλλ' ἡ προσπεσοῦσά μοι ἀτυχία.

Ὁ μῦθος ἦτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων δυσπραγίαις περιπίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἐξουθενοῦνται.

1 Haec Fabula imitatio illius omnino videtur, quae de Hoedo et Lupo superius occurrit p. 125. *Prim. Part.*

Fab. CCCXXXIV. 14. Vulpes et Simia.

Vulpes et Simia eumdem in locum faciebant iter. Quum per sepulcra eas via duceret, Simia ad Vulpem, Omnes, inquit, quos heic sepultos vides, parentum meorum liberti erant. Callide, respondet Vulpes, mentita es: nec enim horum quisquam, qui humati sunt, te potest convincere.

Haec fabula notat eos, qui opportune convincunt mendaces, quique manifestum mendacium pro veritate venditant.

Fab. CCCXXXV. 17. Vulpes et Leo.

Vulpes prope Leonem inclusum stans, multis eum lacerabat contumeliis. Leo respondet, Tu quidem nulla me iniuria afficis, sed adversa, quam nunc experior, fortuna.

Multi ex potentibus, si in calamitates inciderint, ludibrio sunt impotentibus.

Μῦθος τλϛ'. Κύνες κ̀ Ἀλώπηξ.

Λέοντος δορὰν κύνες εὑρόντες, διεσπάραττον ταύτην· τέπως δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη· εἰ οὗτος ὁ λέων τοῖς ζῶσι συνῆν, εἴδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας ἰσχυροτέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας, ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

Μῦθος τλζ'. Ἔλαφος νοσοῦσα.

Ἔλαφος νόσῳ περιπεσοῦσα, ἐπί τινος τόπου πεδινοῦ κατεκέκλιτο. Τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θέαν αὐτῆς ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομὴν κατεβοσκήθησαν· εἶτα ἐκείνη τῆς νόσου ἀπαλλαγεῖσα, τῇ ἐνδείᾳ δεινῶς κατετρύχετο, καὶ τῇ νομῇ τὸ ζῆν προσαπώλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ περιττοὺς κ̀ ἀνοήτους κτώμενοι φίλους, ἀντὶ κέρδους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν μᾶλλον ὑφίσανται.

Μῦθος τλή. Θηρευτὴς κ̀ Κύων.

Ἀνὴρ θηρευτὴς παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμοὺς προσεπέῤῥιπτε. Λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων· ἄνθρωπε, ἄπιθι ἐξ

Fab. CCCXXXVI. 19. Canes et Vulpes.

Pellem Leonis repererant Canes, eamque lacerabant dentibus. Quod videns Vulpes, sic eos alloquuta esse fertur: Leo iste si adhuc in vivis esset, experiremini ungues eius fortiores vestris dentibus.

Haec fabula carpit eos, qui potentes, quum exciderunt potentia, lacessunt.

Fab. CCCXXXVII. 20. Cervus aegrotans.

Cervus morbo correptus, in loco campestri procubuerat. Ferae autem, quae illum visitatum venerant, pabula, quae strata fuerant Cervo, devorarunt. Vt vero postea paullulum convaluit Cervus, inopia oppressus, vitam cum pabulo perdidit.

Qui nimios et stultos habent amicos, ex eis plus damni, quam emolumenti capiunt.

Fab. CCCXXXVIII. 12. Venator et Canis.

Venator quidam Cani, quotiescumque praeteribat, obiiciebat frusta esculenta. Canis autem illum his verbis compellasse fertur; Abeas

ἐμοῦ· ἡ γὰρ πολλή σου εὔνοια μᾶλλόν με τὰ μέγιστα θροεῖ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρεχόμενοι, δῆλοί εἰσι τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

Μῦθος τλθ'. Κύων καὶ βρῶμα.

Κύων ἁρπάσας βρῶμα ἐκ μακελλίου, ᾤχετο φυγὰς ἐκεῖθεν, καὶ ἔφθασεν ἐπί τινα ποταμόν. Περαιούμενος δὲ αὐτόν, ὁρᾷ ἐν τοῖς ὕδασι τὴν τοῦ βρώματος σκιάν, πολλῷ οὖσαν, οὗ ἔφερεν, εὐμεγεθεστέραν. Καὶ τοῦ στόματος τὸ βρῶμα ἀπορρίψας, ἐπὶ τὴν ὀραθεῖσαν αὐτῷ σκιὰν κατηπείγετο. Τῆς δὲ ἀφανοῦς γενομένης, στραφεὶς ὁ κύων τὸ ἀπορριφὲν ἆραι, οὐδὲν ἐφεῦρε τὸ σύνολον· καὶ γὰρ ἐκεῖνο παρά τινος καταπτάντος κόρακος εὐθὺς ἡρπάγη καὶ κατεβρώθη. Εἶτα ὁ κύων ἑαυτὸν ἐταλάνιζε, τί ἄρα πέπονθα, λέγων, ὅτι, ὃ εἶχον, ἀφρόνως καταλιπών, ἐφ' ἕτερον ἀφανὲς ἠπειγόμην, κἀκείνου ἀποτυχὼν καὶ τοῦ προτέρου ἐξέπεσον;

Ὁ μῦθος οὕτως ἐλέγχει τοὺς ἀκορέστως ἔχοντας, καὶ τῶν περιττῶν ὀρεγομένους.

Μῦθος τμ'. Ὄναγρος καὶ Ὄνος.

Ὄναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, καὶ τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίζων, ἔλεγεν· εὐτυχὴς ὄντως ἐγώ, ὅτι ζῶν ἐλευθέρως καὶ διάγων

hinc a me. Nimia enim liberalitas tua facit, ut maxima metuam mala.

Multi, qui dona dant, verum pervertere cogitant.

Fab. CCCXXXIX. 28. Canis cibum ferens.

Canis ex macello quum rapuisset cibum, ocius inde fugiens pervenit ad flumen. Quod dum transit, in aquis cibi videt simulacrum, multum eo, quod ferebat, maius. Dimisso ergo ex ore cibo, umbram, quam viderat, appetit. Quae quum evanuisset, Canis se convertit, ut tolleret, quod abiecisset. Nihil autem invenit; corvus enim delatus id rapuerat, et voraverat. Tunc Canis, Miser, inquit, ego, quae patior! Quae enim possidebam, stultus amisi; quae vero ignota erant, appetii. Igitur et haec, et illa perdidi.

Haec fabula designat eos, qui cupiditate insatiabili plura semper concupiscunt.

Fab. CCCXL. 30. Onager et Asinus.

Onager Asinum videns grave portantem onus, eique servitutem exprobrans, ita est alloquutus: Felix ego, qui libertate fruor, otio in-

ἀκόπως, αὐτοσχέδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι· σὺ δὲ δι' ἄλλου τρέφῃ, καὶ δουλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς. Συνέβη γοῦν αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὡς συνόντος αὐτῷ τοῦ ὀνηλάτου· τῷ δὲ ὀνάγρῳ, μεμονωμένῳ τυγχάνοντι, σφοδρῶς ἐπελθεῖν, καὶ αὐτὸν θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ αὐτοβουλίᾳ φερόμενοι, καὶ βοηθείας τινὸς μὴ δεόμενοι, αὐθωρὸν πτῶμα γίνονται.

Μῦθος τμά. Ἀνὴρ καὶ Κηπουρός.

Ἀνήρ τις κηπουρόν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων ἀρδείαν ποιούμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· πῶς τὰ μὲν ἄγρια φυτὰ μήτε φυτευόμενα, μήτε ἐργαζόμενα, ὡραῖα πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτοκομίας πολλάκις ξηραίνεται; Ὁ δὲ κηπουρὸς ἀντέφησεν, ὡς τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μόνῃ τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφορᾶται,[1] τὰ δὲ ἡμέτερα ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς κρείττων ἡ τῶν μητέρων ἀνατροφὴ πέφυκε τῆς τῶν μητρυιῶν ἐπιμελείας.

1. τὰ δὲ ἡμέτερα. Sic uterque Codex. Mihi tamen in mentem veniebat ἥμερα. *Fr. Matth.* Eadem haec Fab. occurrit etiam in Aesopi Vita, quae falso Planudi tribuitur; unde facile colligi potest, quid de hoc Syntipae

dulgeo, et alimenta in montibus ultro sine labore invenio. Tu contra ab alio exspectas alimenta, continuisque servitiis et verberibus laceraris. Dum se sic iactat, confestim apparet leo. Asinum, quod agaso aderat, leo relinquit intactum; in Onagrum autem, qui solus erat, vehementem facit impetum, eumque epulatur.

Qui nullius imperio parent, et nullo consilio flecti possunt, ii pertinacia et solitudine sua imprudentes pereunt.

Fab. CCCXLI. 32. Homo et Olitor.

Olitorem quidam quum videret irrigare olera, rogavit, quomodo accideret, ut gramina silvestria nec plantata, nec culta, maturescerent, quae vero homines sevissent, saepius arescerent? Silvestres, respondet Olitor, plantae sola Dei providentia curantur, mansuetae autem hominum manibus coluntur.

Haec fabula docet, matrum disciplinam potiorem esse cura novercarum.

Fabularum consarcinatore sentiendum sit. Ita et Fab. CCCXXXIX. de Cane cibum ferente, est ap. Theonem in *Progymn.* cap. 2.

Μῦθος τμβ'. Κύων ϗ Λύκαινα.

Κύων καταδιώκων λύκαιναν, ἐφρυάττετο τῇ τε τῶν ποδῶν ταχυτῆτι, καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, ϗ ἐδόκει φεύγειν [1] τὸν λύκον, δι' οἰκείαν δῆθεν ἀσθένειαν. Στραφεὶς οὖν ὁ λύκος, ἔφησε πρὸς τὸν κύνα· οὐ σὲ δέδοικα, ἀλλὰ τὴν τοῦ σοῦ δεσπότου καταδρομήν.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκαυχᾶσθαι τῇ τῶν ἑτέρων γενναιότητι.

Μῦθος τμγ'. Ἀνήρ, Ἵππος, ϗ Πῶλος.

Ἀνήρ τις ἐπωχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκύῳ ὑπαρχούσῃ, καὶ ὁδοιποροῦντος αὐτοῦ πῶλον ἡ ἵππος ἀπέτεκεν. Ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθὺς πορευόμενος, ϗ ταχέως ἰλιγγιάσας, πρὸς τὸν τῆς ἰδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν· ἰδού, ὁρᾷς με βραχύτατον, ϗ πρὸς πορείαν ἀδύνατον· γίνωσκε τοίνυν, ὡς εἰ ἐνταῦθα ἐγκαταλείπῃς με, αὐθωρὸν διαφθείρομαι· εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρῃς με, ϗ ἀπαγάγῃς ἐν τόπῳ, καὶ ἀνατραφῆναι παρασκευάσῃς, [2] ὅπως αὐξηθεὶς ἐν ὑστέρῳ ἐποχεῖσθαί μοι ποιήσω σε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐκείνους χρὴ εὐεργετεῖν, ὑπὲρ ὧν ϗ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιΐας ἐλπίζεται.

1. τὸν λύκον. Mirum sane, cur, quum antea appellarit λύκαιναν, nunc bis dicat ὁ λύκος. *Fr. Matth.*

Fab. CCCXLII. 38. Canis et Lupa.

Canis Lupam insequens, crurum pernicitate et robore gloriabatur, fugere Lupam credens, quod infirmior esset. Conversa autem illa, sic alloquuta fertur Canem; Non tam tuas, quam domini tui metuo minas.

Non decet alienis virtutibus gloriari.

Fab. CCCXLIII. 45. Homo, Equa, eiusque Pullus.

Dum quidam veheretur Equa gravida, enixa est pullum. Qui quum statim cursum matris esset sequutus, celeriter fatigatus, sic alloquutus est vectorem matris; Vides me infirmum, et ineptum ad iter faciendum. Scias ergo, me continuo periturum, si heic relictus fuero. Sin me hinc sustuleris, eoque duxeris, ubi ali possim, adultus postea te veham.

Beneficia sunt tribuenda iis, quos gratos fore speramus.

2. *ὄντως αὐξυνθάς*. Forte *ὄυτως* legendum. Pro *αὐξυνθάς* vero corrige *αὐξηθάς*, aut *αὐξηνθάς*. *Fr. Matth.*

Μῦθος τμδ΄. Ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ.

Ἀνήρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων, τάχα καὶ τοῖς πρακτέοις σεμνὸς, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδείᾳ περιπίπτει ἐσχάτῃ, καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἀλγῶν, ἐβλασφήμει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. Λαβὼν οὖν σπάθην, ἐπί τινα τῶν ἐρημικῶν τόπων ἐξῄει, θανεῖν μᾶλλον αἱρετισάμενος, ἤπερ κακῶς ζῆν. Πορευόμενος δὲ, λάκκον τινὰ βαθύτατον ἔτυχεν εὑρηκὼς, ἐν ᾧ χρυσίον οὐκ ὀλίγον παρά τινος τῶν γιγανταίων ἀπετέθειτο, ᾧ κύκλωψ τὸ ὄνομα. Ἰδὼν δὲ ὁ δῆθεν εὐλαβὴς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβου εὐθὺς καὶ χαρᾶς ἀνάπλεως γίνεται, καὶ ῥίπτει μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἴρει δὲ τὸ χρυσίον ἐκεῖθεν, καὶ ἄσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐπανέρχεται. Εἶτα ὁ κύκλωψ ἐπὶ τὸν λάκκον ἐλθὼν, καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὑρηκὼς, ἀντ' αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκεῖσε τὸ ξίφος ἑωρακὼς, αὐτίκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν ἀκολούθως ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς καὶ εὐλαβέσι, τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

Μῦθος τμε΄. Θηρευτὴς καὶ Ἱππεύς.

Ἀνήρ τις θηρευτὴς λαγωὸν κατασχὼν, καὶ τοῦτον ἐπιφερόμενος, τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο, καί τινι προσυ-

Fab. CCCXLIV. 48. Homo et Cyclops.

Vir probus et honestus diu cum liberis suis bene et fortunate vixerat. Post deinde inopia et egestate affectus et afflictus, improbis numen petebat conviciis, seque volebat interimere. Correpta ergo sica in locum desertum exiit, mori magis cupiens, quam misere vivere. Inter eundum offendit fossam altissimam, in qua ab homine gigantaeo, Cyclops ei erat nomen, multum auri esset reconditum. Id ut vidit pius ille homo, medius metum inter et gaudium, proiecta sica, tollit aurum, laetusque domum ad liberos suos properat. Cyclops deinde ad scrobem reversus, pro auro reperit gladium, eoque stricto se interficit.

Fabula docet, quod pravis hominibus mala merito accidunt; contra vero, probis, atque piis bona impertiuntur.

Fab. CCCXLV. 49. Venator et Eques.

Venator ceperat leporem, eoque sublato in humeros quum pergeret domum, incidit in Equi-

πωτηθεὶς ἐφίππῳ ἀνδρὶ, ἐζητεῖτο παρ᾽ αὐτοῦ τὸν λαγωὸν, προχήματι ἀπεμπολήσεως. Λαβὼν τοίνυν ὁ ἱππεὺς τὸν λαγωὸν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, εὐθὺς δρομαῖος ᾤχετο· ὁ δὲ θηρευτὴς κατόπιν αὐτοῦ τρέχων, φθάσαι αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. Τοῦ δὲ ἱππέος ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ θηρευτὴς, καὶ ἄκων, φωνεῖ πρὸς αὐτὸν, καί φησιν· ἄπιθι λοιπόν· ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγωὸν ἐδωρησάμην σοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ ἀκουσίως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι, προσποιοῦνται δῆθεν ἑκοντὶ ταῦτα δεδωκέναι.

Μῦθος τμς΄. Κύων καὶ Λαγωός.

Κύων λαγωοῦ καταστρέχων, καὶ τοῦτον καταλαβὼν, ποτὲ μὲν αὐτὸν ἔδακνεν, ποτὲ δὲ τὸ ἐντεῦθεν ἀπορρέον αὐτοῦ αἷμα ἀνέλειχεν. Ὁ δὲ λαγωὸς ἐδόκει τὸν κύνα καταφιλεῖν μᾶλλον αὐτὸν, καὶ ὑπολαβὼν εἶπε πρὸς αὐτόν· ἢ ὡς προσφιλὴς περιπτύσσου με, ἢ ὡς ἐχθρὸς, καὶ πολέμιος κατάδακνε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποί τινες ἔξωθεν μὲν φιλίαν ὑποκρίνονται, ἔσωθεν δὲ κακίας καὶ ἀπιστίας πεπλήρωνται.

tem, qui specie emptionis leporem peteret. Quem quum ab Venatore accepisset, incitato equo capessivit fugam. Venator eum persequebatur, ut qui vellet eum consequi. Vt vero longo intervallo relictus est, invitus hanc edidit vocem, Abeas ergo; iam enim leporem donavi equidem tibi.

Multi, qui violenter sunt spoliati suis, sponte ea dedisse simulant.

Fab. CCCXLVI. 50. Canis et Lepus.

Canis Leporem insequens prehenderat, eumque interdum mordebat, interdum fluentem ex vulnere lambebat sanguinem. Lepus ergo credens, Canem malle osculari se, conversus ad illum, Aut me amice, inquit, complectere, aut hostiliter morsu neca.

Ita homines quoque nonnulli, quum clandestinum odium iramque inexorabilem alunt, speciem amicitiae praeseferunt.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΒΑΤΙΚΑΝΗΣ.

Μῦθος τμζ΄. Ἀγαθὰ καὶ Κακά.

Ἀγαθὰ πάντα ὑπὸ τῶν κακῶν ἐδιώχθη, ὡς ἀσθενῆ ὄντα· εἰς οὐρανὸν δὲ ἀνῆλθον, καὶ τὰ κακὰ ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ δὲ εἶπεν, μετ' ἀλλήλων πάντα, ἓν δὲ καθ' ἓν τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχεσθαι. Διὰ τοῦτο, τὰ μὲν κακὰ συνεχῆ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς πλησίον ὄντα, ἐπέρχεται, τὰ δὲ ἀγαθὰ βράδιον ἐξ οὐρανοῦ κάτεισι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθῷ μὲν οὐδεὶς ταχέως ἐπιτυγχάνει, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν ἕκαστος καθ' ἑκάστην πλήττεται.

Μῦθος τμη΄. Γεωργὸς καὶ Θάλασσα.

[1]Γεωργός τις ἰδὼν ναῦν ἐν θαλάσσῃ κυμαινομένην, καὶ βυθῷ πεμπομένην, κατηρᾶτο τὴν θάλασσαν δακρύων. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀνεβόα τοιαῦτα· ἵνα τί, ἄνθρωπε, μέμφῃ με μάτην; οὐ γὰρ ἔγωγε τῶν κινδύνων αἰτία, ἀλλ' οἱ ἄνεμοι οἱ ἐκταράττοντές με. Εἰ δὲ βουληθῇς χωρὶς τούτων πλεῦσαι, ἡμερωτέραν δή με τῆς γῆς εὑρήσεις.

1. Parum differt haec Fabula a superius allata CCCIX. pag. 143.

EX BIBLIOTHECA VATICANA.

Fab. CCCXLVII. Bona et Mala.

Bona omnia a Malis, quod fluxa et caduca essent, accusabantur; quapropter se se in coelum receperunt. Mala vero Iovem interrogarunt, quomodo inter homines versari deberent: quibus ille respondit, ut singula singulos invaderent, et modo hunc, modo illum attingerent. Hinc itaque Mala, quum prope nos degant, continuo homines premunt; Bona vero tardius e coelo descendunt.

Ostendit fabula, quod nemo bonum aliquod cito assequitur, sed quisque a malis quotidie vexatur.

Fab. CCCXLVIII. Agricola et Mare.

Agricola quidam, quum navim in Mare fluctibus agitari, inque profundum iactari videret, flens Mare exsecrabatur. Hoc autem, Cur me temere, illi inquit, accusas? Haud ego periculorum huiusmodi auctor sum, sed venti, qui me perturbant. Et sane, si velis sine his navigare, me terra placidius experieris.

Ὅτι γαλλωὺς δεσπότας οἱ χαιρέκακοι παραφυσῶντες, ἐπεγείρουσι πρὸς ὀργάς τε καὶ ζάλας.

Μῦθος τμθ'. Ἑρμῆς ἅμαξα καὶ Ἄραβες.

Ἑρμῆς ποτε ψευσμάτων, καὶ πανουργίας θεὶς εἰς ἅμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπῄει. Ὡς δὲ Ἀράβων κατήντησε τὴν χώραν, συντρίβει τὴν ἅμαξαν κενὴν φορτίων. Οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἴασαν ὁδεῦσαι, οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.

Μῦθος τν'. Ἥλιος γαμῶν καὶ Βάτραχοι.

Ἡλίῳ ποτὲ γάμος θέρους ὑπῆρχε· πάντα δὲ τὰ ζῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ. Οἱ δὲ βάτραχοι ἠγάλλοντο μεγάλως ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ τραπέζῃ τοῦ ἡλίου. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν μέγα ἀνασκιρτήσας ἀνεκέκραγε, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐβόα· ὦ ἀνόητοι, καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ, εἰς τί βοᾶτε, μέγα κεκραγότες, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ τινι προσδοκωμένῳ; εἰ νῦν ἥλιος μονώτατος ὑπάρχων, ὕλην ἅπασαν, καὶ τὴν γῆν καταφλέγει, εἰ γήμας παῖδα ἀνθόμοιον ποιήσει, τί πάθωμεν ἡμεῖς καλὸν, εἴπετέ μοι.

Ὅτι πολλοὶ, ὧν τὸ φρόνημα κουφότερον ὑπάρχει, χαίρουσιν ἐπ' ἀδήλοις.

Fabula eos innuit, qui de alienis calamitatibus gaudentes, mites dominos ad iram et furorem impellunt.

Fab. CCCXLIX. Mercurii currus et Arabes.

Mercurius quondam mendaciis omnibus et fraudibus in curru positis, universam terram circumibat. Vt vero ad Arabum regionem pervenit, currus diffractus est, ita ut onus omne decideret. At Arabes ut alio transiret non permisere; adeo ea gens nec quae communia sunt hominibus facere potest.

Fab. CCCL. Sol uxorem ducens et Ranae.

Sol olim aestivo tempore nuptias celebrabat. Animalia itaque omnia laetabantur, ac Ranae praesertim ob splendidissimum Solis convivium exsultabant. Sed quaedam inter illas magno cum gemitu exclamavit, et ait, O stultae atque vecordes! Quid hos clamores tollitis, quasi bonum aliquod sit eventurum? Si nunc Sol, quamvis sit unicus, nemus omne et universam terram adurit, si uxore ducta filium sibi similem habuerit, quid inquam, quid nobis eveniet?

Ita multi, ob mentis suae levitatem, de incertis rebus gaudent.

Μῦθος τνά. Φοῖβος καὶ Ζεύς.

¹ Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε, μακρὰ τοξεύων, οὐκ ἂν βάλλῃ τις πλεῖον, ἐδὲ τοξεύσει. Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠγίδαινε τῷ Φοίβῳ. Ἑρμῆς δ' ἔσεισεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους· λαχὼν δὲ Φοῖβος, τὸ τόξον ἐκκυκλώσας, τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς ἑσπέρου κήπυ. Ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταὐτὸ μέτρον, ἔστη. Καὶ ποῦ βάλω, ναί, φησιν, ἐκ ἔχω χώραν. Τόξυ δὲ νίκην ἔλαβεν μὴ τοξεύσας.

Ὅτι ἐστίν τινα, ἢ κόπυ χωρὶς, νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

Μῦθος τνβ.' Ἰκτῖνος ἢ Ὄφις.

Ἰκτῖνος ὄφιν ἄνω πετάσας φέρει. Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, ἢ δακὼν τῦτον αὖθις εὐθὺς ἔκτεινεν. Ὁ δ' ὄφις ἀνεβόα· ἵνα τί ἄρα ἔτως αὐτὸς ἐμάνης, ὥστε τὰς μηδὲν ὅλως ἠδικηκότας, βλάπτειν ἐβϋ-

1 Eiusdem est argumenti Fabula superius relata CCLXXIV. pag. 99. Haec vero longiori ac aliquantum diversa oratione narratur, eamque mirifice il-

Fab. CCCLI. Phoebus et Iuppiter.

Phoebus, qui longe iaculandi arte pollet, ita Diis olim dicebat: Profecto nemo me longius, vel iaculum, vel sagittam emittere poterit. At Iuppiter eum ut illuderet, secum in certamen venit. Mercurius itaque utriusque sortes in Martis galea posuit, atque agitavit; quarum prior quum Apollini obtigisset, is arcum intendens, intra Hesperi hortum sagittam emisit. Tum Iuppiter, ut ipse quoque iaculari posset, pedem ante ferens, idem spatium confecit; quapropter restitit, et, En mihi, ait, quo iaculari possim locus non superest. Ita Iuppiter, licet non missa sagitta, victoriam retulit.

Fabula monet, quod qui scit rebus sapienter uti, etiam sine labore victoriam potest reportare.

Fab. CCCLII. Milvus et Anguis.

Milvus raptum Anguem in altum volans ferebat. At ille repente conversus, ipsumque morsu feriens, illico interfecit. Quapropter Anguis morienti Milvo aiebat; Quid tam stultus fuisti, ut

lustrat, ad ea praesertim verba, quae in illa occurrunt „ ὁ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

λου, καὶ θάνατον προσάγειν; ὅμως πέπονθας ὃ ἐβούλου μοι πράξαι.

Ὅτι πλεονεξίᾳ τις προσέχων, καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀδικῶν, ἰσχυροτέροις ἐμπεσὼν ποτε, καὶ μὴ ἐλπίζων, ἐκτίσει ἃ πρότερον πεποίηκε κακά.

Μῦθος τνγʹ. Κάμηλος.

Κάμηλος ποταμὸν διέβαινεν ὀξὺ ῥέοντα. Ἀφοδεύσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον εὐθὺς ἔμπροσθεν ἰδοῦσα διὰ τὸ ὀξὺ τοῦ ῥεύματος, εἶπε· τί τοῦτο; τὰ ἐξόπισθέν μου, ἔμπροσθέν μου ὁρῶ διερχόμενα.

Τῇ πόλει, ἧς ἔσχατοι καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων, ἁρμόζει ὁ μῦθος.

Μῦθος τνδʹ. Κάμηλος.

Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· ἀλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμὶ ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.

Ὁ λόγος ἁρμόδιος πρὸς ἄνδρα, παντὶ ἔργῳ ἀπρέπειαν ἔχοντα.

eos laedere, ac ad mortem rapere velles, qui nullam tibi iniuriam intulere? En ut merito eadem refers, quae mihi facere parabas.

Docet fabula, quod saepe qui avaritia fervet, ac inopes laedit, tandem in potentiores incidens, dum minus putat, malefactorum priorum poenas luit.

Fab. CCCLIII. Camelus.

Camelus flumen transibat, quod magno aquarum impetu ferebatur. In quo quum forte alvum exonerasset, et excrementa ante se statim ferri undarum violentia vidisset, Quid istud rei est, inquit, quod quae retro me esse solent, ante me ferri videam?

Haec fabula de ea urbe narrari posset, in qua penes infimos ac stultos homines imperii summa est, neglectis praecipuis atque prudentibus viris.

Fab. CCCLIV. Camelus.

Camelus a domino saltare coactus, Ego quidem, inquit, non solum in saltando, sed etiam in eundo turpis sum.

Haec fabula dici potest de omni re, quae hominem dedeceat.

Μῦθος τνέ. Γαλῆ συλληφθεῖσα.

Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβὼν τε καὶ δήσας, ἔπνιγε βαλὼν ὕδάτων συνεχείᾳ. Τῆς δὲ λεγούσης, ὡς κακὴν χάριν τίνεις ὧν ὠφέλουν, θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας· ἐπιμαρτυρῶ σοί φησιν· ἀλλὰ καὶ πάσας ἔπνιγες ὄρνις, πάντα δ᾽ οἶκον ἠρήμους, κρεῶν ἀνέῳγας ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ, βλαπτοῦσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσα.

Ὁ λόγος πρὸς τοὺς ὀλίγα μὲν ὠφελοῦντας, πλείονα δὲ βλάπτοντας.

Μῦθος τνϛ΄. Λέων, Ἀλώπηξ, καὶ Ἔλαφος.

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι. Τῇ προσφιλεῖ δὲ ἀλώπεκι, ᾗ προσωμίλει, εἶπεν· εἰ θέλεις ὑγιαίνειν με, καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμῶνα οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκεσί σου λόγοις ἐξαπατήσασα, ἄγε εἰς ἐμὰς χεῖρας, ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀπελθοῦσα εὗρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις. Προσπτύξασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα, ἔφη· ἀγαθά σοι ἦλθον μηνῦσαι. Οἶδας ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν γείτων μοί ἐστι· νοσεῖ δὲ, καὶ ἐγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλεύετο οὖν ποῖον τῶν θηρίων μεθ᾽ αὐτὸν βασιλεύσει. Ἔφη δὲ, ὅτι σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νωθρὰ, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαζὼν, ἡ ἔλα-

Fab. CCCLV. Felis comprehensa.

Felem quum quidam dolo comprehendisset, atque ligasset, in profundos amnis gurgites eam demergere parabat. At illa exclamabat, Istam ne gratiam refers, quod muribus atque lacertis domum purgaverim? Id fateor, ille respondit, sed et mihi gallinas omnes interfecisti, totamque domum vacuam reddidisti, et saepe carnaria vasa aperuisti: proinde nunc morere, quandoquidem es mihi damno magis quam commodo.

Fabula eos respicit, qui parum quidem prodesse, multum vero nocere solent.

Fab. CCCLVI. Leo, Vulpes, et Cerva.

Leo aegrotans in spelunca iacebat. Vulpi itaque, quae cum eo maxima amicitia iuncta erat, quaeque ipsum frequenter invisere solebat; Si vis, inquit, me salvum atque incolumem esse, Cervam illam maximam, quae proxima in valle habitat, blandis tuis verbis deceptam, in meam redige potestatem; eius enim visceribus et corde vesci vehementer exopto. Profecta Vulpes Cervam per nemora saltantem invenit, cumque ea colludens, Salve, inquit, amica, bonum tibi nuntium ferens venio. Haud ignoras, quod Rex noster prope me habitat: nunc ille saevo morbo laborat, iamque ei suprema imminet dies. Quapropter deliberabat qualem ferarum post se regni heredem relinqueret;

φος ἀξιωπάτη ἐστὶν εἰς βασιλέα, ὅτι ὑψηλή ἐστι τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῇ, καὶ τὸ κέρας αὐτῆς ὄφεσι φοβερόν. Καὶ τί σοι πολλὰ λέγω; ἐκυρώθης βασιλεύειν· τί μοι ἔσται πρώτῃ σοι εἰπούσῃ; Ἀλλ᾽ εὖξαι μοι σπευδούσῃ, μὴ πάλιν με ζητήσῃ· χρήζει γάρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραὸς ἀκούσῃς, συμβουλεύω καί σε ἐλθεῖν, καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ. Οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ· τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφλώθη τοῖς λόγοις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ δὲ λέων (1) * * * Ἐγὼ δὲ μόνη σοι δουλεύσω. Οὕτω ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν, ἔπεισε δεύτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δεῖπνον εἶχε, πάντα τὰ ὀστᾶ, καὶ μυελούς, καὶ ἔγκατα αὐτῆς καταπίνων. Ἡ δὲ ἀλώπηξ εἱστήκει ὁρῶσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἁρπάζει λαθραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. Ὁ δὲ λέων ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεζήτει. Ἀλώπηξ δὲ μήκοθεν στᾶσα, ἔφη· αὕτη ἀληθῶς καρδίαν οὐκ εἶχεν, ἥτις δὶς εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν.

(1) Nonnulla heic verba intercidisse videntur, vel Codicis vitio, vel Librarii oscitantia. Ex iis enim quae sequuntur colligitur, Cervam non prima vice a Leone interemptam, sed liberam dimissam fuisse, ut iterum securius accederet, ac tunc ipsam tuto magis opprimere posset.

succurrebat enim, suem ingratam, ursam pigram, iracundam pardalim, tigrim superbam; Cervam itaque solam dignissimam esse, ut regni curam susciperet, quippe quae procero corpore esset, longum viveret, eiusque cornua serpentibus terrorem incuterent. Sed quid plura refero? Tu quidem ad imperium iam ab eo electa es. Quantum mihi felicitatis obveniet, quae prima tam faustum nuntium attuli tibi! Verum sine, quaeso, ut ad illum prompte revertar, ne me absentem iterum quaerat; semper enim in consiliis me sociam poscit. Attamen si vetulae consilium vis audire, te quoque, ut mecum venias, et apud ipsum usque ad extremum vitae commoreris, exhortor. Ita Vulpes ait, et Cerva eius sermone capta fuit. Quapropter in speluncam se contulit, futuri prorsus ignara. Leo autem * * * Ego vero tibi uni tantum serviam. His verbis miseram Cervam deceptam rursus ad Leonem venire persuasit; sed ubi in speluncam ingressa est, Leo opiparam coenam ex illius caede sibi paravit, omniaque eius ossa, musculos, et intestina devoravit. Stabat procul id Vulpes aspiciens, et Cervae cor humi forte delapsum surripuit, sibique pro laboris mercede comedit. At Leo consumptis omnibus, quum cor etiam Cervae requireret, stans procul Vulpes, Cerva quidem haec, ait, corde prorsus carebat, quod bis in hanc speluncam, et in Leonis potestatem venire non dubitavit.

Ὅτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἔρως τὸν ἀνθρώπων νοῦν ἐπιθολοῖ, καὶ τὰς τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ καταvoεῖ.

Μῦθος τνζ΄. Λέων, Προμηθεὺς, ϗ Ἐλέφας.

[1] Λέων κατεμέμφετο Προμηθέα πολλάκις, ὅτι μέγαν αὐτὸν ἔπλασεν, καὶ καλὸν, καὶ τὴν μὲν γένυν ὥπλισε τοῖς ὀδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτυνε τοῖς ὄνυξιν, ἐποίησε δέ τε τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον· ὁ δὲ τοιοῦτος, ἔφασκε, τὸν ἀλεκτρυόνα φοβοῦμαι. Καὶ ὁ Προμηθεὺς ἔφη· τί με μάτην αἰτιᾷς; τὰ γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην· ἡ δέ σου ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται. Ἔκλαιεν οὖν ἑαυτὸν ὁ λέων, καὶ τῆς δειλίας κατεμέμφετο, ϗ τέλος ἀποθανεῖν ἤθελεν. Οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, ϗ προσαγορεύσας εἱστήκει διαλεγόμενος· καὶ ὁρῶν διαπαντὸς τὰ ὦτα κινοῦντα, τί πάσχεις, ἔφη, καὶ τί δήποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὖς; Καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτῷ κώνωπος, ὁρᾷς, ἔφη, τοῦτο τὸ βραχὺ βομβοῦν; ἢν εἰσδύνῃ μου τῆς ἀκοῆς ὁδῷ τέθνηκα. Καὶ ὁ λέων, τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκειν, ἔφη, με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα, ϗ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτρυών; ὁρᾷς ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὡς καὶ ἐλέφαντα φοβεῖν.

(1) Refertur eadem haec Fabula ab Achille Tatio lib. II. pag. 134. Edit. Commelin. 1606. 8.

Fabula docet, quod gloriae cupido hominum mentem turbat, et periculorum casus non considerat.

Fab. CCCLVII. Leo, Prometheus, et Elephas.

Leo cum Prometheo saepe querebatur, quod se magnum atque pulcherrimum quum fecisset, malas dentibus armasset, pedes unguibus validos reddidisset, et ceteris feris potentiorem finxisset, gallum tamen ipse timeret. Sed Prometheus, Quid, ait, me temere accusas? quae ego facere poteram, ex me omnia prorsus habes: sed tuus est animus, qui ad hoc solum debilitatur. Leo itaque se miserum aiebat, deque sua infelicitate conquerebatur, ac demum omnino mori desiderabat. Qua in sententia quum esset, forte in Elephantem obvius incidit, eumque compellans, secum sermones serere coepit. Sed eum continuo aures moventem quum vidisset, quid hoc rei esset, et qua de caussa eius aures nec minimum quid quietae manerent, interrogavit. Cui Elephas, quum forte culex prope ipsum volitasset, Vides, inquit, hoc tam parvulum susurrans animal? Si in meam aurem irrepserit, ego repente morior. Tum Leo, Quid igitur mihi mortem expetam, talis qui sum, ac tanto Elephante beatior quanto gallus culice maior est? Atqui vides, quantum culex robur habet, qui Elephantem quoque perterret!

Μῦθος τνη'. Λέων καὶ Ἀετός.

Λέοντι προσπτὰς ἀετὸς ἐζήτει κοινωνὸς εἶναι. Χ' ὦ λέων, τί κωλύει; πρὸς αὐτὸν εἶπεν. Ἀλλ' ἐνέχυρον δώσεις, ταχύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν· πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει, μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν, καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

Μῦθος τνθ'. Λύκος ϗ Λέων.

Λύκος πλανώμενος ἐν ἐρήμοις τόποις, κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν ἡλίου, δολιχὴν αὐτοῦ τὴν σκιὰν ἰδὼν, ἔφη· λέοντ' ἐγὼ δέδοικα, τηλικοῦτος ὢν, πλέθρου δ' ἔχων τὸ μῆκος; οὐ θηρῶν ἁπλῶς πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι; Λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτερῶς λέων κατήσθιεν. Ὁ δὲ ἐβόησε μετανοῶν· οἴησις ἡμῖν πημάτων παραιτία.

Μῦθος τξ'. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη· λέοντα δ' αὐτὸν ἐκάλει. Ὁ δ' ἀγνώμων τὴν δόξαν οὐκ

Fab. CCCLVIII. Leo et Aquila.

Prope Leonem advolans Aquila, eum rogabat, ut secum societatem inire vellet. Cui Leo, Nihil, mehercle, vetat; verum datis vadibus, te quae adeo velocitate me superas, pactam fidem non prodituram. Alias enim, qui credam tibi amicae, si me non exspectabis?

Fabula docet, haud statim omnibus esse fidem adhibendam, iisque praesertim, quos nondum amicos experti sumus.

Fab. CCCLIX Lupus et Leo.

Lupus in deserta loca pererrans, dum iam sol in occasum vergeret, quum sui umbram valde longam animadvertisset, Leonem, inquit, ego timeo, quum tantus sim, ut iugerum aequem? Nonne prorsus in ceteras feras omnes imperium exercebo? Dum haec Lupus superbe secum cogitat, Leo supervenit, eumque dicto citius devoravit. Quapropter Lupus poenitentia, sed frustra, tactus, exclamabat; O stulta opinio, quae meae necis caussa es!

Fab. CCCLX. Lupus et Vulpes.

Lupus quidam quum prae ceteris lupis ad maximam corporis molem excrevisset, se leonem ap-

ἤνεγκεν. Τῶν δὲ συμφύλων ἀποστήσας, τοῖς λέουσιν ὡμίλει. Κερδὼ δ' ἐπισκώπτουσα, μὴ φρενωθείην, ἔφη, τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης· σὺ γὰρ ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ, εἰς δ' αὖ λεόντων σύγκρισιν λύκος φαίνῃ.

Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινουμένους, καὶ μέγα φρονοῦντας, ἐλεγχομένους δὲ ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκειν.

Μῦθος τξα΄. Λύκος καὶ Κύων.

Λύκος ἐν κλοιῷ δεδεμένον ὁρῶν μέγιστον κύνα ἤρετο· δήσας τίς ἐξέθρεψε τοῦτον; Ὁ δὲ ἔφη, κυνηγός· ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθοι λύκος ἐμοὶ φίλος· λιμὸς γὰρ ἢ κλοιοῦ βαρύτης.

Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς οὐδὲ γαστρίζεσθαι.

Μῦθος τξβ΄. Λύκος, Ἀρνίον καὶ Λέων.

Λύκος δήποτε ἄρας ἀρνὸν ἐκ ποίμνης ἀπεκόμιζεν εἰς τὴν ἰδίαν κοίτην. Λέων δὲ τούτῳ ἐξαίφνης συναντήσας, ἦρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀρνίον. Στὰς δὲ πόρρωθεν πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· ἵνα τί, ἄναξ, ἐξ ἐμοῦ τοῦτο ἦρας; πῶς δὲ οὐ πρέπεις τοὺς

pellare solebat. Verum omni mente carens hac laude contentus non fuit; suis enim sociis relictis, inter leones versari coepit. Sed Vulpes eum irridens, Ne mihi contingat, ait, desipere tantum, quantum nunc tu fastu tumescis. Nam tu dum inter lupos eras, sane leo videbaris, sed in leonum coetu immixtus, lupus omnino videris.

In eos quadrat haec fabula, qui quum ab adulatoribus non recto iudicio laudentur, ac de se magnifice sentiant, tandem aliquando convicti seipsos agnoscunt.

Fab. CCCLXI. Lupus et Canis.

Lupus quum praegrandem Canem collari vinctum vidisset, Ecquis, inquit, tali vinculo te pressum enutrivit? Venator, respondit Canis. Sed id ne tibi, amice, contingat; famem enim maximam huius vinculi pondus parit.

Eum haec fabula innuit, qui in calamitatibus nec quo ventrem expleat habet.

Fab. CCCLXII. Lupus, Agnus, et Leo.

Lupus quondam Agnum e grege raptum in suum latibulum ferebat. At Leo forte ipsi obviam factus, ei Agnum surripuit. Lupus tamen stans procul his eum est alloquutus: Qua nam de caussa hunc, rex, mihi rapis? Ecquid ergo antiquas leges

θεσμὲς τὲς ἀρχαίες, τὲ μὴ τυραννεῖν χειρὶ δυναπατῆ, ἀλλὰ πάντοτε ἐκδικεῖν τοῖς ἀπόροις; Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· σὺ δὲ, ὦ λύκε, δικαίως τῦτον ἔχες, εἴ τις τῶν φίλων αὐτὸν κεχάρικέ σοι.

Πρὸς πλεονέκτας καὶ ἅρπαγας τὲς μεμφομένες ἀλλήλοις ὁ μῦθος.

Μῦθος τξγ'. Δηχθεὶς ἀπὸ μύρμηκος, καὶ Ἑρμῆς.

Νεώς ποτε σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι βυθιθείσης, ἰδών τις, ἀδίκους ἔλεγε τὲς θεὲς κρίνων· ἑνὸς γὰρ ἀσεβῦς ἐμβεβηκότος, πλείω πολλὲς σὺν αὐτῷ μηδενὸς αἰτίες θνήσκειν. Καὶ ταῦτα ὁμῦ λέγοντος οἷα συμβαίνει, πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων, σπεύδων τὰς ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν. Ὑφ' ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτει τὲς πάντας. Ἑρμῆς δ' ἐπιςὰς, τῷ τε ῥαβδίῳ παίων, εἶτ' οὖν κἂν ἐξῆ, φησι, τὲς θεὲς ὑμῶν εἶναι δικαςὰς, οἷος εἶ σὺ μυρμήκων.

Ὁ λόγος δηλοῖ, μηδένα τολμᾷν ψέγειν τὰς τῦ θεῦ περὶ τὲς ἀνθρώπες ἀκαταλήπτες οἰκονομίας, κἂν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν.

non servas, quae reges iubent non tyrannidem exercere, sed ius suum semper unicuique tribuere? Ridens ad haec Leo, Tu quidem, o Lupe, iuste hunc Agnum possideres, si quis amicorum eum tibi donasset.

Fabula avaros, rapacesque homines respicit, qui se se mutuo accusant.

Fab. CCCLXIII. Homo a formica morsus, et Mercurius.

Olim navis cum navigantibus omnibus quum demersa fuisset, tantam cladem aliquis videns, iniustos Deos esse affirmabat, quod nimirum unius tantum scelesti caussa, qui forte navem conscenderat, permulti eodem casu, licet omnis criminis expertes, perirent. Dum haec ille ait, et secum quae evenerant repetebat, ingens formicarum multitudo circa eum venit, ut triticeas glumas, quae illic forte aderant, ore traherent. A quarum una quum morsus esset, omnes illico conculcavit. At Mercurius ei apparens, virga percussit, Et posthac, ait, tales hominum iudices Deos esse patieris, qualis tu formicarum fuisti.

Fabula monet, quod nemo audeat incomprehensibilia Dei iudicia vituperare, etiamsi ignaris quandoque iniusta videantur.

Μῦθος τξδ΄. Ὁδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια.

Ὁδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν, ἑσῶσαν εὗρε τὴν ἀλήθειαν μόνην, καί φησιν αὐτῇ· δι᾽ ἣν αἰτίαν, γύναι, τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν ναίεις; Ἡ δ᾽ εὐθὺς πρὸς τάδ᾽ εἶπεν ἡ βαθυγνώμων· ὅτι ποτὲ παρ᾽ ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος, νῦν εἰς πάντας βροτὺς ἐλήλυθε ψεῦδος. Εἰ δέ ἐςιν εἰπεῖν, καὶ βεβύλησαι κλύειν, ὁ νῦν πονηρὸς βίος ἐςὶν ἀνθρώπων.

Ὁ λόγος ὗτος ἀνθρώπυς κωμῳδεῖ, ὧν ἡ ἀλήθεια μακρὰν πέφευγε, διὰ τὸ τὸ ψεῦδος τύτυς φιλεῖν, καὶ μᾶλλον συνοικεῖν.

Μῦθος τξέ. Ἑρμῆς γράφων ὀςράκῳ τὰς ἁμαρτίας.

Ὀςράκῳ γράφοντα τὸν Ἑρμῆν ἁμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν ταύτας σωρέυειν, ἵν᾽ ἐρανίσας ἑκάςυ τὰς δίκας ἀναπράσσῃ. Τῶν ὀςράκων δὲ κεχυμένων ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει εἰς τῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ᾽ εὐθύνοι. Τῶν ὖν πονηρῶν ὐ προσῆκε θαυμάζειν, ἂν θᾶσσον ἀδικῶν τις, ὀψὲ κακῶς πράσσει.

Fab. CCCLXIV. Viator et Veritas.

Homo quidam quum per desertum quoddam iter haberet, solam ibi Veritatem remoto in loco degentem invenit, eamque sic alloqui coepit: Quid caussae est, mulier, quod urbe relicta, deserta colis? Cui statim illa, Quia, inquit, inter paucos olim Mendacium versabatur, nunc vero apud omnes tuto degit. Et sane, si id impune dicere datum est, tuque velis audire, nunc hominum vita perversa est.

Haec fabula homines eos carpit, a quibus veritas longe discessit, propterea quod ipsi mendacium diligunt, vel potius, ut ita dicam, penes ipsum habitant.

Fab. CCCLXV. Mercurius scribens in testula peccata.

Iuppiter Mercurio imperavit, ut omnium peccata in testula scriberentur, ac in arca quadam reponerentur, ut singulorum peccatis in unum collectis, iustas cuique poenas statueret. Sed quum testulae illae sint simul admixtae, atque confusae, proinde fit, ut haec cito, illa sero in Iovis manus incidat, si quando ipsi eas in arcam intendere placet. Non itaque mirari debemus, si improbi homines celeriter quidem iniurias inferant, tarde vero poenas luant.

Μῦθος τξς'. Οἶς πρὸς νομέα καὶ Κύων.

Οἶς τις εἶπε πρὸς νομέα τοιάδε· κείρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας, γάλα δ' ἀμέλγων ἐστί σοι φίλον πῆξαι· ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύσει· πλέον δ' οὐδὲν ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ τροφὴ γῆς πᾶσα, ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι, ὡραῖα βοτάνη, καὶ δρόσου γεμισθεῖσα· φέρβεις δ' ἂν ἡμῖν ἐν μέσοις κύνα ταύτην, τρέφων ὁποῖα σαυτὸν εὐθαλεῖ σίτῳ. Ταῦθ' ὡς ἤκουσεν ἡ κύων, ἔφη τοῖα· εἰ μὴ παρήμην κἂν μέσοις ἐπολευόμην, οὐκ ἂν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετε ἄφθονον πόην. Περιτρέχουσα δ' ἐγὼ πάντοθεν κωλύω δρηστῆρα ληστὴν, καὶ λύκον διωκτῆρα.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τῇ τῶν πλησίον διαφθονουμένους εὐημερίᾳ ἐστὶν, ὅτε καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται. (1)

Μῦθος τξζ'. Ὄνος καὶ Κυνίδιον.

Ὄνον τις ἔτρεφε, καὶ κυνίδιον πάνυ ὡραῖον, καὶ ἦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναις δεσμώτης, ἔτρωγε κριθὰς, χόρτον, ὥσπερ εἰώθει· κυνίδιον δὲ χαρίεν ὂν, εὐρύθμως παίζον, τὸν δεσπότην τε

(1) Exstat huiusmodi Fabula etiam apud Xenophontem.

Fab. CCCLXVI. Ovis ad Pastorem, et Canis.

Ovis quaedam his olim Pastorem est alloquuta: Tu nos continuo tondes, ac nostra vellera sumis, nostrumque lac mulgens, ipsum in caseum densare gaudes. Foetura praeterea nostra gregem supplet, ita ut nihil ultra tibi praebere possimus. Fimus insuper omnis noster, nescio quid floridum in montibus producit; pulcra fit enim herba quam carpimus, et rore oneratur. Verumtamen quid canem istum inter nos agis, eodemque ac te pane nutris? Quae quum Canis audivisset, Nisi adforem ego, subiecit, et inter vos versarer, haud profecto tam abundanti pabulo vesci possetis. Ego enim is sum, qui huc illuc excurrens, raptorem, praedonemque lupum a vobis arceo.

Fabula eos notat, qui tunc etiam amicorum prosperitati invident, quum ab ipsis beneficiis maximis cumulantur.

Fab. CCCLXVII. Asinus et Catellus.

Formosum Catellum et Asinum nutriebat quidam, quem in stabulo fune alligatum tenere, et hordeo ac foeno continuo pascere solebat. Et Catellum quidem, quod festivus esset, et scite luderet, et huc illuc lepide saltitaret, dominus semper suo in sinu tenebat. At Asinus totam per noctem

ποικίλως περισκαίρον, ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις. Ὁ δέ γε ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην ἦγεν ἀφ' ὕψυς, ἐξ ἀγρῦ δ' ὅσον χρεία. Δαχθεὶς δὲ θυμῷ ϗ περισσὸν οἰμώξας, σκύμνον θεωρῶν ἐν ἁβρότητι πάσῃ, φάτνης ὀνείης δεσμὺς καὶ κάλυς ῥήξας, ἐς μέσον αὐλῆς ἦλθε, ἄμετρα λακτίζων, σαίνων δ' ὁποῖα, καὶ θέλων περισκαίρειν, τὴν μὲν τράπεζαν ἐς μέσον βαλὼν θλάσεν, ἅπαντα δ' εὐθὺς ἠλοίησε τὰ σκεύη, δειπνῦντα δ' εὐθὺς ἦλθε δεσπότην κρύσων, νώτοις ἐπεμβάς. Ἐσχάτῳ δὲ κινδύνῳ θεράποντες ἐν μέσοισιν ὡς εἶδον ἐσώσαν. Κρανείαις δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρύων ἔκτεινον. Ὡς δὲ ϗ αὐτὸς ὕςατ' ἔκπνεεν, ἔτλην, ἔλεξεν, οἷα χρή με δυσδαίμων. Τί γὰρ παρ' ὄρεσιν ὐκ ἐπολευόμην, βαιῷ δ' ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισύμην;

Ὅτι ὐ πάντες πρὸς πάντα ἴσοι πεφύκασι, κἂν φθόνῳ ἀλαζονεύωνται.

Μῦθος τξη'. Ὄνος παίζων.

Ὄνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα, καὶ παίζων, τὸν κέραμον ἔθλα, καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων ἐπιδραμὼν κατῆγε, τῷ ξύλῳ παίων. Ὁ δ' ὄνος πρὸς

almae Cereris frumentum molens, vix dies aderat, e silva gravissima onera, et ex agro, quidquid opus esset, advectabat. Quapropter animo perculsus, et graviter gemens, quod Catulum deliciis omnibus large affluentem videret, vinclis et funibus, quibus in stabulo detinebatur, diffractis, in medium aulae processit, calcibus vehementer lasciviens, et blandiens. Deinde quum Canis ad instar circumsaltare dominum vellet, mensam in medium proiectam diffregit, omnia vasa deiecit, et simul ad dominum, qui coenabat, recta contendit, in eiusque humeros festivus insiluit. Quae fieri, et herum in summum vitae discrimen adductum quum servi animadvertissent, confestim in eius salutem accurrunt: nec mora corneis baculis hinc inde percussum Asinum interficiunt. Qui quum ultima suspiria duceret, Heu me miserum! inquit; merita patior: quid enim stultus montes deserui, et parvulo Cani par esse volui?

Docet haec Fabula, non omnes ad omnia peragenda esse pares, etsi per invidiam se se idoneos praedicare soleant.

Fab. CCCLXVIII. Asinus ludens.

Asinus quidam domum ingressus, quum in ea ludere ac saltare coepisset, vas fictile rupit. Hoc videns quidam accurrit, eumque fustibus inde a-

αὐτὸν, ὃς τὸν νῶτον ἤλεγχε, ϗ μὴν ὁ πίθηκος χθὲς, εἶπε, ϗ πρώην, ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τȣ̃το ποιήσας.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τȣ̀ς ἐναντίως ἔχοντας τὰς δόξας, ϗ κινδύνȣς ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

Μῦθος τξθʹ. Ὀρνιθοθήρας, Πέρδιξ, ϗ Ἀλεκτορίσκος.

Ὀρνιθοθήρᾳ φίλος ἐπῆλθεν ἄιφνης, μέλλοντι θύμβραν, καὶ σέλινα δειπνήσειν. Ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν ὀυδὲν, ȣ̓ γὰρ ἠγρεύκει. Ὥρμησε δὲ πέρδικα ποικίλον θύσων, ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρέυειν. Ὁ δ᾽ αὐτὸν ὄυτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι· τὸ λοιπὸν δικτύῳ τί ποιήσεις, ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει ἐυωπῶν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων; τίνος μελῳδȣ̃ πρὸς ἦχον ὑπνώσεις; Ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γεννητὴν ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἠβουλήθη. Ὁ δ᾽ ἐκ τοῦ πέγȣς κλαγγὴν εἶπε φωνήσας· πόθεν μαθήσεις πόσον εἰς ἕω λείπει, τὸν ὠρομαθὴν ἀπολέσας; πῶς γνώσῃ πότ᾽ ἐννυχέυει χρυσότοξος ὠρίων; Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει, ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων; Κἀκεῖνος εἶπεν· οἶδας χρησίμȣς ὥρας· ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τι δειπνήσει.

begit. Sed Asinus ad eum, qui suos humeros fuste caedebat, conversus, At qui, inquit, heri, et prius etiam, hoc idem faciens Simius, magnam vobis attulit voluptatem.

Fabula eos homines respicit, qui falsam sui opinionem habentes, sibi quoque pericula inferunt.

Fab. CCCLXIX. Venator, Perdix, et Gallus.

Venatori cuidam, dum satureia atque apio sibi coenam parabat, amicus repente supervenit. Is vero quum nullas aves haberet in cavea, nihil enim ea die venatus fuerat, confestim ad Perdicem quamdam interficiendam se contulit, quam cicurem fecerat, et ad venandum egregie docuerat. Quod ubi illa vidit, ne se occideret, exorabat; quid enim, aiebat, me caesa, tibi retia proderunt, si quando venatum exibis? Quis tibi avium turmas, quae se mutuo tam amant, ac tam cernunt acutum, congregabit? Cuius cantantis ad carmen somnum captabis? His auditis Venator Perdicem dimisit, et ad Gallum capiendum se convertit. At ille ex summo tecti fastigio clamans, Quomodo posthac, aiebat, scire poteris, quantum ortus distet aurorae? Si me horarum indicem neci dederis, quomodo scies, quando noctem agat aureo arcu decorus Orion? Quis tibi quae mane sunt facienda commemorabit, quando nimirum avium roscidi pedes sunt? Sed

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ, οὐδεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ' ἡδονήν.

Μῦθος το΄. Ὄνος ϗ Κύων.

Ὄνος καὶ κύων ἐν ταὐτῷ ὡδοιπόρουν. Εὑρόντες δὲ ἐπὶ γῆς ἐσφραγισμένον γραμμάτιον, ὁ ὄνος λαβὼν, καὶ ἀναῤῥήξας τὴν σφραγῖδα, ϗ ἀναπτύξας, διεξῄει εἰς ἐπήκοον τοῦ κυνός. Περὶ βοσκημάτων δὲ ἐτύγχανε τὰ γράμματα, χόρτου τέ, φημι, ϗ κριθῆς ϗ ἀχύρου. Ἀηδῶς οὖν ὁ κύων, τοῦ ὄνου ταῦτα διεξιόντος, διέκειτο· ἔνθεν τι καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ· ὑπόβαθι, φίλτατε, μικρὸν, μή τι καὶ περὶ κρεῶν καὶ ὀστέων εὕρῃς διαλαμβάνον. Ὁ δὲ ὄνος ἅπαν τὸ γραμμάτιον διεξελθὼν, καὶ μηδὲν εὑρηκὼς ὧν ὁ κύων ἐζήτει, ἀντέφησεν αὖθις ὁ κύων· βάλε κατὰ γῆς, ὡς ἀδόκιμον πάντη, φίλε, τυγχάνον.

Μῦθος τοά. Γηπόνος, Ὄνος, καὶ Βοῦς.

Ὄνον τις ἔχων καὶ τῷ βοῒ συζεύξας ἠροτρία, πτωχῶς μὲν ἀλλ' ἀναγκαίως. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη, λύειν μέλλων αὐτοὺς, ὁ ὄνος διηρώ-

Venator, Aptas, inquit, venationi tempestates bene cognoscis, attamen aliquid oportet habere, quod amicus meus coenare possit.

Docet haec fabula, quod homini cupiditatibus servire sueto, nulla ratio tam valida esse potest, quin omnia ad voluptatem referat.

Fab. CCCLXX. Asinus et Canis.

Asinus et Canis idem iter faciebant; et quum forte obsignatam epistolam humi iacentem invenissent, Asinus eam colligit, signum demit, explicat, et Cani, ita ut intelligere posset, legere incipit. Sermo de pascuis in ea forte fiebat, nempe de foeno, de hordeo, et palea. Stomachari itaque Canis, et aegre ferre, Asino haec legente: quapropter ei dixit, Amice suavissime, paullisper progredere, ut sciam, an aliquid etiam de carnibus et ossibus hac in epistola scriptum sit. Tunc Asinus tota perlecta, quum nihil de iis, quae Canis quaerebat, invenisset, Abiice protinus, Canis ait; adulterina enim, amice, haec epistola omnino est.

Fab. CCCLXXI. Agricola, Asina, et Bos.

Pauper quidam Agricola quum Asinam, quam habebat Bovi iunxisset, necessitate coactus his terram arabat. Opere autem expleto, quum eos

τα τὸν βοῦν, τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκεύη; Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπε· πάντως ὅσπερ εἴωθε.

Μῦθος τοβ′. Παρακαταθήκας εἰληφὼς καὶ Ὅρκος.

Παρακαταθήκας τις λαβὼν φίλου ἀποστερεῖν διενοεῖτο. Καὶ δὴ προσκαλουμένου αὐτὸν ἐκείνου ἐπὶ ὅρκον, εὐλαβούμενος εἰς ἀγρὸν ἐπορεύετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὰς πύλας, ὡς ἐθεάσατό τινα χωλὸν ἐξιόντα, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τίς τε εἴη, καὶ ποῦ πορεύοιτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτὸν ὅρκον εἶναι, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς βαδίζειν, ἐκ δευτέρου ἠρώτα, διὰ πόσου χρόνου φοιτᾶν ταῖς πόλεσιν εἴωθεν. Ὁ δὲ ἔφη· διὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τριάκοντα. Καὶ ὃς οὐδὲν μελλήσας τῇ ὑστεραίᾳ ὤμοσε μὴ εἰληφέναι τὴν παρακαταθήκην. Περιπεσὼν δὲ τῷ ὅρκῳ, καὶ ἀπαγόμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ κρημνὸν, ᾐτιᾶτο αὐτὸν ὡς, προειπὼν αὐτῷ ὡς διὰ τριάκοντα ἐτῶν ἐπιπορεύεσθαι, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἄδειαν δέδωκεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· ἀλλ᾽ εὖ ἴσθι, ὡς ὅταν μέλλῃ τις ἀνιᾶσαι, καὶ αὐθημερὸν ἐπιφοιτᾶν εἴωθα.

iugo esset soluturus, Asina Bovem interrogavit, Quis eorum Agricolae instrumenta domum referre deberet. Cui ille respondit, Qui antea solitus, omnino nunc etiam referet.

Fab. CCCLXXII. Pecuniae surreptor et Iuramentum.

Pecuniam quum quidam penes se custodiendam ab amico accepisset, ei illam surripere cogitavit. Et sane quum in ius ab amico, ut iureiurando ad restitutionem adigeretur, vocatus esset, id ille cupiens evitare rus abiit. Sed ubi ad urbis portam pervenit, quum claudum quemdam exeuntem animadvertisset, eum quis esset, et quo tenderet, interrogavit. Qui quum respondisset se Iuramentum esse, et alias in urbes ad periuros puniendos se se ferre, iterum interrogavit, quanto tempore singulis in urbibus commorari soleret. Cui ille, Modo quadraginta annos, inquit, modo triginta. His verbis alter inductus, postera die, nulla reverentia habita, se nullam ab amico pecuniam accepisse iuravit. At mox quum denuo in Iuramentum incidisset, et ab eo in praeceps quoddam, in periurii poenam, ageretur, ipsum vehementer accusare, quod prius quidem se triginta saltem annos longe ab ea urbe futurum dixisset, ac postea nedum una die sibi tranquillum esse permisisset. Ad haec autem Iuramentum respondens, Hoc

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀδιόρειστός ἐστιν ἡ κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκ θεοῦ τιμωρία.

Μῦθος ογ΄. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν μικρὸν λύκον εὑρὼν ἐθρέψατο, εἶτα σκύμνον γενόμενον ἐδίδαξεν ἁρπάζειν ἐκ τῶν σύνεγγυς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδαχθεὶς ἔφη· ὅρα, μήπως σὺ ἐθίσας με ἁρπάζειν, πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσῃς.

Οἱ τῇ φύσει δεινοὶ ἁρπάζειν καὶ πλεονεκτεῖν μαθόντες, τοὺς διδάξαντας πολλάκις πλείονα ἔβλαψαν.

Μῦθος οδ΄. Γεωργὸς, Παῖς, καὶ Κολοιοί.

Πλειάδος δυσμαὶ ἦσαν σπόρου ἐν ὥρῃ, καί τις γεωργὸς ἐν κλήρῳ πυροὺς σπείρας, ἐφύλαττεν ἑστώς, καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει, μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων, καὶ ψάρες ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων. Τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην παιδίσκος. Οἱ δὲ ψάρες ἐκ συνηθείας ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ᾔτησεν, καὶ πρὶν βαλεῖν ἔφευγον. Εὗρε δὲ τέχνην ὁ γεωργὸς ἄλλην. Τότε παῖδα φωνήσας ἐδίδασκεν· ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς σοφῶν δηλῶσαι φίλους, ἡνίκ' ἂν

scias, inquit, quod si quis unquam mihi iniuriam inferre meditatur, ipsamet etiam die redire soleo.

Fabula declarat quod scelestorum hominum poena ex Deo, indeterminata est.

Fab. CCCLXXIII. Pastor et Lupus.

Pastor Lupum parvulum quum invenisset, eum penes se enutrivit, ac ubi adolevit, pecudes ex vicinis armentis rapere docuit. Quod Lupus quum egregie didicisset, Cave, olim Pastori ait, ne me rapiendi artem postquam docueris, multas ex tuis gregibus oves desideres.

Fabula monet, quod improbi homines ad rapinas malasque artes edocti, saepe praeceptores suos innumeris damnis affecere.

Fab. CCCLXXIV. Agricola, Puer, et Graculi.

Pleiadum occasus aderat, iamque Agricola quidam paternis in arvis triticum severat, ad eiusque custodiam vigilabat. Innumera enim atque atra graculorum stridentium turba, nec non sturni, seminum pestis, eius in campos convolare solebat. Sequebatur eum puer fundam gerens: sturni autem ad fundae strepitum audiendum intenti stabant, et antequam iacularetur, fuga se se subducebant. Agricola itaque aliam fraudem excogitavit, puerumque his admonuit: Puer mi, oportet nos

τοίνυν ἔλθωσιν, ἐγὼ μὲν ἄρτον αἰτήσω, σὺ δ' ἐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις. Οἱ ψᾶρες ἦλθον, καὶ νέμοντο τὴν χώραν. Ὁ δ' ἄρτον αἰτεῖ καθάπερ εἶχε συνθήκην. Οἱ δ' οὐκ ἔφυγον· τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη τὴν σφενδόνην δέδωκεν. Ὁ δὲ γέρων ῥίψας, τῷ μὲν τὸ βρέγμα, τῷ δὲ ἔτυψε τὴν κνήμην, ἑτέρῳ τὸν ὦμον. Οἱ δ' ἔφυγον ἐκ χώρης. Γέρανοι συνήντων, καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων. Καί τις κολοιὸς εἶπε· φεύγετ' ἀνθρώπων γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.

Μῦθος τοέ. Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ.

[1] Αἴσωπός ποτε ὁ λογοποιὸς σχολὴν ἄγων, εἰς ναυπήγιον εἰσῆλθεν. Τῶν δὲ ναυπηγῶν σκωπτόντων τε αὐτὸν, καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἴσωπος ἔλεγε τὸ παλαιὸν χάος, καὶ ὕδωρ γενέσθαι, τὸν δὲ Δία βουλόμενον καὶ τὸ γῆς στοιχεῖον ἀποδεῖξαι, παραινέσαι αὐτῇ ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν, κἀκείνη ἀρξαμένη τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφηνεν· ἐκ δευτέρου δὲ ἐκροφήσασα, καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν· ἐὰν δὲ

1. Hanc fabellam Aesopo etiam asserit Aristoteles *Meteorologic.* lib. 2. cap. 3. nec non eius Commentatores

avium tam callidarum amicos praebere: quapropter, si quando venerint, ego quidem panem petam; tu vero non mihi panem sed fundam porriges. His ita compositis, haud mora sturni rediere, et in eius arvis pascere coeperunt. Tunc Agricola, ut statutum fuerat, panem petiit; quo audito haud sturni fugere; sed Puer fundam lapidibus plenam ei praebuit, quos senex quum magna vi coniecisset, illi sinciput, illi crura, huic humerum eo ictu confregit. Quo aves territae protinus e campis diffugere. Quibus quum forte grues occurrissent, et quid illis contigisset interrogassent, Graculorum quidam ita respondit: Fugite perversum hominum genus, qui alia quidem dicunt, alia faciunt.

Fab. CCCLXXV. Aesopus in navali.

Olim Aesopus fabulator otium agens, in navale ingressus est. Quem quum navium fabricatores vidissent, et provocassent, ut fabellam narraret, sic ille exorsus est. Erat olim Chaos et Aqua; Iuppiter autem, quum terram quoque, quae mari obruta erat, expromere vellet, eam admonebat, ut uno atque altero haustu mare absorberet. Terra itaque id opus aggrediens, primo quidem haustu montes emisit, secundo vero pla-

Alexander Aphrodisiensis, et Olympiodorus *action.* vel *lection.* 18. Lectio autem Vatic. Cod. longe melior est.

δόξῃ αὐτῇ καὶ τὸ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἡ τέχνη γενήσεται.

Ὅτι οἱ τοὺς κρείττονας χλευάζοντες, λανθάνουσι μειζόνως ἑαυτοῖς τὰς ἀνοίας ἐξ αὐτῶν ἐπισπώμενοι.

Μῦθος τοϛ'. Ταὼν καὶ Γέρανος.

(1) Ταὼν ποτε γεράνου κατεγέλα, ἐκκωμῳδοῦσα τὴν χροίαν τοῦ ὀρνέου, λέγουσα πάλιν μυκτηρισμοὺς ἀθέσμους, ὡς αὕτη χρυσὸν καὶ πορφύραν φοροῦσα, ὥσπερ τις ἄναξ, φησὶ, τυγχάνω. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα οὕτως λέγει· ἀλλ' ἐγὼ φωνῶ ἔγγιστα τῶν ἀστέρων, καὶ εἰς οὐρανῶν ἀνίπταμαι τὰ ὕψη, σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ, κάτωθεν βηματίζεις, μετὰ ὀρνίθων καὶ τῶν ἀλεκτορίδων.

Ὅτι κρεῖσσόν ἐστιν περίβλεπτόν τινα εἶναι ἐν πενιχρᾷ ἐσθῆτι, ἢ ζῆν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

Μῦθος τοζ'. Τοῖχος καὶ Πάλος.

Τοῖχος σπαραττόμενος ὑπὸ πάλου βιαίως, ἐφώνει· τί με σπαράττεις μηδὲν ἠδικηκότα; Καὶ ὃς, οὐκ ἐγὼ, φησιν, αἴτιος τούτου, ἀλλ' ὄπισθεν σφοδρῶς με τύπτων.

(1) Ταών. Lexica hanc vocem masculino genere proferunt.

nitiem patefecit; quod si tertium quoque haustum addidisset, et aquam absorbuisset, ars vestra inutilis esset.

Ita qui potentiores irrident, nescii dementiae suae tandem poenas luunt.

Fab. CCCLXXVI. Pavo et Grus.

Pavo olim Gruem deridebat, eiusque paupertatem mordacibus dictis incessebat, aiens: Ego quidem regis ad instar auro et purpura indutus sum. Et ego, Grus respondit, prope ad astra meam vocem tollo, et usque ad sublimia coeli volo; tu vero quasi gallus continuo serpis humi, gallinarum et gallorum admixtus gregi.

Fabula demonstrat, quod melius est spectabilem esse paupere sub veste, quam divitiis superbientem vitam ducere ignominiosam.

Fab. CCCLXXVII. Murus et Vectis.

Murus violenter a Vecte concussus, Quid ita, aiebat, me exagitas, nulla a me offensus iniuria? At Vectis, Non ego, inquit, huiusce rei caussa sum, sed qui validis ictibus me retro impellit.

Μῦθος τοη'. Βοῦς καὶ Φρῦνος.

Φρύνου γέννημα συνεπάτησε βοῦς πίνων. Ἐλθοῦσα δ' αὐτόσε, οὐ παρῆν γάρ, ἡ μήτηρ, παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει. Τέθνηκε, μῆτερ, εἶπον, ἄρτι πρὸ τῆς ὥρας. Ἦλθε γὰρ πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται χηλῇ μαλαχθείς. Ἡ δὲ [1] φρῦνος ἠρώτα φυσῶσ' ἑαυτὴν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ τὸ ζῶον. Οἱ δὲ, παύου, μὴ ποιοῦ, μῆτερ· θᾶσσον σεαυτὴν, εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις, ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσιν.

Μῦθος τοθ'. Χαραδριὸς, καὶ αὐτοῦ Παῖδες.

[2] Χαραδριὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοττεύων, τῷ κορυδαλῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων, καὶ παῖδας λῃίου κόμαις θρέψας, λοφῶντας ἤδη καὶ πτερίσιν ἀκμαίους. Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων ἀνθηρὸν ὂν τὸ θέρος, εἶπε· νῦν ὥρη πάντας καλεῖν με τοὺς φίλους ἵν' ἀμήσω. Καί τις χαραδριοῦ τῶν λοφοφόρων παίδων ἤκουσεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει, σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.

1. φρῦνος. Lexica hanc vocem ἀρσενικῶς usurpant.

2. Charadrius fluviatilis cuiusdam avis nomen est, de qua Aristophan. in Av. v. 267. 1141. et Suidas in voce.

Fab. CCCLXXVIII. Bos et Rana.

Bos olim bibens Ranae filium conculcavit. Mater deinde, quae tum forte aberat, quum supervenisset, et a ceteris fratribus, ubinam is esset, postularet, Occubuit, dixere, Mater: quadrupes enim maximum huc nuper accessit, eiusque pede pressus infelix vitam amisit. Id audiens Rana se se inflare coepit, simulque interrogabat, an tale tantumque illud animal esset. At illi, Desine, dixere, Mater; nam prius disrupta iacebis, quam eius magnitudinem imiteris.

Fabula ostendit, parvis cum magnis contendere summopere esse periculosum.

Fab. CCCLXXIX. Charadrius, et eius Filii.

Avis quaedam, Charadrius dicta, quae mane cum Galerita cantare solebat, viridi in tritico nidum posuerat, natosque suos iam cristatos atque pennatos maturis aristis enutriebat. At campi illius possessor, quum aestatem iam ad summum provectam animadvertisset, Nunc tempus est, ait, ut meos omnes amicos ad metendum convocem. Haec ita dicentem quum ex nido filiorum quidam audisset, matri illico renuntiavit, rogans simul, ut lo-

Hanc autem fabellam ab Aesopo egregie expressit Aulus Gellius, *Noct. Attic.* Lib. II.

Ὁ δὲ εἶπεν· οὔπω καιρός ἐςι τοῦ φεύγειν· ὃς τοῖς φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει. Ὡς δ' αὖθις ἐλθών, ἡλίου θ' ὑπ' ἀκτίνων ἤδη ῥέοντα τὸν ςάχυν θεωρήσας, μισθὸν μὲν ἀμήτορσιν αὔριον πέμπειν, μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματοφόροις δώσειν ἔλεγε, εἶπε χαραδριὸς πᾶσι νηπίοις οὕτως· νῦν ἐςὶν ὥρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν, ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ κοὐ φίλοις πιςεύει.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων, ὅση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαῤῥοῦντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

Μῦθος τπ'. Χειμὼν καὶ Ἔαρ.

Χειμὼν ἔσκωψε εἰς τὸ ἔαρ, καὶ αὐτὸ ὠνείδισε, ὅτι εὐθὺς φανέντος ἡσυχίαν ἄγει ἔτι οὐδείς, ἀλλ' ὁ μέν τις ἐπὶ λειμῶνας, καὶ ἄλση γίνεται, ὅτῳ ἄρα φίλον δρέπεσθαι ἀνθέων, καὶ κρίνων, ἢ καὶ ῥόδον τι, περιαγαγεῖν τε τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασιν, καὶ παραθέσθαι ἢ παρὰ τὴν κόμην· ὁ δὲ ἐπιβὰς νεὼς καὶ διαβαίνων πέλαγος ἐν τύχῃ, παρ' ἄλλους ἤδη ἀνθρώπους ἔρχεται· καὶ ὅτι ἅπαντες ἀνέμων, ἢ πολλοῦ ἐξ ὄμβρων ὕδατος ἔχουσι φροντίδα· οὐκέτι ἐγώ, ἔφη, ἄρχοντι, καὶ αὐτοδεσπότῃ

cum alium, quo inde migrare possent, inquireret. At mater nondum fugiendi tempus esse affirmabat, aiens, quod qui in amicis confideret, non valde festinaret. Quum autem illuc iterum sole sub ardenti campi dominus se contulisset, ac maturam segetem iamque humi diffluentem vidisset, tandem, qui meterent, atque manipulos ferrent, crastina die soluta mercede vocare decrevit. Quae nati quum matri renunciassent, Nunc, filii, tempus est, ait, ut nos alio fugiamus; is enim non amplius amicis, sed sibimetipsi confidit.

Nos fabula docet, domesticarum rerum curam quanta vi possumus esse gerendam, eosque spernendos, qui in amicorum auxilio spem suam omnem reponunt.

Fab. CCCLXXX. Hyems et Ver.

Hyems olim dicteriis Ver incessere, eique probra iniicere coepit, aiens, quod ipsum simul ac appareret, nemo amplius se quietum teneret, sed ille quidem per nemora ac prata vagari, ille flores decerpere, ac liliis et rosis sibi tempora aut comas coronare gauderet, alii vero conscensa navi immensa maria traiicerent; omnes denique sibi a ventis, vel immodicis pluviis caverent. Se contra duci cuidam aut imperatori similem esse dicebat, quod nempe omnes homines non oculos ad

ἔοικα, καὶ οὐδὲ εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ κάτω που, καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπιτάττω βλέπειν, καὶ δεδιέναι καὶ τρέμειν, καὶ ἀγαπητῶς διημερεύειν ἐςὶν ὅτε ὑπ' οἴκοι ἠνάγκασα; Τοιγαροῦν, ἔφη τὸ ἔαρ, σου μὲν καὶ ἀπαλλαγεῖεν ἄνθρωποι ἀσμένως· ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς καλὸν καὶ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τοὔνομα· καὶ νὴ μὰ Δία γε ὀνομάτων κάλλιστον, ὥστε καὶ ἀπόντος μέμνηνται, καὶ φανέντος ἐπαγάλλονται.

Μῦθος τπά. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν ἔφη πρὸς τὴν κορώνην· ἐγὼ παρθένος, καὶ Ἀθηναία, καὶ βασίλισσα, καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ· προσέθηκε δὲ καὶ τοῦ Τηρέως τὴν βίαν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώττης. Καὶ ἡ κορώνη ἔφη· τί ἂν ἐποίησας, εἰ τὴν γλῶτταν εἶχες, ὅπου τμηθείσης τοσαῦτα λαλεῖς;

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες ψευδολογοῦντες ἑαυτοῖς ἔλεγχος καθίςανται.

Μῦθος τπβ'. Ψύλλα καὶ Βοῦς.

Ψύλλα δή ποτε τὸν βοῦν οὕτως ἠρώτα· τί δὴ παθὼν ἀνθρώποις ἐσημέραι δουλεύεις, καὶ ταῦτα ὑπερμεγέθης καὶ ἀνδρεῖος τυγχάνων ἐμοῦ σάρκας αὐτῶν οἰκτίςως διασπώσης, καὶ τὸ αἷμα χανδὸν πινούσης; καὶ ὃς οὐκ ἄχαρις ἔσομαί, φησι,

coelum tollere, sed humiles in terram respicere iuberet, eisque tremorem ac horrorem iniiceret, et quandoque etiam domi libenter morari cogeret. Tum Ver ad haec, Proinde, ait, te omnes homines facile commutarent; nomen vero meum vel ipsum illis pulcrum esse videtur. Et sane Veris nomen est omnium pulcherrimum, ita ut ipsum, et quum absum commemorent, et quum redeo exsultent.

Fab. CCCLXXXI. Hirundo et Cornix.

Hirundo ita olim Cornicem est alloquuta: Ego virgo sum, ego Atheniensis, atque regina, nec non regis Atheniensium filia. His expositis narravit etiam ut a Tereo violata, ac sibi lingua ab eodem excisa fuisset: quapropter Cornix, Heu, quid esset, exclamavit, si linguam haberes, quum tam garrula sis, postquam tibi d·mpta fuit?

Ita qui falsa iactanter enarrant, se ipsos tandem falsitatis arguunt.

Fab. CCCLXXXII. Pulex et Bos.

Pulex sic olim Bovem interrogavit. Quid caussae est, quod tu, qui tam magnus ac fortis es, hominibus quotidie inservias, dum ego eorum carnes acriter vellico, et sanguinem hianti ore bibo? Ego, Bos ait, in hominum genus ingratus non sum;

μερόπων γένει· στέργομαι γὰρ παρ' αὐτῶν καὶ φιλῦμαι ἐκτόπως, τρίβομαί τε συχνῶς μέτωπόν τε ϗ ὤμυς. Ἡ δὲ, ἀλλ' ἐμοὶ γοῦν πέως τῇ δειλαίᾳ ἡ σοι φίλη τρίψις ὄικτιστος μόρος, ὅτε ϗ τύχῃ, συμβαίνει.

Ὅτι οἱ διὰ τῦ λόγυ ἀλαζόνες, καὶ ὑπὸ τοῦ εὐτελῦς ἡττῶνται.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

Μῦθος τπγ'. Ἵππος ϗ Ἔλαφος.

[1] Στησίχορος, ἑλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμερέων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος, τἄλλα διαλεχθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς λόγον, Ὡς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ' ἐλάφυ ϗ διαφθείραντος τὴν νομὴν, βυλόμενος τιμωρήσασθαι τὸν ἔλαφον, ἠρώτα τινὰ ἄνθρωπον, εἰ δύναιτο μετ' αὐτῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δ' ἔφησεν· ἐὰν λάβῃ χαλινὸν, ϗ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν, ἔχων ἀκόντια. Συνομολογή-

1. Hic Apologus desumptus est ex Aristotel. *Rhetor.* Lib. II. c. 20. ut et insequens.

Ad hanc fabulam alludit etiam Plutarchus in Vita *Arati*, dum de Antigono ait, quod imperator terra marique cum libera potestate renuntiatus, non prius conditionem accepit, quam merces ei imperii concessus est Acrocorinthus, ἀτεχ ὡς τὸν Ἀισώπυ μιμησάμενος κυνηγόν. Et Horat. *Epistol.* Lib. I. 10.

ipsi enim ingenti amore atque benevolentia continuo me excipiunt, ac frequenter mihi frontem atque humeros fricant. Tum Pulex ad haec respondens, At mihi, ait, misero contrarium fit; nam si ab illis ego fricarer, id mihi mortem funestissimam compararet.

Fabula indicat, quod qui se se verbis magnifice efferunt, demum a vili quolibet vincuntur.

EX DIVERSIS.

Fab. CCCLXXXIII. Equus et Cervus.

Stesichorus, quum elegissent ducem cum summo imperio Himerenses Phalarim, et essent custodiam tradituri corporis, alia fatus, hanc eis fabulam quoque narravit. Equus olim pratum solus tenuit: quum autem veniret Cervus, et pabulum corrumperet, volens eum punire, interrogavit hominem, an posset cum ipso poena afficere Cervum. Ille affirmavit, si acciperet frenum, et ipse conscenderet eum, tenens iacula. Quum au-

Cervus Equum pugna melior communibus herbis
Pellebat: donec minor in certamine longo
Imploravit opes hominis frenumque recepit.
Sed postquam victor violens discessit ab hoste,
Non equitem dorso, non frenum depulit ore.

Exstat etiam ἄλλως in Nicephoro Basilaca, inter Excerpta Allatii.

σαντος δὲ, καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ. Οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς, ἔφη, ὁρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρήσασθαι, ταὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἤδη ἔχετε, ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα, ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε, καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε ἤδη Φαλάριδι.

Μῦθος τπδ΄. Ἀλώπηξ καὶ Ἐχῖνος.

Αἴσωπος ἐν Σάμῳ συνηγορῶν δημαγωγῷ κρινομένῳ περὶ θανάτου, ἔφη, [1] Ἀλώπεκα διαβαίνουσαν ποταμὸν ἀπωσθῆναι εἰς φάραγγα. Οὐ δυναμένην δὲ ἐκβῆναι, πολὺν χρόνον κακοπαθεῖν, καὶ κυνοραϊστὰς πολλοὺς ἔχεσθαι αὐτῆς· ἐχῖνον δὲ πλανώμενον, ὡς εἶδεν αὐτὴν, κατοικτείραντα ἐρωτᾶν, εἰ ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κυνοραϊστὰς, τὴν δὲ οὐκ ἐᾶν. Ἐρομένου δὲ διὰ τί, φάναι· ὅτι οὗτοι μὲν πλήρεις μου ἤδη εἰσὶ, καὶ ὀλίγον ἕλκουσιν αἷμα, ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες, ἐκπιοῦνταί μου τὸ λοιπὸν αἷμα. Ἀτὰρ οὖν καὶ ὑμᾶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλάπτει, πλούσιος γάρ ἐστιν. Ἐὰν δὲ τοῦτον ἀποκτείνητε, ἕτεροι ἥξουσι πένητες, οἳ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ κοινὰ κλέπτοντες.

1. Apologum hunc, paucis immutatis, ab Aesopo mutuatus est Tiberius Imperator, quum caussam redderet, quare Praesides Provinciarum non facile mutandos, nec, nisi defunctis, successores dandos existimavit.

tem conditionem accepisset, et ille eum conscendisset, loco puniendi Cervum, ipse confestim homini servivit. Ita etiam vos videte, inquit Stesichorus, ne hostes punire volentes, eadem patiamini, quae Equus. Frenum enim iam habetis, postquam ducem cum summo imperio elegistis. Si vero etiam custodiam tradideritis, et conscendere permiseritis, servietis confestim Phalaridi.

Fab. CCCLXXXIV. Vulpes et Erinaceus.

Aesopus in Samo quum patronus esset duci populi caussam de capite habenti, hanc fabellam retulit. Vulpes quum flumen traiiceret, in voraginem decidit: ex qua quum minime posset exire, diu male affecta fuit, ipsique multae caninae muscae adhaeserunt. At Erinaceus qui per inde forte vagabatur, ut eam vidit, misericordia captus, interrogavit, num ab ipsa caninas muscas abigeret. At illa omnino vetavit. Cuius rei caussam quum ille quaereret, ei Vulpes respondit, Quoniam istae quidem plenae mei iam sunt, et parum sanguinis sugunt; si vero has abegeris, aliae venientes famelicae exhaurient mihi reliquum sanguinis. Igitur etiam vobis, inquit Aesopus, o viri Samii, iste non amplius nocet; dives enim est. Si vero hunc interfeceritis, alii venient pauperes, qui vobis dilapidabunt publica, depeculantes.

Vide Iosephum *Antiquit. Iudaic.* Lib. XVIII. Occurrit etiam apud Plutarchum, *An seni ger. Resp.*

Μῦθος τπέ. Ὄρνεα καὶ Γλαύξ.

[1] Τὰ ὄρνεα ξυνῆλθε πρὸς τὴν γλαῦκα, καὶ ἐδεῖτο, τῆς μὲν ἀπὸ τῶν οἰκοδομημάτων ὀπῆς ἀπανίστασθαι, πρὸς δὲ τὰ δένδρα τὴν καλιὰν, ὥσπερ καὶ αὐτὰ, καὶ τοὺς τούτων καταπήγνυσθαι κλῶνας, ἀφ᾽ ὧν καὶ ᾄδειν ἐςὶν εὐσημότερον· καὶ δὴ καὶ πρὸς δρῦν ἄρτι ταυτηνὶ φυομένην, ἐπειδὴ πρὸς ὥραν ἀφίκηται ἑτοίμως ἔχειν ἱζάνειν, καὶ τῆς χλοερᾶς κόμης ἀπόνασθαι. Ἀλλ᾽ οὖν τήν γε γλαῦκα μὴ τοῦτο τοῖς ὀρνέοις ποιεῖν παραινεῖν, μηδὲ φυτοῦ βλάςῃ ἐφήδεσθαι, ἰξὸν πεφυκότος φέρειν πτηνοῖς ὄλεθρον. Τὰ δὲ μήτε τῆς ξυμβουλῆς ἀποδέχεσθαι τὴν γλαῦκα, τοὐναντίον δὲ ἔχαιρε τῇ δρυῒ φυομένῃ· ἐπειδὴ δὲ ἱκανὰ ἦν, καθίσαντα ἐπ᾽ αὐτὴν, ᾖδε. Γενομένου δὲ τοῦ ἰξοῦ, ῥᾳδίως ἤδη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἁλισκόμενα μετενόουν, καὶ τὴν γλαῦκα ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ ξυμβουλῇ. Καὶ νῦν ἔτι οὕτως ἔχουσιν, ὡς δεινῆς καὶ σοφῆς οὔσης αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐθέλουσι πλησιάζειν, ἡγούμενα ἀγαθόν τι ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας. Ἔπειτα, οἶμαι, προσίασι μάτην ἐπὶ κακῷ.

Μῦθος τπς'. Φθεῖρες καὶ Γεωργός.

[2] Φθεῖρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ὑπέδακνον. Ὁ δὲ δὶς μὲν τὸ ἄροτρον μεθεὶς τὸν χιτωνίσκον ἐκά-

1. Ex Dione Chrysostomo, *Orat. 72. de corp. cult.*

Fab. CCCLXXXV. Aves et Noctua.

Aves ad Noctuam convenerunt, eamque rogarunt, ut ex aedium foraminibus emigraret, adque arbores, sicut et ipsae, harumque ramos nidum conglutinaret, unde clarius canere liceret; quin etiam quercui tum primum nascenti, quum adolevisset, commode insidere posse, atque viridi frui coma. At Noctua Aves admonuit, ne facerent, neve laetarentur super illius plantae germinatione, quae viscum procreare soleret, unde pernicies avibus oriretur. Illae vero Noctuae consilium non approbarunt, sed contra quercu crescente gavisae sunt, et super illam adultam factam sedere, atque cecinere. Nato autem visco, quum iam facile ab hominibus caperentur, sero poenitentiam egere, Noctuamque de consilio sunt admiratae: atque etiam num ita sunt affectae, quasi callida ea sit et sapiens, et propterea ad illam accedunt, existimantes se commodi aliquid ex eius familiaritate reportaturas. At accedunt frustra accepto malo.

Fab. CCCLXXXVI. Pediculi et Agricola.

Pediculi arantem Agricolam morsibus infestabant. Ille subuculam ut purgaret, semel atque

2. Ex Appiano, *De Bellis Civil.* Lib. I. p. 413. Ed. Steph.

θύρσον. Ὡς δὲ αὖθις ἐδάκνετο, ἵνα μὴ πολλάκις ἀργοῖ, τὸν χιτωνίσκον ἔκαυσεν.

Κἀγὼ τοὺς ἠττημένους παραινῶ τρίτῳ πυρὸς μὴ δεηθῆναι.

Μῦθος τπζ'. Κόκκυξ καὶ Ὄρνιθες.

[1] Κόκκυξ ἠρώτα τοὺς λεπτοὺς ὄρνιθας, διὰ τί φεύγοιεν αὐτόν. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἔσῃ ποτὲ ἱέραξ.

Μῦθος τπη'. Κυνὸς οἰκία.

[2] Κύων, ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενος, καὶ συσπειρώμενος διὰ τὸ ῥιγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖται. Θέρους δ' αὖ πάλιν ἐκτεταμένος καθεύδων, φαίνεται μέγας ἑαυτῷ, καὶ μήτε ἀναγκαῖον ἡγεῖτο, μήτε μικρὸν ἔργον, οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην.

Μῦθος τπθ'. Λύκος καὶ Ποιμένες.

[3] Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐσθίοντας ἐν σκηνῇ πρόβατον, ἐγγὺς προσελθὼν, ἡλίκος, ἔφη, ἂν ἦν ὑμῖν θόρυβος, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποίουν;

1. Ex Plutarcho, in Vita *Arati*.
2. Ex eodem, in *Convivio Septem Sapientum*.

iterum arationem intermisit: sed quum denuo morderetur, subuculam in ignem coniectam excussit, ne saepius opus interrumperet.

Et ego victos moneo, caveant sibi, ne tertio peccato ignis poena fiat.

Fab. CCCLXXXVII. Cuculus et Aviculae.

Cuculus parvulas aves interrogabat, Quid caussae esset, quod se fugerent. Cui illae respondere, Quia aliquando accipiter eris.

Fab. CCCLXXXVIII. Canis domicilium.

Canis hyberno frigore contractus et in se revolutus cubans, locum in quo cubabat sibi ad domum condendam designavit. Aestate autem redeunte, et tunc exporrectis membris cubans, se maiorem locum occupare animadvertit, quam quo antea iacebat; quapropter nec necessarium, nec facile opus esse sensit, tantam domum extruere.

Fab. CCCXXXIX. Lupus et Pastores.

Lupus quum videret Pastores in tentorio quodam ovem comedere, propius accedens, Quantus, inquit, tumultus exortus esset, si hoc ego fecissem.

3. Ex eodem, *Ibid.*

Μῦθος τψ΄. Πολεμιστὴς ϗ Κόρακες.

¹Ἀνὴρ δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξῄει. Φθεγξαμένων δὲ κοράκων, τὰ ὅπλα θεὶς ἡσύχαζεν. Εἶτα ἀναλαβὼν αὖθις ἐξῄει, ϗ φθεγγομένων πάλιν ὑπέστη, ϗ τέλος εἶπεν· ὑμεῖς κεκράξεσθε μὲν μέγιστον ὡς δυνατὸν, ἐμοῦ δὲ οὐ γεύσεσθε.

Μῦθος τψα΄. Ἥλιος ϗ Βορέας.

²Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος τοῦ μὲν ἀνέμου βιαζομένου τὸ ἱμάτιον ἀφελέσθαι, καὶ λαμπρὸν καταπνέοντος, μᾶλλον ἔσφιγγε, καὶ συνεῖχε τὴν περιβολήν. Τοῦ δὲ ἡλίου μετὰ τὸ πνεῦμα θερμοῦ γενομένου θαλπόμενος, εἶτα καυματιζόμενος, καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαπεδύσατο.

Μῦθος τψβ΄. Ὄνου σκιά.

³Νεανίας τις θέρους ὥρᾳ ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεος ὄνον Μεγάραδε. Μεσούσης δὲ τῆς ἡμέρας, καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου, ἑκάτερος αὐτῶν ἐβού-

1. Ex Plutarcho.

2 Ex eodem, in *Praeceptis Coniugalibus*. Exstat etiam apud Syntipam sub num. 55.

Fab. CCCXC. Bellator et Corvi.

Timidus quidam homo olim ad bellum proficiscebatur. Cui quum Corvi crocitantes occurrissent, positis armis domi se continuit. Postera die idem repetens iter, eodem auspicio territus restitit. Quapropter ille indignatus, Vos quidem quantum vultis, inquit, crocitate, sed meas carnes ne voretis.

Fab. CCCXCI. Sol et Boreas.

Sol aliquando Aquilonem vicisse traditur. Quum enim ventus adimere homini pallium vellet copioso flatu, arctius hic id contraxit atque tenuit. Sole autem post ventum calidis radiis eum urente, prae aestu simul cum pallio tunicam exuit.

Fab. CCCXCII. Asini umbra.

Iuvenis quidam aestivo tempore Asinum conduxerat, suoque ex oppido Megaram petebat. Sed quum dies in medium vergeret, et solis aestus ve-

3. Ex eodem, in Vita *Demosthenis*. Eadem haec fabella narratur etiam semel atque iterum a Suida, et exstat quoque in Proverbiis Vaticanis.

λετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν. Εἶργον δὲ ἀλλήλους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιὰν λέγων· ὁ δὲ μεμισθωμένος, τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν.

Ὁ μῦθος ἐπὶ τῶν ὑπὲρ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων.

Μῦθος τμγ. Πένθους γέρατα.

[1] Φασί τινα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασίλισσαν, πενθοῦσαν τὸν υἱὸν, τοιούτῳ χρήσασθαι λόγῳ, φάμενον· Ὅτι καθ᾽ ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς οὐκ ἔτυχε παρὸν τὸ πένθος. Ἤδη δὲ νενεμημένων, ἦλθεν ὕστερον. Τὸν οὖν Δία, ὡς ἠξίου καὶ αὐτῷ τιμὴν διδόναι, ἀποροῦντα διὰ τὸ ἤδη καταναλῶσθαι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι γιγνομένην, οἷον δάκρυα καὶ λύπας. Ὥσπερ οὖν τοὺς ἄλλους δαίμονας, ὑφ᾽ ὧν τιμῶνται, τούτους ἀγαπᾷν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ πένθος, ἐὰν μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὦ γύναι, οὐ προσελεύσεταί σοι, ἐὰν δὲ τιμᾶται ὑπό σου ἐπιμελῶς, ταῖς δοθείσαις αὐτῷ τιμαῖς, λύπαις, καὶ θρήνοις, ἀγαπήσει σε, καὶ ἀεί τί σοι παρέξεται τοιοῦτον, ἐφ᾽ ᾧ τιμηθήσεται παρὰ σοῦ συνεχῶς.

1. Ex Plutarcho, in *Consolat. ad Apollon. et Vxor.*

hementissimus esset, tum Iuvenis, tum Asini dominus, sub eius umbra recubare volebant. Sed alter alterum pellebat, dominus quidem, se tantum Asinum non umbram locasse, contendens, alter vero in sua potestate tunc omnia esse affirmans.

Eos fabula respicit, qui pro re inutili allaborant.

Fab. CCCXCIII. Luctus prçmia.

Aiunt quemdam veterum philosophorum ad Arsinoem reginam, quae tum filii lamentabatur mortem, accessisse, et huiusmodi sermone esse usum. Quo tempore Iuppiter honores inter Deos distribuit, forte tunc Luctus abfuit, ac omnibus iam divisis supervenit. Quumque sibi quoque tribui aliquid honoris postularet, Iuppiter omnibus iam in alios insumptis honoribus Luctui largitus est dolorem et lacrimas, quae mortuis impenduntur. Tum sic intulit: sicut ergo alii Dii eos diligunt a quibus coluntur, ita ad te quoque, regina, non accedet, si nullo honore ipsum afficias: quod si iis cum honoribus, qui ipsi sunt attributi, studiose venereris, lacrimis, inquam, et lamentis, diliget te, semperque aliquam tibi suppeditabit materiam, ob quam abs te continenter honoretur.

Μῦθος τγδ΄. Ἑορτὴ ϗ Ὑστέρα.

[1] Φασὶ τὴν ὑστέραν ἐξίσαι πρὸς τὴν ἑορτὴν, λέγουσαν, ὡς ἐκείνη μὲν ἐστι κομπώδης καὶ ἄσχολος, ἐν αὐτῇ δὲ τῶν παρεσκευασμένων ἀπολαύει μεθ' ἡσυχίας. Τὴν οὖν ἑορτὴν εἰπεῖν· ἀληθῆ λέγεις, ἀλλ' ἐμοῦ μὴ γενομένης, ποῦ σὺ ἦσθα;

Μῦθος τγε΄. Δραπέτης.

[2] Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς κατέφυγε φθάσας εἰς μύλωνα, ποῦ δ' ἂν, ἔφη, σὲ μᾶλλον εὑρεῖν ἐβουλήθην ἢ ἐνταῦθα;

Μῦθος τγϛ΄. Σελήνη καὶ Μήτηρ.

[3] Σελήνη ποτὲ ἐδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπως αὐτῇ χιτώνιον ὑφάνῃ σύμμετρον. Ἡ δὲ εἶπεν· καὶ πῶς σύμμετρον ὑφήνω; νῦν μὲν γὰρ ὁρῶ σε πανσέληνον, αὖθις δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δὲ ἀμφίκυρτον.

Οὕτω πρὸς ἄνθρωπον ἀνόητον ϗ φαῦλον οὐδέν ἐστι μέτρον οὐσίας.

1. Ex Plutarcho.
2. Ex eodem, in *Coniugal. Praeceptis*.

Fab. CCCXCIV. Festa Dies et Postridiana.

Aiunt Postridianam Diem cum Feria contendisse, eique exprobrasse, quod ipsa quidem plena negocii ac curarum esset, illa vero placide et iucunde a se paratis frui soleret. Sed Feriam ad eam respondisse ferunt, Vera sunt quae dicis; at si ego non essem, ubinam esses tu?

Fab. CCCXCV. Servus fugitivus.

Fugitivum quidam Servum, quem tamdiu quaesiverat, quum demum in pistrinum quoddam profugientem vidisset, Quo in loco, inquit, magis idoneo te deprehendere poteram?

Fab. CCCXCVI. Luna et Mater.

Luna quondam a Matre petiit, ut sibi tuniculam texeret corpori suo congruentem. Sed illa, Quomodo, ait, congruentem texere possim, dum te modo plenam, modo dimidio orbe, modo in cornua attenuatam videam?

Ita homini dementi et pravo nulla opum mensura esse potest.

3 Ex eodem, in *Conviv. Septem Sapientum*.

Μῦθος τϟζʹ. Ἀλώπηξ καὶ Γέρανος.

[1] Οἱ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες οὐδὲν ἂν τῆς Αἰσωπείου γεράνου καὶ ἀλώπεκος ἐπιεικέστεροι πρὸς κοινωνίαν φανεῖεν· ὧν ἡ μὲν ἔτνος τι λιπαρὸν κατὰ λίθου πλατείας καταχεαμένην, ἀλλὰ γέλωτα πάσχουσαν ἠνία· ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔτνος τὴν λεπτότητα τοῦ στόματος αὐτῆς. Ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ καταγγείλασα δεῖπνον, ἐν λαγυνίδι προὔθηκε λεπτὸν ἐχούσῃ καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι τὸ στόμα ῥᾳδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα μὴ δυναμένην κομίζεσθαι συμβολὰς πρεπούσας.

Οὕτω τοίνυν, ὅταν οἱ φιλόσοφοι παρὰ πότον εἰς λεπτὰ καὶ διαλεκτικὰ προβλήματα καταδύντες, ἐνοχλῶσι τοῖς πολλοῖς ἕπεσθαι μὴ δυναμένοις.

Μῦθος τϟηʹ. Σάτυρος καὶ Πῦρ.

[2] Τοῦ σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ὤφθη, βουλομένου φιλῆσαι καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεύς· τράγος, γένειον ἄρα πενθήσεις σύγε, καίει τὸν ἁψάμενον, ἀλλὰ φῶς παρέχει, καὶ θερμότητα, καὶ

1. Ex Plutarcho, in *Symposiac.* I. *Quaest.* 1.

2. Ex eodem, *De capienda ex inimicis utilitate.*

Alia quoque Aesopiarum fabularum fragmenta apud Plutarchum inveniuntur, ut de Aquila et Regulo, in libro, *An seni gerenda sit Respublica*, de Fele et Gallinis

Fab. CCCXCVII. Vulpes et Grus.

Vulpes ad coenam quum Gruem invitasset, pultem tenuem in tabula proposuit, quam ob diffluentem liquorem haec edere, aut prehendere rostro nequiret, et ita ridicula esset. Grus itaque vicissim Vulpem ad convivium vocavit, eique cibum in laguncula proposuit, quae tenue et longum collum habebat, ut ipsa per id rostro in serto cibum facile capere posset; Vulpes vero nullo modo aliquid arrodere potens, paria referret.

Ita etiam quando philosophi inter pocula subtiles et dialecticas quaestiones suscipiunt, reliquis, nihil earum intelligentibus, molestiam exhibent.

Fab. CCCXCVIII. Satyrus et Ignis.

Quum Satyrus Ignem primo visum osculari vellet et amplecti, his eum monuit Prometheus; At flebis ustam protinus barbam, Caper; etenim tangentem urit; sed lumen praebet, et ca-

aegrotantibus, nobis num. XIV. in Libro, *De fraterno amore*, de Canibus pelles in flumine positas vorare conantibus, nobis num. CCLXXXIX. in Lib. *Adversus Stoicos*, et alibi alia.

τέχνης ἁπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μαθοῦσιν.

Μῦθος τγθ'. Ἔλαφος, Λέων, καὶ Ποιμήν.

[1] Ἔλαφον διώκει λέων· ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει, καὶ καταδύεται εἰς δρυμὸν βαθύν. Ὁ δὲ λέων, ὅσα γὰρ ἀλκῇ προὔχει, τάχει λείπεται, ἐπιστὰς τῷ δρυμῷ, ἐρωτᾷ ποιμένα, εἴ που εἶδε πτήξασαν τὴν ἔλαφον. Ὁ δὲ ποιμὴν οὐκ ἔφη εἰδέναι· καὶ ὁμοῦ λέγων, τὴν χεῖρα ἀποτείνας, ἔδειξε τὸ χωρίον. Ὤιχετο ὁ λέων ἐπὶ τὴν δειλαίαν ἔλαφον. Ἡ δὲ ἀλώπηξ πρὸς τὸν ποιμένα λέγει· Ὡς δειλὸς ἄρα καὶ πονηρὸς ἦσθα· δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πονηρὸς δὲ ἐς ἐλάφους.

Μῦθος υ'. Ποιμὴν καὶ Μάγειρος.

[2] Ποιμὴν ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἄμφω κοινὴν ὁδόν. Ἰδόντες δὲ ἐκ ποίμνης ἄρνα εὐτραφῆ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συννόμων, ὥρμηντο ἐπ' αὐτὸν ἄμφω. Ἦν ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις. Ἐρωτᾷ ὁ ἀμνός, τίς ὢν ἑκάτερος ἐθέλει αὐτὸν μεταχειρίσασθαι καὶ ἄγειν. Ὡς δὲ ἐπύθετο τἀληθῆ αὐτὰ καὶ ἀμφοῖν τὴν τέ-

1. Ex Maximo Tyrio, *Dissert.* III. iuxta Davisium.

Haec fabula paucis discrepat a superius relata numer. X. sed hanc quoque heic ponere operae pretium duximus, ut magis magisque innotescat, quam varie a

lorem, et usus eius gnaris instrumentum est omnium artium.

Fab. CCCXCIX. Cerva, Leo, et Pastor.

Cervam insequebatur Leo: illa fuga evadit, densoque quodam abdit se in nemore. Leo vero, qui quantum robore Cervam vincit, tantum velocitate a Cerva vincitur, nemus adit, quaeritque ex Pastore, sicubi latitantem vidisset Cervam. Negat Pastor, simulque manu protensa locum ostendit; atque ita Cervam miserrimam invadit Leo. Vulpecula autem, Nae tu, inquit Pastori, imbellis simul improbusque es; coram Leone quidem imbellis, improbus vero in Cervam.

Fab. CD. Pastor et Lanio.

Pastor et Lanio idem iter habebant. Quum itaque inter eundum pinguissimum agnum seorsim e grege suo aberrantem et a ceteris relictum vidissent, ambo in illum accurrerunt. Bruta tunc temporis humana voce loquebantur; quapropter agnus, ut sciret cui se se committeret, quis uterque eorum esset exquirebat. Quod ubi intellexit,

variis Aesopiae fabulae narratae, atque mutatae sint, ut in *Prolegom.* observavimus.

2. Ex eodem, *Dissert.* XXV.

χνlω, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι, λέγων πρὸς τὸν μάγειρον· σὺ μὲν γὰρ δήμιός τις εἶ καὶ μιαιφόνος τῆς ἀρνῶν ποίμνης, τούτῳ δ' ἐξαρκέσει καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔθη.

Μῦθος υα'. Γεωργὸς πύκτης γενόμενος.

[1] Πατήρ τις ὡς ἐθεάσατο υἱὸν αὐτοῦ, ἐκπεσοῦσαν ἐκ τοῦ ἀρότρου τὴν ὕνιν πρὸς τὸ ἄροτρον καθαρμόσαι, τῇ χειρὶ ἀντὶ σφύρας χρώμενον, ἐπὶ τούτῳ πυκτεύσοντα ἐς Ὀλυμπίαν αὐτὸν ἀνήγαγεν. Ἔνθα δὲ αὐτὸς, ἅτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων τῆς μάχης, ἐτιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων, καὶ ἡνίκα πρὸς τὸν λειπόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύκτευεν, ἀπαγορεύειν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν τραυμάτων ἐνομίζετο· καὶ οἱ τὸν πατέρα βοῆσαί φασιν· ὦ παῖ τὴν ἀπ' ἀρότρου. Οὕτω βιαιοτέραν ἐς τὸν ἀνταγωνιζόμενον ἐνεγκὼν τὴν πληγὴν, αὐτίκα εἶχε τὴν νίκην.

Μῦθος υβ'. Νεανίσκος καὶ Ἵππος.

[2] Νεανίσκος τις ἐφ' ἵππον ἀνέβαινε μαινόμενον. Ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὁ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέοντος, ἐδύνατο. Καί τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῖ ἂν ἄπεισιν; Ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον.

1. Ex Pausania, Lib. VI.
2. Ex Luciano, in *Cynic.* Tom. III. pag. 550.

artemque utriusque percepit, Pastori statim se tradidit: Lanioni contra, Tu, inquit, carnifex es, gregisque nostri crudelis mactator: proinde mores nostri cum Pastore magis congruunt.

Fab. CDI. Rusticus factus Athleta.

Pater quidam filium suum quum vidisset vomerem de aratro forte excussum manus suae ictu tantum, quasi malleo, suum in locum restituisse, eum protinus Olympiam duxit, ut in pugilatu certaret. At ille artis imperitus ab adversariis male multabatur, quumque congressus cum eo, cui extrema obtigerat sors certaminis, vulneribus iam prope confectus succumberet, Pater id videns, Fili, inclamavit, vomerem ab aratro excussum tibi memora. His ille excitatus adeo grave in adversarium suum vulnus intulit, ut statim victoriam reportaret.

Fab. CDII. Iuvenis et Equus.

Iuvenis quidam furiosum Equum conscenderat. Equus itaque eum raptum auferebat. Ille, qui non iam descendere ab Equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, quorsum abiret, Equum monstrans respondit, Quorsum huic visum fuerit. Sic vos interroganti, Quorsum feramini, siquidem verum respondere

Καὶ ἄλλως ἄν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τἀληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐροῦσιν, ἁπλῶς μὲν, ὅποιπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκεῖ· κατὰ μέρος δὲ ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ, ποτὲ δὲ ὅπου τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὖ τῇ φιλοκερδείᾳ, ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι πιστὸν αὐτοὺς ἐκφέρειν φαίνεται.

Μῦθος υγ'. Ἄνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα.

[1] Ἄνθρωπός τις ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖ τὰ κύματα. Σφαλεὶς δὲ ἄχθεται καὶ ἀνιᾶται, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ· τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων.

Μῦθος υδ'. Κύων ἐν φάτνῃ.

[2] Κύων τις, ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη, οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει.

Μῦθος υε'. Πίθηκοι ὀρχήσαντες.

[3] Λέγεται βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυῤῥιχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία,

1. Ex Luciano, in *Hermotimo*, Tom. I. pag. 829.
2. Ex eodem, in *Timone*, Tom. I. §. 14.
3. Ex eodem, in *Piscatore*, §. 36.
Hanc eamdem fabellam et in *Apol pro iis, qui me*

velitis, dicatis simpliciter quidem, Quorsumcumque lubebit cupiditatibus: per partes autem, Quocumque libuerit voluptati; interdum, Quo gloriae studio, interdum, Quo lucri cupiditati: interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur.

Fab. CDIII. Homo numerans fluctus.

Homo quidam in littore sedens, ad fluctuosum mare, fluctus numerabat. Quum vero subinde erraret, graviter id ferre et excruciari, donec adstans Vulpes ei diceret, Quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui praeterierant? Eos qui hinc oriuntur numerare incipere, illis neglectis, oportet.

Fab. CDIV. Canis in praesepio.

Canis quidam in praesepio degens, nec ipse hordeum attingebat, nec equum esurientem attingere sinebat.

Fab. CDV. Simii saltantes.

Dicitur Rex quidam Aegyptius Simios olim docuisse saltare pyrrhicham, easque bestias, fa-

cond. serviunt, cap. 5. iterum Lucianus enarrat, quo in loco, quamquam regum nomina et nucum in ea diversa sint, non tamen diversas fabulas esse putem.

μιμηκότατα δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων, ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἁλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον. Οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυῤῥιχιστῶν, καὶ συνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεῤῥήγνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους.

Μῦθος υϛ'. Ζεὺς καὶ Ἔρως.

[1] Ὅτε τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν, τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἶχον ὡς νῦν κεκόσμηνται, ἔρως δὲ οὔπω ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐγκατῳκίζετο, ἀλλ' ἔχων ἔτι τὸ πτερὸν ὁ θεὸς οὗτος μετάρσιον, οὐρανῷ τε ἐνωμίλει καὶ εἰς θεοὺς μόνους ἐτόξευεν· δείσας δὲ μὴ αὐτῷ ἀφανισθῇ τῶν ποιημάτων τὸ κάλλιστον, ἔρωτα πέμπει τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἐσόμενον φύλακα. Ὁ δὲ ταύτην ἐκ Διὸς τὴν ἐπιτροπὴν λαβὼν, τὸ μὲν ἁπάσαις ψυχαῖς ἐγκατοικίζεσθαι, ἢ πᾶν ἐπίσης ἦθος νεοτελές τε καὶ βέβηλον ἔχειν τέμενος, οὐκ ἐδοκίμαζεν· ἀλλὰ τὰς μὲν πολλὰς καὶ ἀγελαίους ψυχὰς τοῖς πανδήμοις ἔρωσι, τοῖς τῶν νυμφῶν παισὶ, ποιμαίνειν ἀπένειμεν, αὐτὸς δὲ τὰς θείας καὶ οὐρανίας ψυχὰς ἐνῳκίσατο, καὶ ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μανίαν ἐρω-

1. Ex Himerii *Oratione* X. in Prooemio.

cillime enim humanas imitantur actiones, didicisse celeriter, et saltasse in vestibus purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum, donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in medium: tum vero Simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis Simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratisque vestibus, de fructibus invicem depugnarunt.

Fab. CDVI. Iuppiter et Amor.

Quo tempore homines Iuppiter creavit, ipsi quidem omnia quibus nunc etiam ornantur habebant; sed nondum humanis animis Amor insederat, at pennis instructus, in coelo continuo degebat, Deosque tantum suis iaculis agitabat. Ast verens Iuppiter ne homines, operum suorum pulcherrimum, perirent, Amorem demisit, ut humani generis custos esset. Ille Iovis iussa peragens omnium quidem animis insidere, aut quovis in pectore firmum ac stabile templum locare, haud pro sua esse dignitate iudicavit, sed vulgares gregariosque animos vilioribus, Nympharum filiis, amoribus subiecit, ipse vero divinos atque coelestes animos occupavit, eosque suo igne ad amorem excitans, innumeris bonis humanum genus affecit. Quando igitur ali-

τικὴν, μυρία ἀγαθὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος εἰργάσατο. Ὅτῳ μὲν οὖν ἴδῃς τινὰ βραδύν τε τὴν φύσιν, καὶ πρὸς φιλίαν δυσκίνητον, νόησον ὅτι τῶν ἔρωτος ἐκείνου ξενίων οὐδαμῶς οὗτος ἠξίωται· ὅτῳ δὲ ὀξὺ καὶ θερμὸν τὴν γνώμην, καὶ φλογὸς δίκην ἐπ' ἐρωτικὴν φιλίαν ἄττοιται, νόησον τοῦτον εἶναι ἐκείνου ξένιον τοῦ ἔρωτος.

Μῦθος υζ'. Πῆραι δύο.

Ἄνθρωπος δύο πήρας ἕκαστος φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὄπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα. Ἀλλὰ ἡ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτρίων, ἡ δὲ ὄπισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὁρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

Μῦθος υη'. Χελιδόνες καὶ Κύκνοι.

[1] Ἐπέσκωπτον αἱ χελιδόνες τῶν κύκνων, τὸ μὴ ἐθέλειν ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μήτε δημοσιεύειν τὴν μουσικὴν, ἀλλ' ἀμφὶ τοὺς λειμῶνας διάγειν καὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ βραχέα μὲν ᾄδειν, ἃ δὲ καὶ ᾄδοιεν ᾄδειν ἐν

1. Ex Themistio, *Oratione* XXI.

Occurrit etiam haec fabula in Galeno, Lib. *de cuiusque animi peccatis notitia*, nec non in Antonio et Maximo Cap. XLIX. Lib I. Nota est vero illa Phaedri Lib. IV. 9. cuius fabulas cum nostris hisce congruentes

quem vides natura hebetem, et ad amicitiam minime pronum, pro certo habe, eum nequaquam Amoris huius muneribus dignum fuisse: contra vero, si quem prompta ac ferventi mente, et ignis ad instar ad amorem proclivem conspexeris, id praeclari huius Amoris munus esse scias.

Fab. CDVII. Manticae duae.

Omnis homo duas Manticas gestat, utramque malorum plenam, sed anteriorem quidem, alienorum, posteriorem eius qui gerit propriorum. Propterea homines suapte mala non vident, aliena vero perspicacissime contuentur.

Fab. CDVIII. Hirundines et Cycni.

Hirundines quondam Cycnos cavillis incessebant, propterea quod nec cum hominibus consuetudinem habere, nec canendi artem in publicum proferre vellent, sed circa prata solum et flumina canerent, ac solitudinem amplecterentur, nec

non semper allegavimus, propterea quod facile per se quisque, dummodo aliquantisper latinis litteris sit eruditus, earum similitudinem dignoscere poterit.

2. Ex Gregorio Nazianzeno, in *Epist.* ad Celeusium Praesidem.

σφίσιν αὐτοῖς, ὥσπερ αἰσχυνομένους τὴν μουσικήν. Ἡμῶν δὲ, ἔφασαν, αἱ πόλεις, ϗ οἱ ἄνθρωποι, ϗ οἱ θάλαμοι, ϗ περιλαλοῦμεν ἀνθρώποις, ϗ τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγούμεθα, ταῦτα δὴ ταῦτα τὰ ἀρχαῖα καὶ Ἀττικὰ, τὸν Πανδίονα, τὰς Ἀθήνας, τὸν Τηρέα, τὴν Θρᾴκην, τὴν ἀποδημίαν, τὸ κῆδος, τὴν ὕβριν, τὴν ἐκτομὴν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν, καὶ ὡς ἐγενόμεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες. Οἱ δὲ μόλις μὲν αὐτὰς ἠξίωσαν ϗ λόγου, τῆς ἀδολεσχίας μισήσαντες. Ἐπεὶ δὲ ἠξίωσαν· ἀλλ' ἡμῶν μὲν ἕνεκεν, ὦ αὗται, κἂν εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥστε ἀκοῦσαι τῆς μουσικῆς, ὅταν ᾄδωμεν τῷ ζεφύρῳ τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἡδύ τι καὶ ἐναρμόνιον. Ὥστε εἰ μὴ πολλὰ ϗ ἐν πολλοῖς ᾄδομεν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο κάλλιστόν ἐστιν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος, ϗ οὐκ ἀναμίγνυμεν θορύβοις τὴν μουσικήν. Ὑμᾶς δὲ ϗ εἰσοικιζομένας οἱ ἄνθρωποι δυσχεραίνουσι, καὶ ἀδέσας ἀποστρέφονται, ϗ μάλα ἐν δίκῃ, αἵγε οὐδὲ ἐκτμηθεῖσαι τὴν γλῶτταν δύνασθε σιωπᾶν, ἀλλ' αὐταὶ τὴν ἀφωνίαν ὑμῶν ὀδυρόμεναι, καὶ τὸ ἐφ' ὑμῖν πάθος, ἔπειτά ἐστε λαλίστεραί τινος οὐχὶ τῶν εὐγλώττων καὶ μουσικῶν.

pauca solum canerent, sed etiam quod canerent, sibi ipsis canerent, perinde atque eos musices suppuderet. At nostrae, inquiebant, sunt urbes, nostri homines et thalami; atque apud homines garrimus, resque nostras ipsis exponimus, nimirum vetera illa et Attica, Pandionem, Athenas, Tereum, Thraciam peregrinationem, affinitatem, contumeliam, linguae exsectionem, litteras, praeterque omnia Itym, et quo modo ex hominibus in aves commutatae sumus. At Cycni, quod earum garrulitatem exosam haberent, vix quidem eas sermone dignas duxerunt. At, o praeclarae, inquiunt, caussa nostra in solitudinem quoque quispiam libens se contulerit, ut musicam audiat, quum Zephyro pennas nostras inflandas permittimus, ut suave quiddam et concinnum inspiret. Quare, si non multum, nec apud multos canimus, at illud certe in nobis pulcherrimum est, quod modum in canendo tenemus, nec musicam tumultibus permiscemus. Vos autem in aedes admissas homines fastidiunt, et canentes aversantur, idque optimo iure, quippe quae ne exscisa quidem lingua silere queatis; verum ipsae amissam vocem et calamitatem vestram lugentes, quavis alia ave profusa lingua praedita et canora loquaciores sitis.

Μῦθος υθʹ. Κεραμεὺς, Ὄνος ϗ Ὀνηλάτης.

[1] Κεραμεύς τις ἔπλαττε πολλὰς ὄρνις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. Ὄνος δὲ παριὼν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτρεψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκεύη. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος παρὰ τῶν ἀπαντώντων, τίνος κρίνοιτο, ἔλεγεν, ὄνου παρακύψεως.

Μῦθος υιʹ. Λέων ϗ Ταῦρος.

[2] Λέων ποτὲ ταῦρον ὁρᾷ, καὶ τροφῆς μὲν ἐρᾷ, τὰς δὲ τῶν κεράτων δεδίττεται προσβολὰς, ϗ τὸ φάρμακον εὑρὼν, οὐ θεραπεύει τὸ πάθος· νικᾷ μὲν αὐτὸν ὁ λιμὸς, καὶ τῷ ταύρῳ κελεύει συμπλέκεσθαι, ἀλλ᾽ ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος πείθεται τῷ λιμῷ, καὶ φιλίαν πλασάμενος εἰς ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπέρχεται· ὅπου γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον πεφόβηται, κἂν ἴδοι τὸ βίᾳ κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται. Ἐγὼ γοῦν, φησιν, ἐμπαινῶ σου τὸ καρτερὸν, ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος, ὁποῖος μὲν εἰ τὴν κεφαλὴν, ὁποῖος δὲ τὴν μορ-

1. Ex Suida in *voce*.
2. Ex Nicephoro Basilaca, in *Excerptis* Allatii p. 125.

Fab. CDIX. Figulus, Asinus, et Agaso.

Figulus quidam multas aves in officina formaverat. Asinus vero praeteriens, Agasone negligenter sequente, per fenestram inserto capite aves illas evertit, et vasa, quae erant in officina, confregit. Quum igitur dominus officinae Agasonem in iudicium adduceret, ille ab obviis interrogatus, cuius criminis caussa in ius vocaretur, respondit: Ob Asinum qui in officinam introspexit.

Fab. CDX. Leo et Taurus.

Leo aliquando Taurum intuitus, cibi desiderio capitur, sed cornuum acie ac ictibus perterretur, nec, compacta licet medicina, animo suo medetur. Ille stimulante fame urgetur, pelliturque ad congrediendum cum Tauro, sed cornuum immanitate deterritus, pugna absistit. Tandem fame suasus, et amicitiam fingens, Taurum adoritur: namque ubi malum ad manum est, fortes etiam ac viriles animi pertimescunt, et si viderint victoriam cum violentia sibi creare periculum, ad occultas fallacias convertuntur. Ego itaque, Leo ait, fortitudinem tuam admiror, pulcritudinem tuam veneror: oh quale nobis caput obiectas! quam praeclara, quam egregia forma es!

φὴν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς ὁπλὰς, ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρεις τὸ ἄχθος περίελε γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλοκὴν, καί σοι καὶ κόσμος ἔσται τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους ἀπαλλαγὴ, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ δεῖ σοι κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντος; Πείθεται τέως ὁ ταῦρος, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὅπλων ἰσχὺν ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχείρωτος ἦν, καὶ δεῖπνον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, μετὰ τῆς ἀπάτης φέρει καὶ κίνδυνον.

Μῦθος υιά. Ἄνθρωπος καὶ Τέττιξ.

[1] Ἀνήρ τις, ἀκρίδας συλλέγων, καὶ ἀποκτιννὺς, εἷλε καὶ τέττιγα. Ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ· ἄνθρωπε, μή με μάτην ἀνέλῃς. Ἐγὼ γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλό τι τῶν ἁπάντων σε ἀδικῶ· τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους· φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὑρήσεις. Κἀκεῖνος, ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι.

Μῦθος υιβ'. Γυνὴ καὶ Γεωργός.

[2] Γυνή τις, προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐ-

[1] 1. Ex Vita Aesopi vulgo Planudi tributa.

Quantus pedibus, quantus armaris ungulis! At vero quantum capite pondus sustollis! Inanem itaque et temere imminentem implicationem submove; sic enim et decorem capiti conciliabis, et pondere levaberis, confirmaberisque in melius. Quid praeterea cornibus opus, quum nos inter duos pax sit? Dictis Taurus suadetur, armorumque submoto robore, facili negotio in potestatem Leonis redactus, coena absque ullo discrimine Leoni fit.

Non dissimili ratione, qui hostibus fidit, post insidias in discrimen adducitur.

Fab. CDXI. Homo et Cicada.

Vir quidam quum locustas caperet occideretque, cepit et Cicadam. Quum et illam vellet occidere, inquit Cicada, Homo, ne me frustra occidas: ego enim neque spicam laedo, neque in alia re quapiam iniuria te afficio; motu vero quae in me sunt membranularum suaviter canto, delectans viatores: praeter igitur vocem in me amplius nihil invenies. Et ille quum haec dixisset permisit abire.

Fab. CDXII. Mulier et Agricola.

Mulier quaedam quum recenter suum virum sepelivisset, quotidie profecta ad tumulum plo-

2. Ex eadem.

θρήνει. Ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόῤῥω τοῦ μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἧκε τῆς γυναικός, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα, καὶ καθίσας συνεθρήνει τῇ γυναικί. Τῆς δὲ πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται; ὅτι κἀγώ, φησιν, εὐπρεπῆ γυναῖκα κατώρυξα, καὶ ἐπειδὰν κλαύσω τῆς λύπης κουφίζομαι. Ἡ δέ, κἀμοὶ τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. Κἀκεῖνος, εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δή ποτε ἀλλήλοις μὴ σύνεμεν; ἐγώ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. Ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ συνῆλθον. Ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθών, καὶ τοὺς βόας λύσας ἀπήλασεν. Ὁ δὲ ἐπανελθών, καὶ τοὺς βόας μὴ εὑρηκώς, κόπτεσθαί τε καὶ οἰμώζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ ὀλοφυρόμενον εὑροῦσά, φησι, πάλιν κλαίεις; κἀκεῖνος, νῦν, εἶπεν, ἐπ' ἀληθείας κλαίω.

Μῦθος υιγ'. Ἀγροικὸς καὶ Ὀνάρια.

[1]Γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γεγηρακώς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. Οἱ δὲ ζεύξαντες ὀνάρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπήνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. Ὁδεύοντι δὲ χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἀέρα καταλαβέντων, καὶ ζόφου γενομένου, τὰ ὀνάρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα εἰς τινα κρημνὸν

1. Ex eadem.

rabat. Arans autem quidam non procul a sepulcro, amore captus est mulieris, et derelictis bobus ivit et ipse ad tumulum, ac sedens una cum Muliere plorabat. Quum illa rogaret, cur nam et ipse sic lugeret? Quoniam et ego, inquit, decentem mulierem sepelivi, et postea quam ploravero, moestitia levor. Illa autem, Et mihi id ipsum accidit Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, cur nam invicem non coniungimur? Ego etenim amabo te ut illam, et tu me rursus ut tuum virum. His persuasit Mulieri, et convenerunt. Interim autem fur superveniens, et boves solvens abegit. Ille autem reversus, non inventis bobus, et plangere et lugere vehementer instituit. Profecta igitur et Mulier, et lamentantem inveniens, inquit, Iterum ploras? et ille, Nunc, ait, vere ploro.

Fab. CDXIII. Agricola et Aselli.

Agricola quidam in agro consenuit, et quum numquam ingressus esset in urbem, precabatur domesticos, ut eam videret. At illi iunctis Asellis, atque in curru eo imposito, solum iusserunt agere. Eunti tamen procella et turbine aerem occupantibus, et tenebris factis, Aselli a via aberrantes in quoddam praecipitium deduxerunt

ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτην. Ὁ δὲ μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὔθ' ὑφ' ἵππων γενναίων, οὔθ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίων ἀτελεστάτων;

Μῦθος υιδ'. Πατὴρ καὶ Θυγάτηρ.

[1] Ἀνήρ τις, τῆς οἰκείας ἐρασθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα, μόνην δὲ τὴν θυγατέρα ἀπολαβὼν ἐβιάζετο. Ἡ δὲ, πάτερ, εἶπεν, ἀνόσια πράττεις· εὐχόμην μέν τοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σοῦ τοῦ γεννησαμένου.

Μῦθος υιέ. Κορυδός.

[2] Κορυδὸν Αἴσωπος λέγει πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι, προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρα αὐτῆς ἀποθνήσκειν, γῆν δὲ οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δὲ ἀποροῦσαν ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρα αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

1. Ex eadem.

2. Ex Apostol. *Proverb.* VIII. 85. Hanc fabellam Scholiastes etiam Theocriti ad *Idyll.* VII. v. 23. et Aristophanes in *Av.* v. 471. retulere, ille quidem Poetae verba ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες explicans, hic ita Avem Pisthetaerum interloquentem inducens:

senem. At ille iam praecipitandus, o Iuppiter, ait, in qua re te iniuria affeci, quod sic inique occidor, praesertimque neque ab equis generosis, neque a mulis bonis, sed ab Asellis vilissimis?

Fab. CDXIV. Pater et Filia.

Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam violavit. Illa autem, Pater, ait, scelesta facis: mallem tamen a multis viris dedecore hoc affici, quam a te, qui genuisti.

Fab. CDXV. Galerita.

Aesopus ait, Galeritam avium primam omnium ante terram generatam fuisse, ac deinde patrem eius morbo extinctum, quum terra non esset, quinque dies insepultum iacuisse; illam autem quidnam ageret incertam, ob rei difficultatem, patrem denique in capite sepeliisse.

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
Ὃς ἔφασκε λέγων, κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
Προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
Γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀποροῦσαν
Ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

Μῦθος υιϛ'. Λύκος καὶ Λέων.

[1] Λύκος ἁρπάσας χοῖρον ϗ ἀπάγων αὐτὸν, λέοντι συνήντησεν. Ὁ δὲ λέων εὐθὺς ἀπὸ τȣ̃ λύκȣ τὸν χοῖρον ἀφήρπασεν· ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτὸν ὁ λύκος, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν· πάντως καὶ αὐτὸς ἐθαύμαζον, πῶς ἂν διέμεινε παρ' ἐμοὶ τὸ ἐξ ἁρπαγῆς μοι προσγενόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ϗ τὰ ἀλλότρια πράγματα, πλεονεκτικῶς τισι, ϗ βιαίως ἐπικτώμενα, τοῖς ταῦτα ἁρπάζȣσιν ȣ̓κ εἰς τέλος παραμένȣσι.

Μῦθος υιζ'. Τέττιξ ϗ Ἀνήρ.

Τέττιξ ἄνδρα τινὰ θεασάμενος καταχεῖν αὐτὸν μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις ἐπέρχȣ, παρ' ὧν σοι ϗ ὄφελός τι προσγενήσεται· ἐμὲ γὰρ εἰ καταάσχῃς, οὐδὲν ἐξ ἐμȣ̃ τὸ παράπαν κερδανεῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ȣ̓ χρή τινα τῶν ἀχρήστων ϗ ἀνονήτων ἐφίεσθαι.

Μῦθος υιή. Γεωργὸς ϗ Ἀετός.

[2] Γεωργὸς ἀετὸν εὑρὼν ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος αὐτȣ̃ θαυμάσας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. Ὁ

1. Haec fabula cum sequenti ad Syntipam pertinent num. 52. et 62. Incuria omissas heic restituimus.

Fab. CDXVI. Lupus et Leo.

Lupus rapuerat porcum, quem dum auferret, incidit in Leonem. Continuo ergo Leo praeda spoliavit Lupum. Tum is sic secum reputasse fertur; Ipse quoque miraturus fuissem, si quod rapina abstuleram, obtinuissem.

Qui aliena occupavit vi et avaritia, raro ea diu possidet.

Fab. CDXVII. Cicada et Homo.

Cicada quum videret ab Homine quodam fieri sibi insidias, Illas potius, inquit, capias aves, quae tibi commodum afferre possint; si enim me ceperis, nullum inde habebis lucrum.

Non appetenda sunt inutilia.

Fab. CDXVIII. Agricola et Aquila.

Agricola venatu Aquilam nactus, eius pulcritudinem admiratus, liberam dimisit. Illa vero se

2. Ex MS. Gallico, ut est in *Aesopi Fabb.* Basil. edit. 1780.

δὲ ὐκ ἄμοιρος αὐτῷ χάριτος κατεφάνη, ἀλλ' ὑπὸ τεῖχος σαθρὸν καθήμενον ἰδὼν, προσπετάσας, τοῖς ποσὶν ἦρε τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶ φάκελλον. Ὁ δὲ ἐξαναςὰς ἐδίωκε. Τοῦτο δὲ ὁ αἰτὸς ἔρριψε, καὶ ἀναλαβόμενος αὐτὸν ἢ ὑποςρέψας, εὗρε τὸ τεῖχος συμπεπτωκὸς, ἔνθα ἐκάθητο, ἢ τὴν ἀμοιβὴν ἐθαυμάσατο.

Ὅτι τοὺς ἀγαθόν τι πεπονθότας ἀντευεργετεῖν χρή.

Μῦθος υιθ'. Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ.

[1] Διὰ ςενῆς ὁδῶ ὥδευεν Ἡρακλῆς. Ἰδὼν δ' ἐπὶ γῆς μήλῳ ὅμοιόν τι, ἐπειρᾶτο συντρίψαι. Ὡς δὲ εἶδε διπλῶν γενόμενον, ἔτι μᾶλλον ἐπέθετο, ἢ τῷ ῥοπάλῳ ἔπαιεν. Τὸ δὲ φυσηθὲν εἰς μέγεθος, τὴν ὁδὸν ἐπέφραξεν. Ὁ δὲ ῥίψας τὸ ῥόπαλον ἵςατο θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ ἐπιφανεῖσα, εἶπεν· πέπαυσο, ἀδελφέ· τῦτ' ἔςι φιλονεικία ἢ ἔρις· ἄν τις αὐτὸ καταλείπῃ ἀμάχητον, μένει οἷον ἦν πρῶτον, ἐν δὲ ταῖς μάχαις οὕτως οἰδεῖται.

Ὅτι αἱ μάχαι ἢ ἔριδες αἰτίαι μεγάλης βλάβης ὑπάρχουσιν.

1. Ex eodem.

beneficii non immemorem ostendit; sed quum eum sub muro iam iam casuro sedentem vidisset, advolans, fascem lignorum, quem capite impositum gestabat Agricola, unguibus arreptum sustulit. Ille excitatus persequitur Aquilam, quae statim fascem ex unguibus deiecit. Quem quum ille iterum sibi imposuisset, eo reversus, parietem, sub quo antea quiescebat, humi lapsum invenit, eamque sibi ab Aquila gratiam relatam fuisse est admiratus.

Qui nos beneficiis affecere, omnino remunerandi sunt.

Fab. CDXIX. Hercules et Minerva.

Per arctam viam Hercules incedebat; in qua quum aliquid malo simile humi positum vidisset, omni vi diffringere conabatur. Sed quum illud duplo maius factum animadverteret, maiori nisu institit, et clava atterere studebat. At mirum, arbor illa repente in immanem magnitudinem excrevit, totamque viam obstruxit. Quapropter clava abiecta, mira rei novitate perculsus ac stupefactus restitit. Sed Minerva illi apparens, Desine, ait, mirari, frater; quod enim vides contentio et lis est; quae quidem, si quis sine pugna reliquerit, nullius momenti sunt, at contra si lacessiverit, magis magisque crescunt

Fabula monet, quod iurgia ac lites maxima damna ferunt.

Μῦθος υκ′. Δρύες καὶ Ζεύς.

[1] Αἱ δρύες κατεμέμφοντο τοῦ Διὸς, λέγουσαι, ὅτι μάτην παρήχθημεν ἐν τῷ βίῳ, ὑπὲρ πάντα γὰρ τὰ φυτὰ βιαίως τὴν τομὴν ὑφιστάμεθα. Καὶ ὁ Ζεὺς, ὑμεῖς αὐταὶ αἴτιοι τῆς τοιαύτης ἑαυταῖς καθεστήκατε συμφορᾶς· εἰ μὴ γὰρ τοὺς στελεοὺς ἐγεννᾶτε, καὶ πρὸς τεκτονικὴν, καὶ γεωργικὴν χρήσιμοι ἦτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.

Αἴτιοί τινες ἑαυτοῖς τῶν κακῶν καταστάντες, τὴν μέμψιν ἀφρόνως τιθέασι τῷ Θεῷ.

Μῦθος υκά. Κάλαμοι καὶ Κυπάριττοι.

[2] Κάλαμοι παρεφυτεύοντο κυπαρίττοις, καὶ τὸ αὐτῶν ἀνεκρίζωτον διὰ τὸ εὐκλίνειν ἐνορομένοις ἀνέμοις. Κυπάριττοι δὲ σφοδρῶς ἐπέκειντο ταῖς καλάμοις, πῶς ἡμεῖς, λέγουσαι, τὴν ἐκρίζωσιν ἀθρόαν δεινῶς ὑφιστάμεθα, ὑμεῖς δὲ ἅπασαι διαδρᾶν τὸν κίνδυνον εὐκρινῶς μεμαθήκατε; τί οὖν αἱ κάλαμοι; ταῖς ὑπερπερύσαις ἡμῶν δυναστείαις μὴ ἀντιβαίνειν μεμαθημέναι, ἀλλὰ ταύταις ῥᾳδίως τὸν τράχηλον ὑποκλίνουσαι, τὸν αἴτιον τοῦ ἀφανισμοῦ καταδρῶμεν ἐκρίζωσιν.

Ὅτι τοῖς κρατοῦσιν οὐ δεῖ ἀνθίστασθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπείκειν.

1. Ex Cod. Biblioth. Parisiensis. Vide *Notices et Extr. des MSS.* Tom. II.

Fab. CDXX. Quercus et Iuppiter.

Quercus Iovem accusabant, aientes, Nos quidem vitam miserrimam ducimus, nam prae aliis arboribus universis violenter caedimur. At Iuppiter, Vosmetipsae, respondit, huiusce calamitatis caussa estis: nisi enim securibus manubria ferretis, atque ad fabrilia et georgica opera peragenda utiles essetis, haud profecto vos securis caederet.

Ita nonnulli suorum malorum caussa quum sint sibi, stulte incusant Deum.

Fab. CDXXI. Calami et Cupressi.

Calami iuxta Cupressos adnati erant, et leves quum essent, ac ventis cederent, numquam evellebantur. Quapropter Cupressi his dictis Calamos aggrediebantur: Qua caussa nos continuo e radicibus nostris evellimur, vos vero omne periculum facile effugere didicistis? Tum Calami respondere: Nos quidem maioribus viribus non resistere, sed iis cervicem flectere edocti, numquam labefactamur, et omne excidium effugimus.

Fabula monet, non debere potentioribus opponi, sed potius cedere.

2. Ex eodem. Sed heic aliquid intercidisse videtur.

Μῦθος υκβʹ. Ποταμὸς καὶ Βύρσα.

[1] Ποταμὸς, δι' αὐτοῦ βύρσαν φερομένην ἰδὼν, ἠρώτησε τίς καλεῖται. Ἡ δὲ εἶπε, ξηρά. Ἐπικαχλάσας δὲ τῷ ῥεύματι, εἶπεν· ἄλλό τι ζήτει καλεῖσθαι· ἁπαλὴν γὰρ ἐγὼ ἤδη ταχὺ ποιήσω σε.

Μῦθος υκγʹ. Κλέπτης καὶ Πανδοχεύς.

[2] Κλέπτης κατέλυσεν ἔν τινι πανδοχείῳ· διέμενεν δὲ ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς προσδοκῶν κλέψαι τι· ὡς δὲ οὐκ ἐδύνατο τοῦτο ποιῆσαι, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἰδὼν τὸν πανδοχέα ἐνδυθέντα χιτῶνα ὡραῖον καὶ καινὸν, ἦν γὰρ ἑορτὴ, καὶ καθεζόμενον πρὸ τῆς πύλης τοῦ πανδοχείου, καὶ οὐδένα ἄλλον τυχόντα ἐκεῖ, ἀπελθὼν καὶ ὁ κλέπτης ἐκάθισεν πλησίον τοῦ πανδοχέως, καὶ ἤρξατο διηγεῖσθαι μετ' αὐτοῦ, καὶ διηγουμένοι ὥρᾳ ἱκανῇ, ἐχασμήσατο ὁ κλέπτης, καὶ ὁμοῦ μετὰ τὸ χασμᾶσθαι ὠρυᾶτο ὥσπερ λύκος· ὁ δὲ πανδοχεύς φησι πρὸς αὐτόν· τί οὕτως ποιεῖς; καὶ ὁ κλέπτης ἀπεκρίθη· νῦν ἀναγγέλλω σοι, ἀλλὰ δέομαί σου ἵνα φυλάξῃς τὰ ἱμάτιά μου, ἐνταῦθα γὰρ καταλείψω. Ἐγὼ,

1. Ex MS quodam iuxta Ed. Basil. paullo ante citatam.
2. Ex Cod. 30. Plutei LVII. Biblioth. Laurentianae.

Fab. CDXXII. Fluvius et Pellis.

Fluvius quum Pellem secum deferri animadvertisset, eam interrogavit, quo nomine appellaretur. Cui illa quum se Aridam vocari dixisset, Fluvius cum murmure currens, Aliud, inquit, tibi nomen impone, nam ego te mollem quamprimum faciam.

Fab. CDXXIII. Fur et Caupo.

Fur quidam quum in diversoriam tabernam divertisset, nonnullos ibi dies, aliquid nempe furandi consilio, moratus est. Id vero quum efficere tuto non posset, quadam die Cauponem nova pulcraque veste indutum videns, dies enim festa erat, et solum ante ianuam diversorii sedentem, ad eum accessit, et secum colloqui coepit. Quum autem sermo longius protraheretur, Fur primum hiare, postea vero in lupi morem fremere coepit. Quapropter Caupo ad eum, Quid hoc, inquit, rei est? Cui Fur, Id quidem tibi mox indicabo, sed primum ut meas vestes serves abs te peto, eas enim heic relinquam. Ego vero nescio, undenam mihi huiusmodi hiatus oriatur; utrum sit ob mea peccata, an alia de caussa, prorsus ignoro. Hoc autem scio, quod si tertia vice hiaverim, repente lupus fio, et homines de-

κύριέ μυ, ὐκ οἶδα πόθεν μοι ἐπέρχεται τὸ χασμᾶσθαι οὕτως, ἢ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν ὐ γινώσκω· ὅταν ὖν χασμηθῶ τρεῖς βολὰς, γίνομαι λύκος ἐσθίων ἀνθρώπους. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐχασμήσατο ἐκ δεύτερυ, καὶ πάλιν ὠρυᾶτο καθάπερ ϗ τὸ πρῶτον. Ἀκύσας ὖν ταῦτα ὁ πανδοχεὺς καὶ πιςεύσας, τῦ κλέπτυ ἐφοβήθη· καὶ ἀναςὰς ἠβούλετο φυγεῖν· ὁ δὲ κλέπτης δραξάμενος αὐτὸν τοῦ χιτῶνος, παρεκάλει αὐτὸν λέγων· ἀνάμεινον, κύριέ μυ, ϗ λαβὲ τὰ ἱμάτιά μυ, ἵνα μὴ ἀπολέσω αὐτά· ϗ παρακαλῶν αὐτὸν, ἀνοίξας τὸ ςόμα αὐτῦ ἤρξατο χασμᾶσθαι ἐκ τρίτυ· ὁ δὲ πανδοχεὺς φοβηθεὶς μήπως φάγῃ αὐτὸν, κατέλιπεν τὸν ἑαυτῦ χιτῶνα, ϗ εἰσελθὼν δρομέως εἰς τὸ πανδοχίον, κατησφαλίσατο εἰς τὸ ἐνδότερον, καὶ ὁ κλέπτης λαβὼν τὸν χιτῶνα ἀπῆλθεν.

Οὕτω πανθάνουσιν οἱ τὰ μὴ ἀληθῆ πιστεύοντες.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ.

---

voro. Vix ea fatus erat, quum iterum os aperire, ac ut antea fremere coepit. His Caupo auditis, fideque adhibita, Furem pertimuit, surgensque fugam arripere volebat: sed Fur tunica eum detinens, Siste, precor, aiebat, vestesque meas cape, ne eas dilacerem. Interim vero os aperire, ac tertium hiare coepit. Tum Caupo timens ne ab eo devoraretur, relicta penula, effusa fuga in abditissimum diversorii locum ingressus, ibi se tutum servavit. At Fur eius penula rapta discessit.

Haec illis accidunt, qui falsis rebus adhibent fidem.

FINIS SECVNDAE PARTIS.

ΣΥΝ ΘΕΩ

IMPRESSVM FLORENTIAE
IN OFFICINA CARLIANA
ANNO M. DCCC. IX.

INDEX VETERVM AVCTORVM

qui de Aesopo eiusque Fabulis mentionem faciunt.

Irenaeus S. Aesopi Fab. innuit *de Cane umbram captante pro pane*, aliis, *carnis umbram, dum fluvium transiret*, Lib. II. 12. Edit. Paris.

Iulianus, in *Caesaribus*, et in *Orat.* VIII.

Laertius in *Chilone*.

Lucianus, Tom. I. pag. 123. 600. 829. Tom. II. pag. 115. et alibi. Vide Indic. Edit. Amst. 1748.

Macrobius, in *Somn. Scipionis*, Lib. I. cap. 2.

Maximus S. Tom. II. pag. 625. 640. 647. iuxta Edit. Combefisianam, et pag. 581. Fab. *Duarum Manticarum*.

Maximus Tyrius, *Dissertat.* XXXII.

Nicephorus Gregora, Aesopi Phrygii dictum, *ex terra lacrymis macerata hominem formatum*, XVI. c. 4. Fab. *de Lupo et Agno*, pag. 640. 650. iuxta Edit. Boivin.

Nicetas Choniates, *Aesopicus Canis*, pag. 260. Fab. *de Culice*, qui post Leonem oppugnatum araneae filo implicitus omnem gloriam amisit. 317. *De Leone sub Asini pelle* 41. iuxta Edit. Paris.

Olympiodorus in *Commentariis ad Meteorolog.* Act. vel Lectione 18. Fab. *de Charybdi*, *quae reducto spiritu ex mari fecerit eminere primum montium iuga, deinde insulas*.

Phaedrus, Lib. I. II. V.

Philostratus, in *Imaginibus*, in *Vita Apollonii*.

Photius, in *Bibliotheca*, Cod. 190.

Plato, in *Phaedone*, et in *Alcibiade*.

Plutarchus, *Vit.* 564. c. 795. f. 1041. c. 1045. b. *Moral.* 14. 79. 155. 157. 158. 490. 500. 556. 609. 614. 645. 790. 806. 871. 1067. iuxta Edit. Francof. et Paris.

Porphyrogen. Constantinus, de *Thematibus*, Lib. I.

Proverbiorum Graec. Collectio. Vat. III. 99. D. I. 64. A. II. 1. et 5. A. VIII. 85. A. IX. 16. A. XII. 41. Vid. Fabric. Lib. IV. c. 9. *Bibl. Graec.*

Ptolemaeus Hephaestio. *Aesopus Delphis interfectus vitam recepisse traditur*, Lib. VI. *Ab Idmone hero suo* Θῆτα *appellatus*. 5. In Photii *Bibliotheca*.

Quinctilianus, *Instit.* Lib. I.

Seneca, *Consol. ad Polyb.* c. 27.

Stobaeus, in *Sermonibus* saepe.

Suidas, in vocibus Αἴσωπος, Βαβρίας, ἔωσεν, εἰ τὸ μέσον, μᾶλλον ὁ Φρύξ, Σωκράτης, Φαιδριάς.

Syncellus, pag. 239. Edit. Paris.

Tatianus, pag. 169. Aesop. Fabul. respicit *de Graculo alienis pennis ornato*. pag. 163. Edit. Paris.

Theon, *Progymnasm.* p. 22. et 23. iuxta Ed. Camerarii.

Themistius, pag. 208. memorat Fab. *Persuasionis et Violentiae*, nempe *Solis, et Venti* 245. *Asini sub pelle Leonis*. 202. *Manticarum duarum*. 174. 278. *Vulpeculae et Leonis aegrotantis*. 359. *Indus dealbandus*. *Lutum ex quo hominem finxit Prometheus, lacrymis maceratum*. Ibidem.

Thucydidis Scholiastes, pag. 266. Edit. Hudson. n. 83

Tzetzes, in *Chiliadibus Historicis*, Aesopi dictum ad Solonem, *Regibus iucunda dicenda, vel nihil*. v. 382. seqq. Fab. IV. 938. VII. 82. VIII. 601. 844. IX. 166. X. 758. XIII. 499.

INDEX AVCTORVM

qui in hac Fabularum Aesopicarum Collectione citantur.

Numerus minor indicat pag. Numerus maior Partem Secundam.

INDEX RERVM NOTABILIVM.

Numerus maior, ubi nullus minor se se offert, Prolegomena indicat: ceteri, ut in indice antecedenti.

INDEX FABVLARVM.

Numerus indicat earumdem ordinem.

FINIS.

